

**ИСЛЯМЪТ,
ХРИСТИЯНСТВОТО,
ЮДАИЗМЪТ
И
ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ**

Хюсеин Хилми Ъшък

СЪДЪРЖАНИЕ

КОРАНЪТ, ТЕВРЪТЪТ И ЕВАНГЕЛИЕТО В НАШЕ ВРЕМЕ.....	3
ПРЕДИСЛОВИЕ.....	3
ТОРАТА И ЕВАНГЕЛИЯТА В НАШЕ ВРЕМЕ.....	6
НЯКОИ ОТ ГРЕШКИТЕ В СВЕТАТА БИБЛИЯ [Тората и Евангелията].....	15
КОРЪН-И КЕРЪМ.....	39
ИСЛЯМЪТ И ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ.....	57
ИСЛЯМЪТ НЕ Е РЕЛИГИЯ НА НАСИЛИЕТО.....	62
МЮСЮЛМАНИТЕ НЕ СА НЕВЕЖИ.....	90
РЕЛИГИИТЕ, ВЯРВАНИЯТА и РАЗЛИКАТА МЕЖДУ РЕЛИГИЯТА И ФИЛОСОФИЯТА...	96
БРАМАНСКАТА РЕЛИГИЯ.....	97
БУДИЗЪМ.....	99
РАЛИГИЯТА НА МЪСЪ (АЛЕЙХИССЕЛЪМ) И ЮДЕИТЕ.....	101
ЙСЕВИЗЪМЪТ [НАЗАРЯНСКАТА РЕЛИГИЯ] И ХРИСТИЯНИТЕ.....	115
ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ.....	125
ДАЛИ В ИСЛЯМА ИМА ФИЛОСОФИЯ?.....	131
ПОСЛЕСЛОВ.....	148
КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН?.....	154

КОРАНЪТ, ТЕВРАТЪТ И ЕВАНГЕЛИЕТО В НАШЕ ВРЕМЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ

Днес на земята има три големи религии: ислямът, юдаизмът и християнството. Всяка една от тях си има свещена книга, която от съответните последователи се приема за слово на Аллāху теāлā. Свещената книга на юдаизма [мўсевизма] е Тората, а на християните [йсевиите] Библията, която се състои от две части: Стар Завет (Тора) и Нов Завет (Евангелия и още други малки книги). Свещената книга на мўсюлманите е Корāн-и керйм.

Ние, мўсюлманите, приемаме Йсā/Исус (*алейхисселйм*) – когото християните обожествяват – за пророк. Фактът, че Аллāху теāлā му е дал книга, е съвсем естествен, защото той е пейгамбер и затова – без съмнение – истинското Евангелие [оригиналното, непромененото], низпослано на Йсā (*алейхисселйм*), е **слово на Аллах**. Днес обаче то не съществува. В съвременните копия на Евангелието има много малко откъси от старото, истинското. Същинското Евангелие е било на иврит, но за съжаление – вследствие на еврейска вражда – то е изчезнало много бързо и се появили различни Евангелия, съдържащи суеверия. С течение на времето тези книги са били преведени грешно на гръцки и латински език. Към тях били добавяни и много други пасажки. Тези непрестанни промени са довели до поява на голям брой Евангелия. Повечето от тях са били отхвърляни във вселенските събори и в крайна сметка са останали днешните четири. (Тези факти ще бъдат доказани последователно в следващите страници.) Промените, корекциите и обясненията към тях обаче продължават още. Корāн-и керйм, от друга страна, е запазен в оригиналния му вид, както е бил разкрит на нашия Пророк (*саллялāху алейхи ве селлем*), без да е променена дори една негова буква.

Фактите, които изредихме досега, не са само мўсюлмански убеждения. Западните учени и теолози отново проучват съвременните Теврāт и Евангелие и доказват, че те не са слово на Аллāху теāлā. Да не забравим, че сега живеем в двадесет и първи век. Това е време, когато знанието и науката се развиват с големи темпове и дори най-невежите народи си откриват университети. Не може да се очаква, че хората ще приемат сляпо всяка вяра и ще кажат: “Така чух от баща ми” и “Не знам за причината, но така каза моят учител”. Днешните младежи проучват същността и причините на всичко, и незабавно отричат онова, което противоречи на разума. В Турция например, всяка година повече от един милион младежи участват в кандидатстудентски изпити. Няма съмнение, че тези младежи, които са придобили нови знания, ще претеглят и религиозните знания с разума и логиката. И ето защо съвременните западни теолози разкриват неточностите в днешните копия на Теврāта и Евангелията. Възползвайки се от техните публикации, ние пожелахме още веднъж да разкрием на нашите братя мў-

сюлмани голямата разлика между днешните Теврāt и Евангелия, от една страна, и Корāн-и керīm, от друга. Ние, подготвяйки тази част, се възползвахме от:

- Трудовете на Хаузър (американски поет), който пише на религиозни теми;

- Знанията на Анселмо Турмеда, известен испански свещеник, който е приел исляма през 823 [1420] г. и сменил името си на Абдуллах Терджумāн. Ние проучихме книгата **“Тухфет-ул-ерīb”** на този ислямски учен, където той разкрива грешките, които е намерил в Евангелието;

- Книгата **“Pearls of Bible = Перлите на Библията”** на пакистанец С. Мерран Мухйиддйн сāхиб Икбāl;

- Турската книга **“Дия-ул-кулюб”** на Исхак Ефенди от Харпут (поч. през 1309 [1891] г.), велик специалист и член на османското министерство на образованието. Този труд е бил публикуван през 1295 [1878] година. В произведението има разяснения върху Теврāта и Евангелията. Издадена е през 1407 [1987] г. от истанбулското книгоиздателство **“Хакйкат Китāбеви”** под името **“Cevāb Veremedi = Не можа да отговори”** [и на английски под заглавие **“Could not answer”**];

- Книгата **“Шемс-ул-хакйка”**, която се състои от 290 страници, и е била написана на турски език също от хādже (учен, ходжа) Исхак ефенди. Тя е била отпечатана през 1278 [1861] г. Регистрирана е под номер 204 в частта **“Dügümlü baba”** в обществената библиотека в Сюлеймāнийе, Истанбул. В нея Исхак ефенди със силни аргументи доказва, че Корāн-и керīm е слово на Аллах и че книгите, които християните наричат Евангелия, са всъщност книги по история, написани на по-късен етап;

- Турската книга **“Йзāх-ул-мерām”** на Хаджи Абдуллах бин Дестан Мустафā ефенди от Босна¹. Тя е била отпечатана през 1288 [1871] г. в печатницата на Яхия ефенди, който е бил шейха на текето **“Мустафā пāша”**, разположено непосредствено извън Едирнекапъ. Книгата е регистрирана под номер 771 в раздела **“Нāзиф пāша”** на библиотеката в Сюлеймāнийе. Хаджи Абдуллах е доказал с различни аргументи, че християнската религия е напълно суеверна и променена;

- **“Изхār-ул-хак”** на Рахметуллах ефенди от Индия. Тази книга е нанесла най-тежкия удар на християнството и доказала, че то е напълно изопачено.

На 390-а страница от персийската книга **“Макāmāt-и ахйār”** пише така: **“Протестантският свещеник Фандър е бил много известен сред християните. Протестантската мисионерска организация, заедно с избраните от нея свещеници, е изпратила и него в Индия. Тяхната задача е била да се опитат да разпространят християнството. През месец раби’ул-āхир и на тринадесетия ден от реджеб 1270 [1854] г. са били проведени научни дебати между тази комисия и Рахметуллах ефенди, най-големия ислямски учен в Делхи.**

¹ Абдуллах бин Дестан е починал през 1303 [1885] година.

След дълги дискусии, Фандър и другите проповедници били тотално сразени. Четири години по-късно, когато британците окупирали Индия [и след като извършили ужасни зверства спрямо мюсюлманите и особено султана и ислямските учени], Рахметуллах ефенди се е преселил в Мекка. През 1295 [1878] г. същата мисионерска комисия е дошла в Истанбул и започнала християнска пропаганда. Садр-и а'зам (Великият везир) Хайреддйн паша е поканил Рахметуллах ефенди в Истанбул. Мисионерите се изплашили, когато видели Рахметуллах ефенди. Не могли да отговорят на въпросите му и не намерили друг изход освен да избягат. Пашата е оказал изключителни почести на този голям ислямски учен и го помолил да напише книга, в която да отрази как е опровергал и докарал християните в жалко състояние. Ето така той е започнал да пише своята книга **“Изхър-ул-хак”** на арабски език от шестнадесетия ден на месец реджеб до края на месец зилхидже, след което е заминал за Мекка. Хайреддйн паша е заповядал да преведат книгата на турски и след това отпечатал и двете версии. По-късно книгата е била преведена на европейските езици и отпечатана, и разпространена във всяка страна, след което британските вестници са писали: “Ако тази книга бъде разпространена, християнството ще претърпи голям удар.” Халифът на всички мюсюлмани султан Абдулхамид хан II (*рахметуллахи алейх*)² е поканил отново този велик учен през месец рамазън 1304 г. Оказал е изключително уважение и почести към него в своя дворец. Рахметуллах ефенди е починал през 1308 [1890] г. в Мекка.”

В допълнение към всички тези произведения ние проучихме и книгите, които западняците са написали преди един век относно Корън-и керйм. Като резултат от това ние стигнахме до извода, че едно безпристрастно изследване на тези две свещени книги ще разкрие коя от тях е слово на Ал-лāху теāля с такава безспорна яснота, че дори най-упоритият човек няма да може да отрече, независимо от религиозната си принадлежност.

Ние подготвихме тази книга в две части. В първата част са разкрити научните проучвания, свързани с Корън-и керйм и сегашните Теврāt и Евангелия, както вече беше посочено по-горе.

Втората част е посветена на Пейгамбера ни Мухаммед (*алейхисселām*), неговите чудеса, достойнства и красив морал. Цялата тази информация е взета от турската книга по история **“Мир’āt-и Кяинāt”**, написана от Нишанджъ зāде Мухаммед ефенди (*рахиме-хуллāху теāля*), който е бил известен ислямски учен, израснал в Османската държава. Той е починал през 1031 [1622] г., а неговата книга е била отпечатана през 1269 [1853] г. в Истанбул.

Надяваме се, че нашите скъпи читатели ще прочетат и тази част от нашата книга с голям интерес и ще се възползват от предадената информация.

² Абдулхамид хан II е починал през 1336 [1918] година.

Нека Аллāху теāлā да даде напътствие на всички нас и да ни държи в правилния път. Āмйн!

ТОРАТА И ЕВАНГЕЛИЯТА В НАШЕ ВРЕМЕ

Днес на света има три големи религии, които вярват в съществуването на Аллāху теāлā. Това са юдаизмът, християнството и ислямът. Международните статистически данни от 1979 г. показват, че на света е имало предполагаемо 900 млн. християни, 600 млн. мюсюлмани и 15 млн. евреи. Останалото население [повече от 2 млрд.] се е състояло от будисти, хиндуисти, брамити и други, които не познават съществуването на Аллāху теāлā, или от хора, покланящи се на идоли, огъня и слънцето, или от атеисти. Според някои скорошни американски публикации, мюсюлманите тогава не са били 600 млн., а 900 млн. Според статистическо проучване от 1980 г. на CESI [Centro Editoriale Studi Islamici] в Рим, на света са живеели 865,3 млн. мюсюлмани, от които 592,3 млн. са били в Азия, 245,5 млн. в Африка, 21 млн. в Европа, 6 млн. в Америка и Канада, и 0,5 млн. в Австралия. Според една книга, озаглавена **“Ислям”** и публикувана на английски език през 1984 г. от ислямския център **“The Muslim Educational Trust”**, на света е имало общо 1,057 млрд. мюсюлмани. Освен това книгата е отразила и броя на мюсюлманите, които живеят в четиридесет и шест ислямски страни, както и в други държави по света. Статистическите данни показват, че цифрата нараства с всяка година. Броят на страните с повече от 50% мюсюлманско население е петдесет и седем. Плачевен факт е, че днес, когато сме в началото на двадесет и първи век, все още има хора, които се кланят на идоли. От друга страна, някои от последователите на трите големи религии, вярващи в съществуването на Аллāху теāлā, са загубили изцяло своята вяра, защото не са останали истински муршиди (пътеводители), които да ги водят. Не е възможно за младежите, които израстват, учейки знание и наука, да бъдат накарани да заобичат своята религия чрез невежи духовници, лишени от религиозни и научни познания. Има нужда от водачи, които да са специалисти в областта на модерната наука, да притежават ясна мисъл и да познават обстойно своята религия. Само те са в състояние да ги водят към щастие. Ние целим в тази глава да търсим – съвсем обективно – истинската религия на Аллах и да извършим научно изследване, за да определим коя от двете големи свещени книги – Библията (Тора и Евангелия) или Корāн-и керйм – е истинската книга на Аллах, и да покажем правилния път на онези, които са в съмнение.

Бихме искали да уверим нашите читатели, че тези проучвания са извършени напълно безпристрастно. Двете големи религиозни книги, които изследвахме, са Библията (Тора и Евангелия) и Корāн-и керйм. Тората – която е била добавена към Библията под името **“Стар Завет”** – е проучена редом с Евангелието. С други думи, книгата, която разглеждаме е **“Свещената**

книга”, която днешните християни поставят на мястото на истинското Евангелие.

Библията не е само една книга. Първата ѝ част съдържа **Стария Завет**, а втората **Новия Завет**, съставен от: Евангелията на Матей, Марко, Лука и Йоан, Деяния на апостолите (написана от Лука), послания (писма, написани от Паулус, Яков, Петър и Йоан) и “Откровение”. Старият Завет се състои от три части:

- Първата част е Тората, т.е. петте книги, които погрешно са смятани за онези, дадени на Мӯсā (*алейхисселѝм*). Това са Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие.

- Втората част се нарича “**Навин**” (пророците) и се дели на две: ранните пророци (пейгамбери) и късните пророци. Това са Йешу, Съдии, Самуел, Царе, Исаия, Еремия, Езекиил, Осия, Йоил, Амос, Авдий, Йона, Михей, Наум, Авакум, Софония, Агей, Захария и Малахия.

- Третата част е “**Кетувим**” т.е. книги, писания. Състои се от псалмите, които се приписват на Дāуд (*алейхисселѝм*), Притчи на Соломон, Песен на песните, Еклесиаст, Рут, Естир, Йов, Еремия, Плачът на Еремия, Даниил, Ездра, Неемия и Хроника.

А кой е оповестил нещата, включени в съдържанието на тези книги? Това са евреите и християните фанатици, които макар че вярват в едни и същи книги, спорят по много въпроси. Те твърдят, че думите в тези книги са слово на Аллах. Въпреки това ако те бъдат внимателно проучени, ще се стигне до извода, че писанията в тях имат три източника.

1) Една част от тях може да са слово на Аллах, защото в тези пасажии Аллāху теāлѝ се обръща към човечеството. Например:

“Аз ще им въздигна отсред братята им пророк, както съм въздигнал тебе, и ще туря думите Си в устата му; и той ще говори всичко, което Аз му заповядам.” [Второзаконие, 18:18]

“Аз, Аз съм Господ, и освен Мене няма спасител.” [Исаия, 43:11]

“Към Мене се обърнете и спасени бъдете всички; защото Аз съм Бог, и няма друг.” [Исаия, 45:22]

Предполага се, че тези пасажии са взети от небесните книги, които са били разкрити на пророците, изпратени на израилтяните. Обърнете внимание, че Аллāху теāлѝ с тези слова заявява, че е Един[, че няма други богове като Син и Светия Дух], че Той изпраща пророците и че **НЯМА ДРУГ БОГ ОСВЕН НЕГО**.

Сега нека да разясним втория източник на Светата Библия.

2) Словата, спадащи към втората категория, може да са били казани от пророците. Например:

“А около деветия час Исус извика със силен глас: Или, или, лама савахтани? сиреч: Боже (Аллах) мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?” [Матей, 27:46]

“Исус отговори: Първата е: “Слушай, Израилю; Господ нашият Бог (Аллах) е един Господ.” [Марко (Марк), 12:29]” [Забележете, отново не се говори за Син и Светия Дух.]

“А Исус му рече: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен един Бог.” [Марко, 10:18]

Тези слова, за които се твърди, че са казани от Йсā (*алейхисселя̄м*), има вероятност да са на пророците и следователно: в Светото Писание словото на Аллāху теāля̄ е смесено с думите на пророците (*алейхимуссалевāту веттеслīmāт*). Мюсюлманите обаче – за разлика от тях – са отделили словото на Аллāху теāля̄ от думите на пророка Мухаммед (*алейхисселя̄м*). Думите на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) се наричат **хадїс-и шерїфи** и са събрани в отделни книги (сборници).

Сега, нека да разгледаме словата от третата група в Светата Библия:

3) Някои от думите в тази категория са казани от апостолите (хавāриите) на Йсā (*алейхисселя̄м*) и предават събития за този велик пророк. Част от изказванията са на някои хора, други са предания на историци, а източниците на другите слова са неизвестни; не се знае кой и за какво ги е казал. Да дадем пример:

“И като видя отдалеч една разлистила се смоковница, дойде дано би намерил нещо на нея; но като дойде до нея, не намери нищо, само едни листа, защото не беше време за смокини.” [Марко, 11:13]

Тук някой говори за друг, но не е ясно кой. Оповестено е, че човекът, който се е доближил до смокиновото дърво, е Йсā (*алейхисселя̄м*). Въпреки това обаче Марко, който е написал тези редове, не го е виждал никога. Другият парадокс е че в следващия стих, четиринадесети по ред, Йсā (*алейхисселя̄м*) кълне дървото, за да не може да роди никога повече. Това е абсурд; смоковницата не може да роди извън сезона. Пророк да кълне дърво – безпомощното създание на Аллāху теāля̄ – задето не е родило преждевременно! Това е в дисхармония с разума, знанието, науката и религията.

В по-голямата си част Светата Библия съдържа много думи, за които не е известно кой ги е казал, но от контекста недвусмислено проличава, че те са човешки слова и следователно не може да ги приемем за слово на Аллах.

Сега, нека да положим ръка върху сърцето си и да размислим: Може ли да се приеме за “слово на Аллах” една книга, която съдържа отчасти слово на Аллāху теāля̄, отчасти изказвания на пророци, и – най-вече – разкази, предадени от различни хора? В действителност, различните грешки, които се намират в частта “човешко слово”, несъвпаденията в цифрите и различните изрази в описанията на едно и също събитие (нещо, което ще видим по-нататък), ясно доказват, че днешните книги, наречени “Теврāt” и “Евангелия”, са изцяло дело на човешка ръка.

В 82-о знамение на сӯра Нисā – от свещената книга на мюсюлманите, Корāн-и керїм – по смисъл се казва: **“Нима те не ще размишляват върху факта, че Корāн-и керїм е слово на Аллāху теāлїя, и върху неговия смисъл? И ако бе от друг, а не Аллах, без съмнение щеше да съдържа много противоречия.”** Колко вярно само! Несъответствията в Светата Библия разкриват, че тя е човешко дело. Освен това, както ще разгледаме и по-надолу, Тората и Евангелията са били преглеждани, коригирани и променяни многократно, т.е. те са били видоизменяни от различни съвети и синоди. Нима е възможно да се коригира словото на Аллах?

От времето, когато Корāн-и керїм е бил разкрит, до наши дни, не е променяна дори и една буква в него. Както ще видите и в главата за Корāн-и керїм, никакви усилия не били пощадени в изпълнението на тази задача. Фактът, че Корāн-и керїм е достигнал до наши дни без промяна, е признат дори и от най-големите фанатици в другите религии, дори това да ги е карало да се късат от завист. То показва как би трябвало да бъде словото на Аллах; то не се променя никога. Нека да видим какво са казали християнските теолози и учени по въпроса относно това дали днешните Евангелия са слово на Аллāху теāлїя или човешко дело:

Д-р Греъм Скроджи, член на Библейския Институт “Мууди”, е написал следното на седемнадесета страница от своята книга:

“Дали днешното Евангелие е божие слово?”:

“Реалност е, че Светата Библия е човешко дело. Някои хора отричат това поради причини, които аз не разбирам. Светата Библия е книга, която е формирана в човешкия мозък и е написана от хора; написана е от човешка ръка и на човешки език, и носи изцяло човешки характеристики.”

Кенет Краг, макар че е християнски теолог, казва:

“Новият Завет на Библията не е слово на Бога. То съдържа разкази и събития, предадени от очевидци, които са станали свидетели на конкретно събитие. Частите, които са всецяло човешки речи, са лансирани от Църквата като Божии слова.”

Теологът проф. Геисър казва: “Библията – макар да не е Божие слово – е свещена книга.”

Нещо повече, имало е папи, които са били категорично против някои библейски принципи и особено догмата за Светата Троица (Отец, Син и Светия Дух). Един от тях е бил Хонорий, който е отхвърлил Троицата. Той – поради тази причина – е бил анатемосан от Константинополския съвет през 680 г. (48 години след неговата смърт).

От друга страна, Евангелието на Варнава е било заличено изведнъж. Варнава (Барнабас) е бил един от апостолите на Йсā (*алейхисселїм*) и е придружавал Павел в неговите пътешествия за разпространение на християнството. Фанатичните християни са скрили и още една истина – която е била написана в това Евангелие – а именно: “Йсā (*алейхисселїм*) каза: “След мен ще дойде друг пророк, чието име е Мухаммед (*саллаллāху теāлїя*

алейхи ве селлем), и ще ви научи на много неща.” [По-пространна информация по този въпрос ще намерите в книгата “Ислямът и християнството”.]

Следователно заключението, което заедно с всички западни учени, ще направим, е че: “Светата Библия не е слово на Аллах. Днешните Тора и Евангелия са превърнати в съвсем различни книги от техните оригинали, които са били слово на Аллах. В днешната Библия, наред с думи, които може да помислим за слово на Аллах, има и много други думи, предположения, предания и разкази, добавени от хората. Особено частите, които се отнасят до Троицата, са в пълно противоречие с вярата в **единствения Аллах**, която стои в основата на вярата, и са в пълен разрез с разума.”

В процеса на превод на Тората и Евангелието на гръцки и латински език, гърците и римляните идолопоклонници, които били свикнали да се кланят на много божества, не се задоволили с един бог и решили да увеличат техния брой. Според някои учени “Вярата в единствения Аллах” се е превърнала във вяра в “Светата Троицата” по време гръцкия превод заради привързаността на гърците към Платоновата философия, която дели всичко на три части. Например, благоприличието се дели на три сетивни сили – морал, разум и природа. А природата, от своя страна, се дели на растения, животни и хора. Всъщност Платон е смятал, че има само една сила, която е създала света, но е твърдял, че има вероятност тя да е била подпомагана от двама помощници. Това е станало причина за раждане на идеята за Троицата – трите бога. Тази теория за появата на Троицата е призната от много историци. Въпреки това, както ще видите и по-нататък, много части от днешните Тора и Евангелия съдържат думи от рода на “Аз съм Бог (името на единствения бог е Аллах)! Господ е един. Няма друг Бог освен Мене.” Дори и днешните Евангелия отхвърлят догмата за трите бога, която е била вмъкната в тях. Някои твърдят, че идеята за Троицата е грешка, допусната при превода. След като видя, че днес никой не вярва в догмата за три бога, християнската църква започна да твърди, че думите “Отец” и “Син” имат коренно различни значения (от приетите досега), и се спря върху вярата в единствения Аллах. По-късно пак ще се спрем на въпроса за грешките в превода.

Днес макар да се знае, че съвременните Тора и Евангелия не са слово на Аллах, и повечето християни да приемат това, някои фанатизирани християни все още упорстват и казват: “Всяка дума в Библията е слово на Аллах.” Ние ще отговорим на този фанатизъм като предадем смисъла на 18-о знамение от сѹра Бакара, където по смисъл се казва: “**Те са глухи** [в слушането и приемането на истината], [те са] **неми** [хора, които не казват вярата и истината], [те са] **слеп[ц]и** [, които не виждат правилния път]. **Те не се отвърщат от това свое състояние и не се връщат в правилния път.**” В 13-и стих от 13-а глава на Евангелието на Матей се казва: “Гледат, а не виждат. Чуват, а не слушат, нито разбират.”

Сега нека се завърнем към проучванията върху Библията:

На първо място, нека да кажем, че днешните Евангелия всъщност не са едно и също Евангелие. Ако поискате да говорите за него с един католик, той ще ви попита: “Кое Евангелие?” Защото католиците, протестантите и православните християни четат различни Евангелия. Когато ги попитате: “Как може да има различни варианти на Евангелието, което е слово на Аллах?”, след известно колебание ще ви дадат някакъв странен отговор от рода на “Всъщност Евангелието е едно, но може да има различни тълкувания.” Това е отговор, който няма връзка с въпроса. Ако вникнем в историята, ще видим, че първото римокатолическо Евангелие – латинската версия на Евангелието, преведено от Йероним и наречено “Вулгата” – се е появило в Реймс през 990 [1582] г. и било отпечатано отново в Доуай през 1609 г. То съществува и днес на английски език под името RCV (Roman Catholic Version). Но Евангелието, което днес британците четат, е много по-различно от него, защото от 1600 г. насам Евангелието е претърпяло многобройни изменения. Някои части, които се наричат **апокрифи** (съмнителните), са били премахнати, докато някои други части, например Джудит, Тобиас, Барух и Естир, са били напълно заличени. В крайна сметка то било публикувано като най-новото и най-правилно Евангелие под името AV (Authorised Version). Въпреки това много учени и дори известният премиер Чърчил е казал: “Изразът в това Евангелие е крайно груб.” Заради тази причина те за известно време се върнали към старото известно Евангелие, наречено KJV (King James Version) от 1611 г. През 1952 г. Евангелието е било отново поправено и подготвено под името RSV (Revised Standart Version). Но и то е било отхвърлено с възражение, че “не било достатъчно поправено”. Малко по-късно през 1391 [1971] г. е било публикувано ново Евангелие с име “Double-revised Bible”.

Инджйлът на католиците също е претърпял много промени. В действителност, Инджйлът е бил преведен от иврит на гръцки и от гръцки на латински, и разглеждан от много различни съвети, например от Никейския събор, осъществен по заповед на император Константин през 325 г., събора Лудизия през 364 г., събора в Константинопол (Истанбул) през 381 г., Картагенския събор през 397 г., събора в Ефес пред 431 г., събора в Халкидон (днес Кадъкьой) през 451 г. и в още много други. Във всеки събор Инджйлът е бил променян, като някои книги са били премахвани от Стария Завет, докато други, отхвърлени от предишните събори, били одобрявани наново. Когато през 930 [1524] г. е възникнало протестантството, тези книги били подложени на ново преразглеждане и промяна.

През това време обаче много християнски теолози са повдигали възражения срещу тези преводи и промени, и твърдяли, че някои части на Библията са били вмъкнати от другаде.

Както споменахме и горе, твърдящите, че Инджйлът е бил преведен грешно от иврит, са много прави. Защото на иврит думата **баща** се използва не само за обозначаване на биологичния баща на едно дете, а означава и

“велика личност, заслужаваща уважение”. Ето защо в Корāн-и керй̄м за Āзер, чичото на Ибрāхй̄м (*алейхисселй̄м*), се казва: “Баща му, който е бил наречен Āзер”, защото истинският му баща Тāрух е бил мъртъв. Пророкът Авраам е бил отгледан от своя чичо Āзер и затова го наричал баща, защото това е било обичай в онези времена. Диалозите в книгата “Решехāt” показват, че в Тюркистан почтените и милостиви хора са били наричани бащи.

От друга страна, думата **син** на иврит често се използва за изразяване на човек, който е с по-нисък ранг или по-млад, но към когото се чувства голяма обич. В 9-и стих от 5-а глава на Евангелието на Матей се казва: “Колко блажени са помиряващите се, защото те ще се нарекат Божии синове.” Както се вижда, думата син в този текст е използвана за изразяване на любим раб на Аллāху теāлй̄. Следователно думите баща и син в оригиналното Евангелие са били използвани със значенията “благословено същество” и “любим раб” съответно. С други думи, тези слова не разкриват наличието на три божества. Имайки предвид местата, на които са използвани думите баща и син, се стига до заключение, че в тях иска да се каже това: “Аллāху теāлй̄, Всевластващият и Собственикът на всичко, е изпратил един от Своите възлюбени раби, а именно Йсā (*алейхисселй̄м*), като пророк за човечеството.” Голяма част от християните, които едва тези дни започнаха да разсъждават правилно, казват: “Ние всички сме раби, деца на Аллāху теāлй̄, а Аллāху теāлй̄ е Господът, Отецът на всички нас. Библейските думи “отец” и “син” трябва да се тълкуват ето по такъв начин.”

Освен това още много думи са били превеждани грешно от стария Инджй̄л. По-надолу ще видим това с техните доказателства.

1) Битие е първата книга от Стария Завет. В оригинала на иврит думата “Аллах” е написана с едно “л” т.е. като “Алах”. В резултат на многократки промени обаче тази дума е била изкарана от Инджй̄ла. С други думи, християните се страхували да заприличат на мюсюлманите.

2) Оригиналът на Стария Завет, който е на иврит, не съдържа думата “девица”. За раждането на Йсā (*алейхисселй̄м*) е дадена информация в четиринадесети стих от седма глава на книгата Исая в старите копия на иврит: “Господът ще ви даде знамение. Ето, момиче ще зачене и ще роди момче, и ще го нарече Емануил.” В този текст е използвана думата “АЛМАХ”, което на иврит означава “момиче”. Думата за “девица” на иврит е “БЕТХУЛАХ”. Тъй като на християните им изнася повече думата “девица”, те са използвали нея, вместо “момиче”, и са вкарали в християнството идеята за Светата девица.

3) Най-фанатизираните британски свещеници са стигнали още по-далеч в това отношение и са сторили нещастieto да променят библейските стихове. 16-и стих от 3-а глава на Инджй̄ла на Йоан е пример за това. Те го променили от “Защото Аллах толкова възлюби света, че даде [изпрати там] единствения Си син [раба, когото обичаше много], за да не погине ни един,

който вярва в Него, но да има вечен живот” на “Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” Тук са използвали английската дума “begotten”, която буквално означава “родил”. Въпреки това на много места в Светата Библия е написано, че Аллāху теāлā е ЕДИН и че Йсā (*алейхисселāм*) е ПРОРОК. Ето няколко примера:

“Слушай, Израилю; Господ нашият Бог е един Господ.” [Марко (Марк), 12:29]

“Бог е един; и няма друг освен Него.” [Марко, 12:32]

“Познай, прочее, днес и вложи в сърцето си, че Иеова е Бог на небето горе и на земята долу; няма друг.” [Второзаконие, 4:39]

“Иеова нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила.” [Второзаконие, 6:4-5]

“Вижте сега, че Аз аз съм Аз, И освен Мене няма Бог.” [Второзаконие, 32:39]

“И тъй, на кого ще Ме уподобите Та да му бъде равен? Казва Светият. Дигнете очите си нагоре Та вижте: Кой е създал тия светила,” [Исаия, 40:25-26]

“Вие сте Мои свидетели, казва Господ, И служителят Ми, когото избрах, За да Ме познаете и да повярвате в Мене, И да разберете, че съм Аз, – ЧЕ ПРЕДИ МЕНЕ НЕ Е ИМАЛО БОГ, И ПОДИР МЕНЕ НЯМА ДА ИМА. Аз, Аз съм Господ; И освен Мене няма спасител. Аз възвестих, и спасих, и показах, Когато не е имало между вас чужд Бог; Затова вие сте Ми свидетелети, казва Господ, Че Аз съм Бог.” [Исаия, 43:10-и и още няколко стиха след него.]

“Така Господ казва...: Аз съм първият, Аз и последният, И освен Мене няма Бог.” [Исаия, 44:6]

“Аз съм Господ, и няма друг; НЯМА БОГ ОСВЕН МЕНЕ...” [Исаия, 45:5]

“Защото така казва Господ, Който сътвори небето, (ТВОЯ БОГ, Който създаде земята, направи я, и я утвърди, Който не я сътвори пустиня, но я създаде, за да се населява): Аз съм Господ, и няма друг. [Исаия, 45:18]

“Не Аз ли Господ? и освен Мене няма друг бог, Освен Мене няма бог праведен и спасител. Към мене погледнете и спасени бъдете всички земни краища; Защото Аз съм Бог, и няма друг.” [Исаия, 45:21-22]

“Защото Аз съм БОГ (АЛЛАХ), и няма друг; Аз съм Бог, и няма подобен на Мене.” [Исаия, 46:9]

Пасажи от Евангелието, които разкриват, че Йсā (*алейхисселāм*) е пророк:

“И когато влезе в Ерусалим целият град се раздвижи; и казваха: “Кой е Тоя?” А народът казваше: Той е ПРОРОКЪТ ИСУС, Който е от Назарет галилейски.” [Матей, 21:10-11]

“Исус каза: Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя [т.е. според откровението]; и съдбата Ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил [т.е. на Аллах].” [Йоан, 5:30]

“Никой **пророк** не е без почит, освен в своята родина и своя дом.” [Матей, 13:57]

“Този, Който Ме е пратил, е истинен; и каквото съм чул от Него, това говоря на света.” [Йоан, 8:26]

“И учението, което слушате, не е Мое, а на Отца [т.е. великото същество Аллах], Който Ме е пратил.” [Йоан, 14:24]

“А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил.” [Йоан, 17:3]

“Защото Отец е по-голям от Мене.” [Йоан, 14:28]

“Мъже израилтяни! Изслушайте тия думи: Исуса Назорея, Мъж, засвидетелствуван пред вас от Бога със сили, чудеса и личби, що ги Бог стори чрез Него между вас, както и сами знаете.” [Деяния на апостолите, 2:22]

“Бог, като възкреси Раба Си Исуса³, най-напред вам Го прати, да ви благославя, за да се отвърща всеки от злините си.” [Деяния на апостолите, 3:26]

“Като просториш Ти ръката Си за изцеление, и да стават чудеса и личби в името на Святия Твой Раб Исуса.” [Деяния на апостолите, 4:30] Тези стихове отчетливо разкриват факта, че Йѐсā (*алейхисселѝм*) е пророк, предаващ откровения от Аллāху теāлѝ.

Всички тези думи (цитати, фрагменти) са взети от Библията, която днешните християни четат. Въпреки всички промени, днешните Теврāt и Евангелия още съдържат пасажи от истинския Инджѝл.

Величината на гнева – който са предизвикали някои хора, опитващи се да представят Йѐсā (*алейхисселѝм*) като сина на Аллах и за целта нагло са променили думите в Тората и Евангелието – е разкрит в свещените знамения от номер 88 до 93 в сѝра Мерѝем от Корāн-и керѝм. Там по смисъл се казва:

“Рекоха [евреите и християните]: “Рахмāн [милосърдният Аллах] се сдобил със син”. [О, пророче Мой! Кажѝ им:] “Виѝ изрекохте голяма лъжа.” Заради думата, която приписаха, небесата щяха почти да се разкъсат, земята да се разцепи и планините да се разпръснат.” Рахмāн да се сдобие със син не подобава на Неговото величие. На небесата и на земята няма никой, който да не дойде като раб при Рахмāн.” Аллāху теāлѝ в трети аѝет от сѝра Ихлѝс по смисъл казва: **“Аллах не е роден и не е родил.”** В 171-о знамение на сѝра Нисā по смисъл се казва: **“О, хора на Писанието [евреи и християни]! Не прекалявайте в своята религия и говорете за Аллāху теāлѝ истината.** [Не Го клеветете, казвайки, че Йѐсā

³ В преводите на Библията на български език е използвана думата син, но тъй като под “син” не се разбира биологичен такъв, а раб на Аллах, ние използвахме думата “раб”.

(*алеихисселѝм*) е сина на Аллах.] Йѝсѝ, синѝт на Мерѝем, е пророк на Аллах. Той е Негово творение, създадено със заповедта “Бѝди!” Постави го в Мерѝем. [О, християни!] Повярвайте в Аллѝху теѝлѝ и в Неговия пророк, и не казвайте: “Има три бога и Аллѝху теѝлѝ е третият от тях.” Да страните от това е добро за вас. Аллах е ЕДИНСТВЕНИЯТ бог. Той е пречист от това да има дете.”

В десети свещен ѝйет на сѝра Бакара Аллѝху теѝлѝ се обрѝща към тези, които са променили Евангелието, по следния начин: “Имат в сърцето си болест [сѝмнение и двуличие]. Аллѝху теѝлѝ е увеличил болестта им. За тях има болезнено мѝчение, заради това, че са лѝгали.”

В 79-и свещен ѝйет на сѝра Бакара по смисъл се казва: “Горко на онези, които с рѝцете си пишат [изопачената книга] и казват: “Това е от Аллах” – за да го продадат на нишоцна цена! Горко им заради онова, което рѝцете им писаха! Горко им заради онова, което придобиха!” Така Аллѝху теѝлѝ известява, че подобно хора ги чака болезнено мѝчение.

НЯКОИ ОТ ГРЕШКИТЕ В СВЕТАТА БИБЛИЯ [Тората и Евангелията]

Най-известната книга, разкриваща промените в Теврѝта и Евангелието, е “Изхѝру тебдѝлил-ѝехѝд веннасѝрѝ фиттеврѝти вел-Инджѝл ве бейѝанутенѝкуди мѝ-би ейдихим”. Тя е била написана от Али бин Ахмед Емевѝ, починал през 456 г. по Хиджра.

Непрестанните промени на Светата Библия, публикуването на нови Евангелия (Инджѝли) и тяхната продажба са се превърнали в наистина крупни източници на печалби, защото всеки европеец, дори да не вярва, има по една Библия [Тора и Евангелия] в своя дом. Мнозинството селяни в Европа не познават и не четат друга книга, освен Библията. Културното равнище на европейските народи не е толкова високо, колкото болшинството хора смятат. Част от онези, които живеят по селата, дори не знаят да четат и пишат. Те изобщо не са наясно със световните събития. Единствената книга, която четат, е Библията. Ето защо всяко новопроменено издание на Библията се печата в милиони копия и издателите печелят милиони всяка година. Следователно няма по-печеливша работа от това да се променя Библията и да се преиздава многократно.

Наред с това западните списания – от време на време – не странят да пишат, че има грешки в Светата Библия. Сред тях има и сериозни статии, написани от учени и теолози, които трябва да бѝдат четени с поука. По-надолу ще дадем и един пример за това.

Сега и вие ще кажете: “Как може да са превели грешно словото на Аллѝху теѝлѝ? Как може то да е било коригирано от хора и подложено на преразглеждане? Книга – преминала през толкова промени и корекции – не може да бѝде слово на Аллѝху теѝлѝ, в никакѝв случай.” Ако прочетете и

следните изявления от увода на Англиканската Библия, променяна за втори път през 1971 г., съвсем ще се изумите. Комисията от духовници, направила последните изменения, в предисловието на книгата е написала: "... Изразът в Светата Библия, подготвена по заповед на крал Джеймс, е изключително перфектен. Тя може да се приеме за най-хубавото произведение на английските публикации. За съжаление обаче тази книга съдържа твърде тежки неточности, които са толкова многобройни и сериозни, че непременно трябва да бъдат коригирани."

Помислете малко! Организирана е една комисия, която намира СЕРИОЗНИ грешки в книга, която се е вярвало, че е слово на Аллах от 1020 [1611] г. до 1391 [1971] г. в Англия. И комисията решава, че тези грешки трябва да бъдат поправени на всяка цена! Вече кой би могъл да повярва, че тази книга е слово на Аллах? По-надолу ще ви предадем една интересна случка, която е разказана от Ахмед Дидат, който е участвал в дебати с християнски учени и теолози относно християнските вероубеждения и Светата Библия, и е доказал, че те са изопачени. [За съжаление обаче този човек, който е правил проучвания относно християнството и променените Евангелия, е бил безмезхебник (еретик), който не е успял да разбере величието на ехли суннитските учени.] Ахмед Дидат казва:

"В една статия, която се появи в американското списание AWAKE (Събуди се!) на 08.09.1957 г., пише: "В Библията всъщност е имало 50 000 грешки! Един млад християнин наскоро си е купил едно копие от Библията KJV (Версията на крал Джеймс). Тъй като е приемал Библията за слово на Бога, той е смятал, че в нея няма нито една грешка. Малко по-късно обаче е видял една статия със заглавие "Истини за Инджйла" в списание "Look", което си купил. В статията е било написано, че комисията от 1133 [1720] г. е установила 20 000 грешки в Библията, подготвена по заповед на крал Джеймс. Момчето хем се е учудило, хем се е натъжило премного. Когато е обсъдил темата със свои братя по религия, те – за негово голямо учудване – са казали, че в днешната Света Библия има не 20 000, а 50 000 грешки. Младежът е изгубил съзнание заради чутото. Сега той ни пита: "В името на любовта към Бога, кажете! Нима Светата Библия, която ние мислим за Божие слово, е произведение, пълно с грешки?"

Аз прочетох списанието с внимание и го съхраних. Еден ден преди шест месеца някой позвъни на вратата. Отворих и видях учтив млад мъж, усмихнат и сладкодумен. Той – след като ме поздрави с уважение – ми подаде своята I.D. карта. Там пишеше "Свидетели на Йехова". Това беше име, използвано от някои мисионери. Този млад мисионер – с много приятен глас – ми каза: "Ние преди всичко се опитваме да призовем хората към истинската религия, християнството. Приканваме Вас, и другите образовани хора, които са се отклонили от правия път. Донесохме Ви книги, които съдържат чудесни пасажии от Тората и Евангелието, които са Божии слова. Позволете ми да ги представя! Прочетете ги, размишлявайте върху тях и

вземете решение.” Аз го поканих вътре и му предложих кафе, като междувременно предполагах как си мисли, че ме е убедил наполовина. Аз – след кафето – го попитах:

- Скъпи приятелю! Вие приемате Тората и Евангелието за слово на Аллах, нали?

- Да, несъмнено е така! – отговори той.

- С други думи, в Тората и Евангелието няма нито една грешка, нали?

- Не, не е възможно да има!

Тогава аз му показах списанието “Събуди се” и допълних:

- Това списание е издадено в Америка, която е християнска държава. Там пише, че в Библията има 50 000 грешки. Ако авторът на статията беше мюсюлманин, щяхте да сте свободен да приемете съдържанието или не. Но не би ли трябвало да повярвате в едно списание, което е издадено от хора от вашата религия? Какво ще кажете за това?

Човекът се зачуди изведнъж и рече:

- Дайте ми списанието, нека да прочета и аз.

Той го прочете отново и отново. Видях как се изчерви от срам и се изложи, за което аз скрито се радвах. Накрая той намери някакъв отговор и рече:

- Вижте! Това списание е от 1957 г., а сега сме 1980 г. Изминали са 23 години. Грешките би трябвало да са открити и поправени вече.

Аз с голяма сериозност го попитах:

- Добре, но колко хиляди от тези петдесет са поправени? Кои грешки са коригирани и как? Може ли да ми дадете някаква информация относно това?”

Той склони глава надолу и отвърна:

- Не, за съжаление не мога.

- О, скъпи ми гостенино! – добавих аз. – Как мога да повярвам, че тази книга е слово на Аллāху теāлā, при условие, че съдържа 50 000 грешки и е била променяна и коригирана непрестанно? Дори една буква от Корāн-и керīm, в който вярваме ние, че е слово на Аллāху теāлā, не е променяна до ден днешен. Не съдържа и една единствена грешка. Вие искате да ме насочите по правилния път, но Евангелието и Тората, които ги приемате за предводители, са грешни, а пътят ви е съмнителен. Как бихте коментирали това?

Бедният човек беше тотално отчаян и изумен. После каза:

- Позволете да се консултирам с големите теолози. В близките няколко дни ще дойда пак и ще отговоря на въпросите.” – и набързо си замина, като никога повече не се появи. Чакам го от месеци. Нито някой идва, нито някой си отива.”

Сега нека дадем повечко информация за многобройните грешки, несъответствия и противоречия в Тората и Евангелието.

Първо да изясним, че тези, които търсят и намират грешки в Гората и Евангелието са предимно църковни служители. Те търсят начини да се измъкнат от противоречивите ситуации, в които са изпаднали. Филипс, който е публикувал книга на име “Модерното Евангелие, преведено на английски” през 1970 г., е написал следните наблюдения върху Евангелието на Матей:

“Има хора, твърдящи, че Евангелието, което се смята на Матей, всъщност не е написано от него. Днес мнозина църковни служители поддържат мнение, че въпросното Евангелие е дело на забулен в мистерия човек. Този тайнствен човек е взел Евангелието на Матей и го променил на воля, като е добавил и множество думи от себе си. Стилът му е изключително ясен и гладък. Стилът на истинското Евангелие на Матей обаче е по-тежък, но словата са по-претеглени. Матей е размишлявал върху всичко, което е виждал и чувал, и пишел, когато е бил твърдо убеден, че словата, които е научил, са слово на Аллах. Въпреки това текстът, който ние сега наричаме Евангелие на Матей, не е написан със същото старание.”

Факт е, че словото на Аллах не може да бъде променяно непрестанно. Само думите, които посочихме горе, са достатъчни, за да докажат, че днешното Евангелие на Матей е написано от човешка ръка. Евангелието на Матей е изчезнало и на негово място е било написано друго от някой непознат човек, и никой не знае кой е той.

Четирите Евангелия в Новия Завет, който е част от Библията, освен от Матей, са написани още от Йоан, Лука и Марко. Само Йоан [синът на лелята на Йсā (*алейхисселѝм*)], сред изброените хора, е виждал Йсā (*алейхисселѝм*), но е написал Евангелието си в Самос след като пророкът е бил въздигнат на небето. Лука и Марко, от друга страна, не са виждали Йсā (*алейхисселѝм*) никога. Маркос е бил преводачът на Петър. Не само Евангелието на Матей, но и Евангелието на Йоан е било написано и манипулирано от друг човек. Казано накратко, има различни предания относно тези четири Инджѝли. Един факт обаче е световнопризнат и той е, че тези четири Евангелия се състоят от измислени истории, написани от човешка ръка, и че предават по различен начин едни и същи събития (както ще видим по-напред). Те не са слово на Аллāху теāлѝ. Преди да започнем да говорим за грешките в днешната Библия, т.е. Теврāта и Евангелията, искаме да споменим и една друга особеност в тях. Ахмед Дидат, който е участвал в дебати с християни и ги е опровергал напълно, разказва за следното събитие:

“Един ден поисках следното нещо от моите съседни християни: “Аз сега се занимавам със Светата Библия и искам да ви прочета част от нея.” Те останаха много доволни от моя интерес към Библията и се зарадваха, мислейки, че “постигам напътствие” и бързо се насъбраха около мен. Дадох им по една Библия и помолих всеки един от тях да отвори 37-а глава от **Исая**. После рекох: “Сега ще ви прочета тази глава от Светата Библия. Моля да ме проследите и да внимавате дали чета правилно или не.” Всички

започнаха да ме слушат съсредоточено и да следят. Частта, която четох беше:

“А когато цар Езекия чу думите му, раздра дрехите си, покри се с вретинище и влезе в Господния дом.

И прати управителя на двореца Елиаким, секретаря Шевна и старшите свещеници, покрити с вретинище, при пророк Исаия Амосовия син.

И рекоха му: Така казва Езекия: Ден на скръб, на изобличение и на оскъбление е тоя ден; защото настана часът да се родят децата, но няма сила за раждане.” После продължих да чета още за известно време.

Аз – в процеса на четене – ги питах: “Чета ли правилно – буква по буква.” А те ми отговаряха: “Да, четете правилно – буква по буква.” Тогаваш изведнъж спрях и рекох: “Сега ще ви кажа нещо! Частта, която е отворена пред вас и я изслушахте, беше 37-а глава на Исаия от Стария Завет [Тората]. А частта, която ви прочетох аз, беше 19-а глава на Царете от Стария Завет. С други думи, двете части на тези две различни книги са напълно идентични, от което следва, че едната от тях е открадната от другата. Но не мога да кажа с точност кой от авторите е плагиатствал; трябва да решите вие! Факт е, че книгите, които смятате за свещени, са откраднати една от друга. Ето ви на вас и доказателство!” Хората се смутиха твърде много и взеха да викат: “Това не е възможно!” Веднага взеха Библията от ръцете ми и я разгледаха внимателно. Когато видяха, че 19-а глава от Царете съвпада буквално с 37-а глава от Исаия, останаха със зяпнали от почуда усти, при което аз им рекох: “Не се засягайте, но как е възможно в книгата на Аллах да има плагиатство? Как бих могъл да према тези книги?” Всички сведоха поглед и се съгласиха с мен, дори да не го искаха.”

Нека сега да покажем някои неясни пасажи от Тората и Евангелията. Например, в 9-и стих от 9-а глава на Евангелието на Матей пише: “И като минаваше оттам, Исус видя един човек, на име Матей, седящ в бирничеството; и рече му: Върви след мене. И той стана да Го последва.”

Сега, обърнете внимание: ако човекът, написал това, е самият Матей, то защо не казва, че е той, а говори като за друг Матей. Ако самият Матей беше авторът на това Евангелие, той щеше да напише: “Аз седейки в бирничеството, Исус минаваше оттам. Видя ме и каза: Върви след мене. И аз станах да го последвам.” Всичко това е показателно, че Матей не е авторът на въпросното Евангелие.

В началото на първа глава от Евангелието на Лука се казва:

“Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено потвърдените между нас събития, както ни ги предадоха ония, които отначало са били очевидци и служители на евангелското слово, видях се добре и на мене, който изследвах подробно всичко от началото, да ти пиша наред за това, почтени Теофиле.”

От тези думи проличава, че Лука е написал това Евангелие във време, когато много други хора са пишели Евангелия.

Лука е посочил, че няма Евангелие, написано от апостоли, защото казва: “Както ни ги предадоха ония, които отначало са били очевидци и служители на евангелското слово.” С това той е направил разграничение между писателите на Евангелия и очевидците, т.е. апостолите.

Той за себе си не казва, че е бил ученик на някой апостол. Той не се е надявал, че ако каже това, неговото Евангелие ще се радва на доверие в очите на хората, защото в онова време е имало много писания и книги, приписвани на един от апостолите. Може би той е предпочел да каже, че прави лично изследване на фактите, придобити от самия източник, за да изтъкне това като по-силно доказателство.

В 35-и стих от 19-а глава на Евангелието на Йоан пише: “И тоя, който видя, свидетелствува за това, и неговото свидетелство е вярно; и той знае, че говори истината, за да повярвате и вие.” Ако това беше написано от ръката на Йоан, той нямаше да каже: “И тоя, който видя, свидетелствува за това, и неговото свидетелство е вярно.”

С една дума, вие ще станете свидетели на това как Матей, Лука и Йоан не говорят за себе си, а за непознат, безименен човек. Но кой е той? Някакъв пророк? Кой са служителите на словото? Кой е човекът, който е станал и последвал Йсѓ (*алейхисселѓм*)? Кой е засвидетелстващият? Питаме: Може ли да има такава неразбираема и пълна със загадки религиозна книга? Освен това не е ясно кой свидетелства и за кого?

Сега нека да поговорим за несъответствията и противоречията в Библията:

В 13-и стих от 24-а глава на втората книга на Самуила [Втората книга на царете] пише: “Дойде, прочее, Гад при Давида та му извести това; после му рече: Дали за седем години да има върху тебе глад по земята ти? или три месеца да бягаш от неприятелите си, като те преследват?”

Сега да видим какво пише за същото събитие в 11-и и 12-и стих от 21-а глава на Първа книга на летописи [от Стария Завет]: “Дойде, прочее, Гад при Давида та му рече: Така казва Господ: Избери си или тригодишен глад, или три месеца да гинеш пред неприятелите си като те стига ножът на неприятелите ти, или три дни да поразява Господният меч, сиреч, мор по земята, като погубва ангелът Господен по всичките Израилеви предели.”

Виждате ли голямата разлика между двете пасажи, които разказват за едно и също събитие в една книга, която е нарена “Божие слово”. На кой от тях да повярваме? Може ли Аллѓху теѓлѓ да е казал две противоречиви неща?

Несъответствията между различните книги в Библията са толкова многобройни, че ако тръгнем да редим всички тях, ще се получи една огромна книга. Ние ще изброим само още няколко, за да изградим общо мнение в читателите:

В 5-и стих от 36-а глава на Втората книга на летописите пише: “Иоаким бе двадесет и пет години на възраст когато се възцари, и царува единадесет години в Ерусалим.”

А в 8-и стих от 24-а глава на Втората книга на царете пише: “Иоаким бе осемнадесет години на възраст когато се възцари.”

Има точно седем години разлика! Вижда се, че писателите на тази свещена книга не са обърнали внимание, че двата въпросни човека са всъщност едно и също лице.

Друг пример:

В 18-и стих от 10-а глава на Втората книга на Царете пише: “Но сирийците побягнаха пред Израиля; и Давид изби от сирийците мъжете на 700 колесници и 40 000 конници, и порази военачалника им Совак, и той умря там.”

Нека да видим как се описва същата битка в 18-и стих от 19-а глава на Първата книга на Летописите: “Но сирийците побягнаха пред Израиля; и Давид изби от сирийците мъжете на 7000 колесници и 40 000 пешаци; уби и военачалника Совак.”

Сега обърнете внимание на разликите: Броят на колесниците в първата книга е 700, а в другата – 7000, т.е. десетократно повече. Според първата книга са избити 40 000 конници, а според втората те не са конници, а пешаци!

Ако книгите в Библията дават такива противоречиви знания то кой би повярвал, че те са слово на Аллāху теāлā? Аллāху теāлā не би ли могъл да разграни конниците от пешаците [Аллах да опази от това]? Не би ли могъл да види десетократната разлика между 700 и 7000? Правенето на подобни противоречиви изявления и тяхното приемане за слово на Аллāху теāлā е най-голямата клевета и нахалство спрямо Създателя.

Нека да дадем още няколко примера:

Тук става въпрос за мястото за курбан, построено от Сюлеймāн (*алеихис-селām*) [Соломон] в неговия дворец, т.е. за “басейна за курбан”.

В 26-и стих от 7-а глава на Първата книга на Царете пише: “Дебелината му беше една длан; а устието му беше направено като устие на чаша, във вид на кремов цвят; и побираше, когато бе пълно, две хиляди вати вода.” (1 ват = 37 литра)

Но в 5-и стих от 4-а глава на Втора книга на Летописите пише: “Дебелината му беше една длан; а устието му беше направено като устие на чаша, във вид на кремов цвят; и побираше, когато бе пълно, три хиляди вати вода.”

Виждате, че тук отново е налице огромна разлика от 1000 вата, т.е. 37 000 литра вода! Очевидно авторите на тези книги, без да имат понятие един от друг, са написали каквото им хрумне и им домързяло да редактират написаното, при което се появили противоречиви вицове, и не ги е досрамяло да ги нарекат “Божие слово”.

Ето още един пример:

В 25-и стих от 9-а глава във Втората книга на Летописите пише: “Соломон [Сюлеймāн] имаше тоже 4000 обора за коне и за колесници и 12 000 конници, които настани в градовете за колесниците и при царя в Ерусалим.”

Нека прочетем същото нещо от 26-ия стих на 4-а глава от Първата книга на Царете: “Соломон имаше 40 000 обора за колесници.”

Забелязвате, че тук броят на оборите нараства десетократно.

Някой може да възрази така: “Най-много да има несъответствия в цифрите. Дали това е толкова значима?” Нека да отговорим на това с цитат от Алберт Швайцер, който гласи: “Дори и най-големите чудеса не могат да докажат, че две по две правят пет, или че в една окръжност има ъгли. И отново, дори и най-великите чудеса, независимо колко многобройни са те, не могат да коригират недостатък или грешка в еретичното убеждение на един християнин.”

И накрая, нека да цитираме някои различни пасажки:

В 44-и стих от 27-а глава на Евангелието на Матей пише, че двамата крадци, разпънати заедно с Йсā (*алейхисселѝм*), са му рекли лоши думи като юдеите.

В 39-о и в следващите знамения от 23-а глава на Евангелието на Лука пише, че един от обесените крадци е хулил Йсā (*алейхисселѝм*), а вторият крадец, който дочул това, смъмрил първия и казал: “Ни от Бога ли се не боиш ти, който си под същото осъждение?” А после Йсā (*алейхисселѝм*) отвърнал на втория: “Днес ще бъдеш с мене в Рая.”

Разликите в текстовете са очевидни.

Според Марко, след като Йсā (*алейхисселѝм*) е бил свален от кръста, той останал сред мъртвите и говорил със своите апостоли, а след това, още същия ден, бил възнесен на небето. Така е написано и в Евангелието на Лука. От друга страна обаче, в 3-и стих на първа глава в книгата Деяния на апостолите, написана пак от Лука, се казва, че Йсā (*алейхисселѝм*) е останал сред мъртвите 40 дни и после бил възнесен на небето.

И така примерите продължават. Както заявихме по-горе, обемът на тази книга е недостатъчен, за да изредим всички тях. Абдуллах Терджумāн, който е бил свещеник на име Турмеда, и когото споменахме в увода, дава няколко примери за несъответствията между стиховете в Евангелията:

В 4-и стих от 3-а глава на Евангелието на Матей пише: “И храната му [на Йоан] беше акриди и див мед.”

А пък в 18-и стих от 11-а глава на същата книга пише: “Йоан, който нито ядеше, нито пиеше”.

Бившият свещеник обръща внимание и на други неща:

В знаменията от номер 50 до 53 на 27-а глава от Евангелието на Матей пише: “А Исус, като извика пак със силен глас, издъхна. И, ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се раз-

пукаха, гробовете се разтвориха и много тела на починалите светии бяха възкресени, (които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в светия град, и се явиха на мнозина).” След този стих, бившият свещеник Анселмо Турмеда, който впоследствие е приел исляма, казва: “Това описание на бедствие е напълно копирано от едно старо произведение. Това описание е написано от един еврейски историк по време на превземането и унищожаването на Ерусалим от Тит. Тези думи днес ги виждаме и в Евангелието на Матей, което означава, че те били добавени на покъсен етап.” И това от своя страна още веднъж доказва истинността на твърдението, че Евангелието на Матей не е онова Евангелие, което самият Матей е написал, и ни напомня за мистериозната личност, която е направила тези допълнения.

Нека да засегнем още една историческа грешка:

В 15-и стих от 16-а глава на Битие се казва: “И Агар [Хаджер] роди син на Аврама [Ибрāхїм (*алейхисселѝм/мир нему*)]; и Аврам наименува сина си, роден от Агар, Исмаил.” Но във 2-и стих на 22-а глава от същата книга пише: “И рече Бог на Аврам: Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака [Исхак], та иди в местността Мория!” Очевидно тук са забравили, че Ибрāхїм (*алейхисселѝм*) е имал и друг син – Исмаїл (*алейхисселѝм*).

Нека оставим настрана тези грешки, които започнаха да дразнят и читателите, и да проучим произхода на книгите, които се съдържат в Библията, т.е. Тората и Евангелията, в които днешните християни и евреи вярват:

Първите пет книги от Библията са Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие. Тези пет книги се наричат Тора (Теврāt). Те (евреите и християните) вярват, че тези пет книги са части от онази Тора, която е била низпослана на Мӯсā (Мойсей) (*алейхисселѝм*).

По-горе бяхме посочили някои казани за Исая неща. Според преданието тя е написана от друг човек.

За Съдиите може да се смята, че е написана от Исмаїл.

Рут: анонимен автор

Първа книга на Самуила: анонимен автор

Втора книга на Самуила: анонимен автор

Първа книга на царете: анонимен автор

Втора книга на царете: анонимен автор

Първа книга на летописите: Може да е била написана от един еврейски равин и теолог на име АЗРА (Ездра), който е живял 350 години преди Йсā (*алейхисселѝм*).

Втора книга на летописите: Има вероятност да е била написана от Азра. В “Мунджид” пише, че Азра означава Узейр. Но авторът на тези книги не е пророкът Узейр (*алейхисселѝм*), а един евреин на име Азра.

Ездра: книга, която е била написана лично от Ездра.

Естер: анонимен автор

Йов: анонимен автор

Псалми: Това означава “главите на Зебур [книгата, низпослана на Дәуд (*алейхисселѣм*).]” Макар да се твърди, че тя се състои от главите, разкрити на Дәуд (*алейхисселѣм*), тя – в допълнение – съдържа и псалми от синовете на Корей, Асаф, Етан и Соломон/Сюлейман (*алейхисселѣм*).

Йона: анонимен автор

Авакум: книга, която е била написана от човек, чиято самоличност, произход и професия не са известни никому.

С това ви дадохме кратка информация за произхода на книгите в **Стария Завет** на Библията.

Що се отнася до **Новия Завет** – тъй като вече изложихме информация за него, за авторите на книгите и несъответствията между тях – не сметнахме за нужно да повторим същите неща.

В Библията има още много абсурди, като например:

- Аллāху теāлѣ е почувствал съжаление заради потопа [Битие: 8-21]⁴;
- Йа'кӯб (*алейхисселѣм*) се е борил насън с Аллах и Го победил [Битие: 32-24 до 28]⁵;
- Лот/Лут (*алейхисселѣм*) е извършил прелюбодеяние с дъщерите си [Битие: 19-31 до 36].

Тъй като християните също осъзнават отвратителността на тези неща, те започнаха да ги изчистват от Светата Библия.

Нека сега да видим начина на изразяване в Библията и онова, което тя внушава на хората.

Ще изложим на показ един откъс от Битие. В тази книга става въпрос за първите хора, първите пророци и велики пейгамбери като Адем, Нӯх и Ибрāхїм (*алейхимуссалевāту веттеслїмāт*). Тя дава информация и за сформирането на еврейските семейства. В 38-а глава – където се говори за Юда, родоначалника на евреите – се казва: “По онова време Юда се отдели от братята си и свърна при един одоламец на име Ира. И Юда като видя там дъщерята на един ханаанец, на име Суя, взе я и влезе при нея. И тя зачена и роди син.”

Сега, моля поставете ръка върху сърцето си и отговорете на тези въпроси: “На какво учи тази книга по религия? Тя би трябвала да учи хората на онова, което е забранено и позволено; да дава информация за този и отвъдния свят; да ги порицава за лошите постъпки и да ги хвали за добрите; да говори за задълженията към Аллāху теāлѣ и как трябва да се държат един с друг; и да им съобщава какво е нужно за един мирен и щастлив живот. Казано накратко: Една книга по религия е **КНИГА ЗА МОРАЛА**.”

⁴ И рече Господ в сърцето Си; Не ще проклинам вече земята, поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, нито ще поразя вече друг път всичко живо, както сторих. [Битие: 8-21]

⁵ Няма да се именуващ вече Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил. [Битие: 32-28]

Кое от тези достойнства е налице в частите, които ние прочетохме? Това (което предадохме от Библията преди един абзац) е неприлична история за блудство, която влиза в порнографската категория. Тази книга, която християните и евреите наричат “свещена”, съдържа подобни аморални пасажии. В 30-о и в следващите знамения от 19-а глава на Битие е написано как двете дъщери на Лут (*алейхисселѝм*) го карат да се напие, после съгрешават с него и раждат синове.⁶ В 11-а глава от Втора книга на Самуил се описва Дѝуд (*алейхисселѝм*), който гледа как се къпе гола Витсавее, жената на Урия, който е един от неговите командири. Дѝуд (*алейхисселѝм*) се поддава на влечението и съгрешава с нея. И праща горкия мъж на война, във най-ожесточените ѝ мигове, за да не може да се завърне, и така да ги раздели. В много днешни европейски музеи има картини, които илюстрират как Дѝуд (*алейхисселѝм*) гледа голата Витсавее и праща Урия на смърт. В европейските езици “Уриево писмо” означава “смъртна присъда” или “много лоша вест”. А европейците научават за тези истории и други подобни от книгите, които наричат свещени. На какво се учат читателите от тези книги? На мъже, които насила прелюбодействат със съпругите на свои братя; свекари, от които снахите забременяват; бащи, които извършват кръвосмешение с дъщерите си; мъже, които лягат с жените на подчинените и ги пращат на смърт!

Човек направо ще се побърка! Част от християни не вярват в тези грозни истории и ги отхвърлят. В един брой от 1977 г. на списание “**Plain Truth**” е написано следното предупреждение: “Бъдете много внимателни, когато ще карате вашите деца да четат Светото Писание, защото то съдържа в изобилие аморални истории за блудство. Деца, които са прочели тези истории, могат да си изградят твърде погрешна представа за взаимоотношенията между членовете на едно семейство. Тези неприлични истории, съдържащи се най-вече в Стария Завет, трябва да бъдат изкарани изцяло и на

⁶ 30. А Лот излезе от Сигор и живееше в планината, и с него двете му дъщери, понеже се боеше да остане в Сигор; затова живееше в една пещера, той и двете му дъщери.

31. Тогава по-старата рече на по-младата: Баща ни е стар, и няма мъж на земята да влезе при нас, според обичая на цялата земя.

32. Ела, да упоим баща си с вино и да преспим с него, за да запазим потомството от баща си.

33. И тъй, оная нощ упоиха баща си с вино; и по-старата влезе та преста с баща си; а той не усети, нито кога легна тя, нито кога влезе.

34. На другия ден по-старата рече на по-младата: Виж, миналата нощ аз преспях с баща си; да го упоим с вино и тая нощ, та влез ти и преспи с него, за да запазим потомство от баща си.

35. И тъй, и оная нощ упоиха баща си с вино, и по-младата влезе та преспа с него; а той не усети нито кога легна тя, нито кога стана.

36. Така и двете Лотови дъщери зачнаха от баща си.

37. И по-старата роди син и го наименува Моав; той е до днес отец на маовците.

38. Роди и по-младата син и го наименува Бен-ами; той е и до днес отец на амонците.

* Препратката е добавена от преводача.

децата – едва тогава – да се даде тази изчистена Библия!” Списанието добавя, че: “Библията трябва да бъде подложена на анализ, непременно, защото в този си вид тя не учи на морал, а подтиква младите към безчестие.”

Известният писател Бърнард Шоу отива още по-далеч и казва: “Тората и Евангелието са най-опасните книги на света. Те трябва да бъдат сложени под здрав ключ и да не бъдат изкарани оттам никога.”

Д-р Строджи в своята книга за Библията перифразира от д-р Паркър следното: “Когато човек чете Библията, той се губи сред противоречиви истории. Светото Писание съдържа множество странни имена. Особено в Битие е взето под внимание само генеалогията. Кой от кого се е родил и как се е родил, и нищо друго. За какво са ми тези неща? Каква връзка имат те с поклоненията и любовта към Бога (Аллāху теāлйā)? Как се става добър човек? Какво е Съдният ден? Кой ще ни съди и как? Какво се прави, за да се стане праведен човек? Библията говори твърде малко за тези неща. Тя основно съдържа различни легенди. Още преди да се говори за деня, се преминава на нощта.”

Проф. Ф. К. Бъркит в своята книга “**Canon of the New Testament** = Официално признатата част от Новия Завет” казва: “Йсā (*алейхисселйāм*) има четири различни описания във всяко едно от четирите Евангелия. Авторите на тези книги не са искали да ги съберат на едно място. Ето защо всеки от тях излага различна от останалите информация. Между тези сведения няма никаква връзка; някои писания приличат на непълни истории, а други на откъси от известни произведения.”

На 582-а страница от втория том на “**Encyclopedia of Religion and Ethics**=Енциклопедия за религия и етика” пише: “Йсā (*алейхисселйāм*) не е оставил книга, написана от него, нито пък е заповядал на учениците да напишат каквото и да било.” Както се вижда, тази голяма енциклопедия потвърждава факта, че четирите Евангелия нямат никаква религиозна стойност, както и че се състоят единствено от противоречиви истории, написани от различни хора.

Както европейските учени и историци – а дори и християнските теолози – признават, днешните Тора и Евангелия са изопачени, така и враговете на религията – които отхвърлят духовните сили и са опиянени от темпа на технологичното развитие, и си нямат никакво понятие за нематериалните знания – атакуват религиите, позовавайки се на грешни пасажи от Тората и Евангелията. С това те искат да намерят оправдание за отричане на чудесата. Въпреки това обаче първото условие, което един християнин или мюсюлманин трябва да изпълни, е да повярва в тях. Ако човек използва своя ум, за да докаже знанията за вярата, които са извън обхвата на ума, ще бъде въввлечен в тяхното отричане. Човек става враг на онова, което не знае или не може да разбере. Един от нещастниците, които са изпаднали в бедата да отричат чудесата, е американският писател на религиозни книги Ернс О. Хаусърдир. В своята статия от 1979 г. той отива много далеч в атакува-

нето на набожните хора и се опитва да обясни чудесата по съвсем друг начин. За да подмами и младото поколение, той изтъква писанията на някои атеисти като доказателство за своите твърдения. Нека да прочетем статията заедно: “В Евангелието на Матей пише: “Тогава (Иисус), като заповяда на народа да насяда на тревата, взе петте хляба и двете риби, погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците на народа. И всички ядоха и се наситиха; и дигнаха останалите къшеи, дванадесет пълни коша. А ония, които ядоха, бяха около пет хиляди мъже, освен жени и деца.” [Матей: 14-19, 20, 21.]

Ето как Матей говори за едно от най-оспорваните чудеса на Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) днес.

Чудото е свръхестествено дело, което някой пророк извършва, за да покаже своята сила и мощ. Но как в днешно време може да се предложи на един християнин да вярва в подобни неща, при условие, че той се сдобива с нови научни знания и израства в такава среда? Но от друга страна обаче – факт е, – че тези части не могат да бъдат изкарани от Евангелията. Ето защо ние сме длъжни да ги анализираме по-внимателно. Ние израснахме, слушайки многобройните чудеса на Йѣсѣ (*алеихисселѣм*), като това как променя водата във вино на сватбата в град Кана; как спира ужасната буря в морето на Галилея; как кара да прогледат слепците; как върви по морето до лодката на апостолите и как съживява Лазар. Всичко това беше буквално гравирани в нашите мозъци. Всъщност, голяма част от Евангелието е пълно с тези чудеса. Те съставляват най-прекрасните части от всички четири Евангелия. Когато Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) е дошъл при юдеите, за да им докаже, че е пророк, той бил принуден да покаже чудо, защото евреите са упорствали и казвали: “Твърдиш, че си пророк, но ще трябва да ни покажеш чудо, за да ти повярваме!” Той понякога дори е оставал принуден да показва чудеса на своите апостоли, които са изпадали в съмнение. Например, веднъж, когато те били на лодка в морето, се е развихрила ужасна буря. Апостолите събудили Йѣсѣ (*алеихисселѣм*), казвайки: “О, Господи, спаси ни, загиваме!” След това Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) е направил знак и бурята затихнала. Това чудо е впечатлило много апостолите, които се хвърлили в неговите крака, извинили му се и потвърдили, че му вярват. След това, когато разказали тази случка на другите евреи, те също се впечатлили много и приели назарянство. [Евангелие на Матей – 8-а глава.]

В 37-и и следващите стихове от 10-а глава на Евангелието на Йоан пише: “Ако не върша делата на Отца Си, недейте ми вярва; но ако ги върша, то, макар да не вярвате на мене, вярвайте на делата, за да познаете и разберете, че Отец е в мене, и аз в Отца.” Ето тези чудеса са имали толкова голямо влияние върху хората, че известен еврейски теолог като Никодим, който изобщо не е вярвал в Йѣсѣ (*алеихисселѣм*), посетил него една нощ и привлечен от чудесата рекъл: “Вече вярвам, че си изпратен от Бога, защото не би могъл да сториш всички тези чудеса без Негова помощ.” Ние знаем, че Йѣсѣ

(*алейхисселѣм*) не е обичал изобщо да прави тези чудеса, а дори се е срамувал от това. Когато с докосване на ръка е излекувал човек, болен от проказа, той му рекъл: “Не казвай на никого, че съм те излекувал.” Той е вършел чудеса, правейки един единствен знак или изричайки няколко слова. Според Евангелието, на онази жена, чието дете е съживил, казал: “Продължи пътя си, детето ти е живо.” А на болните, които е лекувал, казвал само: “Стани от леглото и провърви.” Всъщност, чудесата се случвали с едно движение на ръка или докосване. Причината за тези чудеса е била най-вече милостта и състраданието на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). Един ден край пътя той е срещнал двама слепци, които го помолили за помощ. Той ги съжалил и когато е докоснал очите им, те отново прогледнали. Що се отнася до чудото, разказано от Лука, то също ни показва колко милостив е бил Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). Веднъж, когато е попаднал на погребението на единствения син на една жена, той е проявил голяма съчувствие към нея и съживил нейния син. Днес обаче тези чудеса са отхвърлени от много християни. Един учен, който дори да вярва в Йѣсѣ (*алейхисселѣм*), твърди, че той не е можел да прави такива чудеса. Още през 1162 [1748] г. известният шотландски историк Дейвид Хюм е писал: “Чудо означава заличаване на природните закони. Законите на природата са базирани на определени и фиксирани основи и ето защо не могат да бъдат променени; следователно не би могло да се вярва в чудеса.”

Но най-значимите възражения идват от съвременния теолог Рудолф Бултман, който казва: “Няма как човек, който има електричество, радио или телевизия в своя дом, да вярва в измислените чудеса на Евангелията.”

Правени са много опити за проникване в същността на чудесата и тяхното логично обяснение. Пример за това е случката с нахранването на повече от 5000 души с две риби, която се е състояла по съвсем друг начин. Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) и другите назаряни са излезли на разходка. Когато е настало време за ядене, всички те са изкарали храните си. Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е прибавил към тях донесените от него две риби и пет хляба, и са яли всички заедно. Що се отнася до ходенето на Исус (*алейхисселѣм*) по море до кораба на апостолите, това е била само една оптична измама. Ние всички знаем, че в мъгливо време хората, които вървят по брега, изглежда сякаш вървят по морето. Що се отнася до утихване на бурята, ние може да предположим, че тя и без това е утихвала още преди Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) да е направил знак. Тя е щяла да затихне и без него. Всъщност, всички тези събития са предадени от очевидци. Човек, който е станал свидетел на такова събитие, може да се поддаде на своите емоции и да подцени или преувеличи видяното, или да предаде не това, което е видял, а това, което предполага, че е видял. Но не трябва да забравяме и факта, че в наши дни споровете около тези чудеса почти изцяло изчезнаха и като че ли не останаха хора, които да вярват в чудесата от Евангелията. Неотдавна един добре познат архиепископ каза: “Човек може да бъде истински християнин без дори да

вярва в тези чудеса, защото същността на християнството е вярата в Бога и състраданието към хората.” Това означава, че няма нищо общо с религиозността да се вярва или не, че Евангелието е книга с приказки и измислени чудеса.

Заслужава внимание факта, че чудесата на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) го правят – от една страна – известен по света, а от друга страна, предизвикват голяма вражда към него. Когато еврейските равини са получили вестта, че Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е излекувал болен човек във Витания и съживил Лазар, те са взели следното решение: “Този човек привлича всички хора със своите чудеса. Започнаха да го поставят на мястото на Бога дори. Трябва да го убием, за да се опазим от неговото зло.” Отишли и се оплакали на римляните. В същото време Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е извършил последното си чудо, като е поставил обратно на място ухото на прислужника на главния гада-тел, което е било отрязано от Петър. Този служител е бил сред войниците, които са дошли да заловят Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е показал на целия свят, че хората трябва да са милостиви и към враговете.

[Според книгата “**История на евреите**” на юдейския теолог Х. Хирч Граец, евреите са основали **Събранието на седемдесетимата**, за да може тяхното общество да следва стриктно заповедите на Теврѣта. Председателят на това събрание се е наричал **първосвещеник**. Еврейските равини, които са учили младите на юдаизъм в училищата и разяснявали Тората, са били наречени **писари**. Някои от обясненията и коментарите, които тези хора добавили към Тората, са сложени и в Теврѣтите, които са били написани по-късно. Те са писарите, споменати в Инджѣлите. Другото им задължение е било да накарат евреите да следват Теврѣта.]

Това е било последното чудо на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). Когато римляните са го завели при Ирод, Ирод е поискал да вид чудо. Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) не е отговорил и се замълчал, свеждайки поглед надолу, защото мисията му от Аллѣху теѣлѣ е била приключила. Пророкът, който е оказвал всякаква помощ на всички, вече не е можел да помага на себе си, защото е бил изпратен да спаси човечеството, а не себе си! Доволството на Аллѣху теѣлѣ от това поведение проличава ясно от факта, че Той го е издигнал на небето.

Непрестранно се повтаря въпроса “Вярвате ли в чудеса?” В действителност за сегашното поколение е много трудно да приеме чудесата. Но нека да не забравим, че вярата не би могла да се обясни само с разума. Вярата е любов и не е в добри взаимоотношения с разума. Хората трябва да имат и някои духовни права. Ние, когато бяхме деца, с какво голямо удоволствие слушахме приказките и какво разочарование усетихме, когато разбрахме, че говорещите животни, ангелите, магьосниците и джуджетата в тези истории не са верни! Нека да не се спираме много над чудесата. Мисля, че дори и най-логично разсъждаващият човек, ще усети удоволствие от мисълта, че християнството е слязло на земята върху крила от чудеса, дори това да е само приказка.” Думите на Хаусър свършват тук.

Тази статия ни кара да се замислим. Видно е, че колкото повече недостатъци и грешки намират християните в Библията (с течение на времето), толкова повече не вярват в нито една нейна дума и отричат дори чудесата. Английският философ Дейвид Хюм и свещеник Рудолф Бутман, въпреки че и двамата са били християни, осъзнали, че Тората и Евангелията, които четат, не биха могли да бъдат слово на Аллах и с право са изразили омраза към християнството и днешните Тора и Евангелия. Междувременно обаче, те, прекрочвайки границата на знанието и благоприличието, са имали дързостта да произнесат въображаеми заключения и относно чудесата в Корън-и керъм – истинското слово на Аллах. Тези безобразно написани редове, които не се базират на никакво знание, но написани сякаш в името на науката, се четат от младежите и те, подобно на тези публицисти, се възвличат в грешни посоки. Опазването на неопетнените младежи от тази угроза се явява първо задължение на добросъвестните хора, които приемат за свещен дълг да служат на обществото. По аналогичен начин, и ние, с това възнамерение и с цел постигане на доволството на Аллāху теāлā, Който заповядва вършенето на добро, ще предадем следните данни от книгата “**Мевāхиб-и ледуннийе**” на Ахмед Касталāнй (*рахметуллахи алейх*)⁷, един от великите ислямски учени:

“**Чудо** се нарича онова свръхестествено събитие, което доказва, че пророците (*алейхимуссалевāту веттеслīmāt*) са изпратени от Аллāху теāлā и говорят истината. Когато пророците са показвали чудеса, те задължително са казвали: “Ако не ми вярвате, направете същото – ала не бихте могли!” Чудото е нещо извън обичаите и природните закони. Ето защо учените не могат да правят чудеса. Ако един човек покаже такова необикновено нещо, без да е казал предварително, че ще го разкрие и не е предизвикал хората да сторят същото, за него ще стане ясно, че не е пророк, а евлия [приближен, любим раб на Аллāху теāлā]. Необикновеното явление в този случай се нарича **керāмет**. Чудните събития, извършени от другите хора, извън тези две категории, се наричат **магии**. Нещата, сторени от магьосниците, могат да бъдат извършени и от пророците (*алейхимуссалевāту веттеслīmāt*) и евлиите (*рахиме-хумуллāху теāлā*). Пример: когато магьосниците на фараона са преобразили конците като змии, жезълът на Мūsā (*алейхисселāм*) се е превърнал в още по-голяма змия и погълнал останалите. Когато магьосниците са видели, че тяхната магия е развалена и че не могат да повторят чудото на Мūsā (*алейхисселāм*), всички те са повярвали в него и не се отвърнали от своята вяра, въпреки заплахите и потисничеството на фараона. Само Аллāху теāлā е Този, Който създава чудесата на пророците (*алейхимуссалевāту веттеслīmāt*) и керāметите на евлиите (*рахиме-хумуллāху теāлā*). Делата, които съответстват на научните закони и природните явления, се създават посредством определени причини, а чудесата – без тяхно

⁷ Касталāнй е починал в Египет през 923 [1517] година.

посредничество. Чудото се нарича още **бурхāн** или **āйет**. Магията променя физичните свойства на телата ала не и структурата на материята; чудесата и керāметите могат и двете неща.

В Тората и Евангелието е написано за идването на последния пророк Мухаммед (*алейхисселя̄м*) и за някои негови особености, и това че ще се появи в Арабския полуостров, и чудните събития, които ще се случат към момента на неговото идване. Посочването на тези неща са чудеса не само за Мӯсā и Йсā (*алейхимесселя̄м*), но и за Мухаммед (*алейхисселя̄м*). Аллāху теāля̄ е дарил всеки пророк с чудеса, които са били свързани с характеристиките за онова време неща. Що се отнася до Мухаммед (*алейхисселя̄м*) – заедно с всички чудеса, дадени на другите пророци – Аллāху теāля̄ го е дарил и с други. В турската книга “**Мирāт-и кяинāт**” е написано, че броят на чудесата, проявени приживе от него, е надхвърлил три хиляди.

Някои мюсюлмани, които не са от суннитската група, както и някои невежи в религиозно отношение хора, които се представят пред обществото за учени, и отхвърлят чудесата частично или изцяло, казват: “Тези неща са в разногласие с научните ни познания.” Първото нещо, което трябва да се направи с онези от тях, които са станали кяфири, е да им се помогне да се запознаят с исляма и да се насочат към вярата. Мюсюлманите вярват в чудесата, защото, когато настъпи края на света, земята, небесата, живите и неживите същества ще претърпят и физични, и химични промени. Това ни го съобщава Корāн-и керй̄м. Човек, който вярва в тези неща, които са извън обхвата на научните познания, без съмнение трябва да вярва и в чудесата. Ние не казваме, че пророците (*алейхимуссалевāту веттеслй̄мāт*) правят чудеса, а евлиите (*рахиме-хумуллāху теāля̄*) – керāмети. Ако бяхме казали това, щяхме да дадем път за възражения на невярващите. Ние казваме единствено, че Аллāху теāля̄ създава чудеса за Своите пророци (*алейхимуссалевāту веттеслй̄мāт*) и керāмети за Своите евлии (*рахиме-хумуллāху теāля̄*). Т.е. разумен човек, който е изучил научните познания и е напълно наясно с биологичните и астрономични събития, веднага ще разбере, че от най-малките частици до Арша, и от атома до слънцето, всички живи и неживи същества са създадени така, че в тях има закономерности и всички те работят като различните части на една машина. Един такъв човек веднага ще повярва, че съществува Притежател на безкрайна сила, Който вижда и знае всичко, и създава и управлява цялото творение както Си пожелае. Този разсъдлив човек ще осъзнае, че творенето на чудеса и керāмети е нещо естествено за този велик Създател. Като учен в областта на науката ние казваме, че чудесата са истина, и че само Аллāху теāля̄ ги създава, а пророците (*алейхимуссалевāту веттеслй̄мāт*) ги правят. Пейгамберите (*алейхимуссалевāту веттеслй̄мāт*) не могат да вършат чудеса от сами себе си, без разрешението на Аллāху теāля̄. Излекуването на болните и съживяването на мъртвците от Йсā (*алейхисселя̄м*) са чудеса, създадени от Аллāху теāля̄. Този факт е посочен в Корāн-и керй̄м. От друга

страна, християните днес, които напълно са загубили вяра в достоверността на Евангелията, не вярват в нищо, което пише в тези книги, и се отклоняват към атеизма.

Как горките християни да повярват в днешната Библия, защото както и вие осъзнахте ясно:

1) Библията съдържа много малко откъси, които могат да бъдат приети за слово на Аллах.

2) Някои думи от Библията не са слово на Аллах, а са думи на пророци, като са споменати и техните имена.

3) В Библията са добавени много слова, за които не е ясно кой ги е казал.

4) Лично християнските теолози приемат, че към историите на апостоли-те са вметнати много приказки и легенди.

5) Сведенията на апостолите относно Йѐсā (*алейхисселѝм*) не съвпадат.

6) Някои Евангелия, като това на Варнава, в което има истински слова от оригиналното Евангелие, са унищожени от християните.

7) Библията е изложена на многократни преразглеждания и промени от духовни събори. Това продължава и днес. Според едно предание, днес има точно 4000 различни Библии. Всеки събор за преразглеждане на Библията стига до заключението, че предишната Библия съдържа много сериозни грешки.

8) Императорите и кралете са давали заповеди за промяна на Библията и техните нареждания са били осъществявани.

9) Изразът в Библията е далеч от това да бъде слово на Аллах. Особено някои пасажии в Стария Завет, както видяхме и примери за това по-горе, са толкова нецензурни, че не са подходящи за четене от деца.

10) Европейските християнски списания пишат, че има 50 000 грешки в Библията. Днес християните, за да коригират най-тежката неточност, т.е. идеята за Троицата, полагат всички усилия.

11) Дори християнските теолози също приемат, че днешната Библия не е слово на Аллах, а човешко произведение.

Скъпи читатели! През цялото това време проучихте Библията заедно с нас. Както и Вие ще се съгласите, ние бяхме изцяло безпристрастни. Предадохме Ви не думите на ислямските учени, а тези на ХРИСТИЯНСКИТЕ ТЕОЛОЗИ. Тези хора – от време на време – са отстранявали някои части от Светото писание. Всеки може да купи и проучи една от Библиите, които се продават днес. Ние написахме книгата, главата и стиха на всеки един от откъсите, които предадохме, и дълго проучихме тяхната достоверност.

Как би могъл човек да сравни една такава книга с величествена, красно-речива и чудна книга като Корāн-и керѝм, чиято дори буква не е била променяна от първия ден на низпославане? Всеки от нас със сигурност е достигнал до следното заключение:

Словото на Аллāху теāлѝ никога не може да бъде променяно. Една книга, която съдържа грешки и се реформира често от хората, и която

дори свещениците признават, че е написана от човешка ръка, никога НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ слово на Аллах.

Къде в днешните Библии има наставление, напътствие, разграничаване на добро и зло, описание на земното и отвъдното, даване на утеха и т.н., т.е. все неща, които трябва да фигурират в книгата на Аллāху теāлй?

В юлския брой от 1395 [1975] г. на списание “Plain Truth” се казва: “Нека да признаем, че не сме с състояние да предложим книга, която да прониква в съзнанието на образованите нехристияни, защото те ни показват различните Библии и казват: “Виждате нали, още не сте постигнали съгласие помежду си. С какво ще напътите нас?”

Ахмед Дидат, когото споменахме преди, казва:

“През 1939 г. бях на работа в институция в околността на църковното училище в Adams Mission. Тогава бях на 20 години. Възпитаниците на църковното училище многократно идваха на работното ми място и се подиграваха с мен и моите приятели мюсюлмани, и с най-груби слова разкриваха ненавистта и омразата си към ислямската религия, Мухаммед (*алейхисселām*) и Корāн-и керйм. Според тяхната вяра мюсюлманите бяха най-отвратителните създания на света и ислямската религия беше ерес. Като изключително чувствителен човек, аз много страдах заради тези нападки и дори не можех да спа ношем. Не бях в състояние да им отговоря. Да не говорим, че няхах знания за християнската религия, аз не познавах всъщност и моята. Следователно аз – преди всичко – реших да се впусна в проучване на Библията и Корāн-и керйм, да увелича знанията си за християнството и исляма, и да чета книги на тази тематика. От четиридесет години се занимавам с това. Най-големият ми помощник е арабската книга “Изхāр-ул-Хак”⁸, написана в Истанбул от Рахметуллах Ефенди от Индия (*рахиме-хуллāху теāлй*). След известно време истината светна пред очите ми като слънце. Сега знам и разбирам всичко в детайли. Оттогава насетне кандидат свещениците получиха отговорите, които заслужаваха и си тръгнаха със зяпнали усти и сведени погледи. Вместо да отговарям с груби думи като техните, аз им говорех благо, както заповядва Аллāху теāлй. Така усърдно бях проучил Библията и разкрил нейните грешки, че те не можеха да ми отговорят с нищо и се изумяваха, че познавам Светото писание по-добре от тях. Накрая започнаха да ме уважават много.

В същото време аз се натъкнах на една книга, изготвена от един протестантски духовник мисионер на име Гео. Г. Харрис. Нейното заглавие беше “**Как един мюсюлманин може да се превърне в християнин?**” В книгата авторът свещеник беше препоръчал следните неща: “Християнизирането на мюсюлманите е много трудно, защото те са строго привързани към

⁸ Тази прочута книга е била отпечатана в Египет през 1280 [1864] г. и преведена на различни езици, включително и на турски. Рахметуллах Ефенди е починал в блажения град Мекка през 1306 [1889] г. на 75 годишна възраст.

своите традиции и са много упорити. За тяхното християнизирание е необходимо да се приложат следните три метода:

1) Мюсюлманите са научени, че днешните Библии т.е. Теврѳт и Евангелия не са оригиналните, и че оригиналните са изопачени. Когато ви кажат това, веднага ги питайте:

а) Имате ли истинско копие от реалните Теврѳт и Евангелия? Ако имате, покажете ни ги!

б) Какви разлики има между днешните Тора и Евангелия и Евангелието, което твърдите, че е оригинално? В кои части са тези различия и какъв е техният брой?

в) Умишлено ли са предизвикани тези различия, за които говорите, или са само разлики в израза?

г) Ето ви една Библия. Покажете ни пасажите, които са променени!

д) Ето, тази част, която ви показвам сега, как се четеше в оригинала?

2) Местата, които казвате, че са променени, кога и откого са изменени?

3) Мюсюлманите вярват, че днешната Библия е или измислено подобие на истинските Тора и Евангелия, или е съвсем различна книга, която е написана от хора. Според мюсюлманите днешната Библия няма нищо общо с Евангелието, което е било разкрито на Йсѳ (алеихисселѳм) и с истинския Теврѳт. Въпреки това те ще се изненадат, когато им бъдат зададени гореизброените въпроси, защото мюсюлманите са предимно невежи. Тяхното мнение, че Библията не е оригинална, се гради само на слухове. Да не говорим, че нямат знания за Стария Завет (Теврѳта) и Новия Завет (Евангелието), те не притежават необходимите познания и за собствената им религия. Ще останат учудени пред няколко сериозни въпроса и няма да знаят какво да отговорят. След това, казвайки им: “Да ви дадем малко информация по тази тема”, започнете да четете красиви пасажии от Библията, които те ще могат да разберат, като извършите това тихо, с усмихнато лице и благи думи. Дайте им няколко книжки и брошури, написани по ясен начин и разкриващи достойнствата на християнството. Никога не ги насилвайте да го приемат. Винаги им дайте време за размисъл, за да решат. Бъдете сигурни, че ще ги християнизирате ако действате по този начин. А ако не стане, поне ще сте пуснали едно съмнение в техните сърца.”

“Предполагам, че мюсюлманите, които прочетат книгите, публикувани от мен на английски език за християнството и днешните Евангелия, лесно ще могат да отговорят на горепосочените въпроси на Гео. Г. Харрис. Полагах усилие в продължение на двадесет години, намирайки множество грешки в днешните Теврѳт и Евангелие и доказах, че те не са книгите на Аллах. Това не е само мое лично виждане. Християнските учени и теолози също са на това мнение. Но за да бъдат четени техните публикации и статии, трябва да се владее чужд език, и да се намерят въпросните произведения. Повечето мюсюлмани не знаят чуждестранен език и нямат пари за скъпи книги. Поради тази причина, с оглед компенсиране на тези недоста-

тъци, аз написах тези произведения на онези езици, които мюсюлманите говорят, и ги разпространявам из цял свят, а някои дори подарявам.”

Един мисионер казва: *“Християнизирването на мюсюлманите е дейност, която се смята за много достойна от католиците и протестантите, защото християнизирването на мюсюлманите е крайно трудно. Те – преди всичко – са много верни на своите предци. Въпреки това само следните методи са давали положителни резултати:*

1 – Мюсюлманите са предимно бедни. Безимотните мюсюлмани трябва да бъдат насърчени към християнството чрез даване на много пари, подаръци, материални блага и осигуряване на работа при християни.

2 – Повечето мюсюлмани са невежи в областта на религията и науката. Нямаат познания нито за Библията, нито за Корън-и керъм. Извършват своите поклонения както им се покаже, без да осъзнават техните условия и без да знаят какво е истинско поклонение, и ги изпълняват дори без да се сецат за Аллах. Тъй като повечето от тях не знаят арабски и не са наясно с ислямските науки, тънат в пълно безхаберие относно съдържанието на Корън-и керъм и тънкостите в знанията в книгите на ислямските учени. Цитират наизустените знамения на Корън-и керъм без да знаят техните тълкувания. Те са особено неинформирани за Библията. Повечето от техните духовници, които ги учат, не са ислямски учени. Те показват на мюсюлманите само как да изпълняват поклоненията, но тези ходжи не могат да влияят на техните души. Мюсюлманите, израснали по този начин, изпълняват своите религиозни задържения както им бъде показано, без да имат дълбоки познания по религия и без да знаят същността на исляма. Тяхната обич към исляма не произхожда от знанието им за основите на религията, а от силната им вяра към нещата, които са видели от своите родители и усвоили от учителите си.

3 – Повечето мюсюлмани не знаят друг език, освен майчиния. Да не говорим за четене на книги, написани за или против християнството, те дори си нямаат на понятие, че на света съществуват такива произведения. Дайте им книги на техния език, които силно хвалят християнството – нека да четат тях. Обърнете голямо внимание на книгите, които им давате. Те трябва да бъдат написани толкова елементарно и ясно, че дори и те да ги разбират. Книги, съдържащи сложни думи и големи идеи, не вършат никаква работа. Те не ги разбират и тъй като отегчават читателя – просто ги хвърлят на една страна. Обикновените думи, простите изявления и изрази са от съществено значение. Не забравяйте, че си имате работа с изключително невежи хора, които могат да схванат само най-простите твърдения.

4 – Винаги им казвайте: “Тъй като християните и мюсюлманите вярват в Аллāху теāлā, значи техният Господ е един и същ. Но Аллāху теāлā приема само християнството като истинска религия и това е явната истина. Погледнете и вижте! Християните са най-богатите, най-

цивилюваните и най-щастливите хора на света, защото Аллāху теāлā ги е предпочел пред мюсюлманите, които са на грешен път. Ислямските страни тънат в бедност и нищета, просят помощ от християнските страни и са далеч по-изостанали от тях в знанието и науката. Християнските страни достигнаха до най-високата степен на просперитета и ежедневно напредват още повече. Множество мюсюлмани отиват в християнските държави за работа. Християните превъзхождат мюсюлманите в промишлеността, знанието, науката и търговията: казано с две думи – във всичко. Това го виждате и вие със собствени очи. От това се заключава, че Аллāху теāлā не приема исляма за истинска религия. Чрез тези факти Той ви показва, че ислямът е грешен път. За да накаже хората, които се отделят от истинската религия, т.е. християнството, Аллāху теāлā винаги ще ги остави в нищета, презрение и бедност, и мюсюлманите никога не ще се оправят.”

Ето, мисионерите с тези лъжи се опитват да християнизират мюсюлманите. Тъй като разполагат с много пари, те използват голяма част от тях за постигане на тази умисъл и основават различни институции, строят болници, безплатни кухни, училища, спортни зали, места за развлечения и публични домове, за да привлекат мюсюлманите и покварят техния нрав.

Съвременните християнски мисионери, наречени **“Свидетелите на Йехова”**, с омайни думи се опитват да подмамят мюсюлманските деца и да ги християнизират. Тези мисионери пращат брошури и книги на адресите, които намират в телефонните указатели. Привлекателно облечени красиви момичета обикалят къща по къща и оставят в тях книги и брошури. От друга страна, **“Матба’ат-ул-католикыйе”**, открита в Бейрут през 1296 [1879] г., е започнала да отпечатва Евангелия на различни езици, както и арабския речник **“Ел-мунджид”**, от 1908 г. Тази книга е издавана многократно. В нея пише така: “Еретичната секта, наречена “Свидетелите на Йехова”, е била основана в САЩ през 1872 г. от Чарлс Тейз Ръсел. Той е тълкувал погрешно Светото писание. Умрял през 1334 [1916] г. Йехова е името, което е дадено на Аллах (*субхāнеху ве теāлā*) в Тората.” От тази християнска книга се разбира, че и тази секта е еретична и думата “Йехова” е грешна. Отправляме благодарност към Аллāху теāлā, че мюсюлманите не се подвеждат от тези доукрасени и хитри лъжи, а напротив, това става причина за нарастване на тяхната омраза и недоверие към християнството. Хвала на Аллāху теāлā, че мюсюлманите не са невежи, както си мислят те. Да, четиридесет – петдесет години преди днешна дата, броят на мюсюлманите, които са знаели европейски език и завършили висше образование, не е бил голям. Но за разлика от това, във всеки град и всяко село е имало основно и религиозно училище (медресе). В тези медресета, наред с религиозни знания, се преподавали и наука, математика и астрономия. Книгите и учебните програми, запазени от онези времена, доказват обясненията ни. Дълбоки математически познания са били необходими за изграждане на

джамии и медресета; за извършване на изчисления за наследство и зекят; за боравене с изчисленията за търговия, управление на дейността на фирми, предприятия и фондации. Родителите се състезавали едни с други, за да пратят децата си на тези училища, още от много ранна възраст. Когато децата им започвали да ходят на медресе, устройвали зрелищни церемонии и почерпки. Спомените за впечатляващите и красиви дрехи на децата; техните украсени чанти и превозни средства; събранията за мевлиди, и ценността, отдавана на знанието и неговото научаване, ставали причини за чест и достойнство на детето през целия му живот. Завършилите медресе с висок успех са били освобождавани от военна служба и назначавани на високи постове, което от своя страна е мотивирало младите към наука. Дори овчарите по селата са имали учудващо много познания за исляма и морала. Това благосъстояние е продължило до приемането на **Танзѝмѝта** (Гюлханският хатишериф) през 1255 [1839] г., изготвен от масона Решид паша – министъра на външните работи. Решид паша е сътрудничел с англичаните в техните планове за унищожаване на исляма. Днешните мюсюлмани също имат много книги, които разясняват основите на ислямската религия. Какво голямо щастие е за нас, че имахме честта да подготвим някои от тях. Нашата книга **“Cevap veremedi = Не може да отговори”**, както и тази са написани на много обикновен език, като е спазен принципът “сладкодумие”, с който западняците се хвалят и казват, че е застъпен в техните публикации. Всички наши книги съдържат мненията и коментарите за християнството и исляма на най-големите учени на Запада и Изтока. Част от тези книги ги преведохме на някои от европейските езици и ги разпространихме. Ние се гордеем, виждайки тяхното влияние и у нас, и в цял свят. Писмата на признателност и благодарност, които получаваме от всички краища на света, ни карат да забравим за затрудненията, които изпитваме в тяхната подготовка. В по-голямата част от безбройните писма, които ни пращат, пише така: “Научих за истинския ислям от Вашите книги.” Ние дори не може да си представим за по-голяма награда от тази. Всеки мюсюлманин, който прочете тези книги, ще може много лесно да даде подобаващ отговор на онези, които го питат за религиите, и ще накара отсрещния да му се възхити на притежаваните знания.

Няма нито един човек, който да не се влюби в прелестта на исляма, след като научи за истинската му същност. Ако прочетете тази наша книга, ще видите как много християни, които са учени или се намират на важни позиции, са станали мюсюлмани със свое собствено желание, без да са оставали под ничие влияние. Мюсюлманин, който е прочел нашите книги, само би се смял на лъжливите пропаганди на мисионерите, които разкрихме погоре, защото тяхното твърдение, че християнството носи благоденствие, богатство, изобилие и щастие е абсолютно грешно. Събитията от Средновековието, когато християнството е доминирало над европейските държави, са исторически доказателства за факта, че то не е фактор за раз-

витието и забогатяването на една страна, а напротив – пречка. Най-фанатичните християни са възпрепятствали развитието, като всяко ново научно или техническо откритие са го считали за грях, и твърждали, че човек е дошъл на този свят, само за да страда. Унищожили са произведенията на древните гръцки и римски учени, изгорили и унищожили произведенията на изкуството на древните цивилизации, и с това са превърнали земята в тъмница и руини. Едва след появата и разпространението на исляма из целия свят, мюсюлманите са възстановили античните произведения на изкуството, обогатили са ги с нови открития и започнали да ги преподават. Основали университети и развили промишленост и търговия. Донесли мир и благополучие на човечеството. Тъй като науката и медицината са били изцяло в ръцете на мюсюлманите, Папа Силвестър II е получил своето образование в Андалуския ислямски университет, а Санчо, испанският крал, е поискал помощ мюсюлманските лекари, за да се излекува. Мюсюлманите са били основоположниците на новата ера, наречена **Ренесанс**. Днес всички добросъвестни европейски учени приемат това.

Онова, което християнството е донесло на човечеството, е било изразено най-добре от немския философ Ницше, който е казал: “Желанието и закона на християнството да вижда света грозен и лош, наистина го направи грозен и лош.”

Що се отнася до второто твърдение на мисионерите, т.е., че днес християните живеят в изобилие, а хората в ислямските страни са в бедност и мизерия. Да, това е вярно, но няма нищо общо с религията. Всеки далновиден човек ще види, че ако днес мюсюлманите са в нищета и крайна необходимост, то вината не е в тяхната велика религия, а в онези, които не познават основите ѝ или познават, но не се подчиняват. И също така моментално ще види, че научните постижения на християните не се дължат на Библията (Тората и Евангелията), която видяхме по-горе що за книга е, а на собствените им усилия, решителност и настойчивост, които те са научили от Корън-и керйм, въпреки че не вярват в него. Нашата религия заповядва усилената работа, честността, упоритостта и научаването на всичко, а тези, които пренебрегват тази заповед, без съмнение ще бъдат сполетени от гнева на Аллāху теāлй. Всъщност, мюсюлманите са изостанали не защото не са станали християни, а защото не са станали истински мюсюлмани.

Както виждате, японците не са християни, но те надминаха германците в оптиката и американците в автомобилната промишленост, благодарение на усилията, усърдната работа и честността, които са заповядани в Корън-и керйм. През 1985 г. Япония произведе 5,5 милиона коли и изуми целия свят. Японците живеят в материално благополучие. Задминаха целия свят в електрониката. Всеки от нас има японски калкулатор в своя дом. Как ли мисионерите лъжци ще обяснят това? Японските велосипеди, микроскопи, пишещи машини, телескопи и фотоапарати, завладели света, имат ли нещо общо с християнството?

Ние ще се върнем на този въпрос по-късно и отново ще проучим задълженията, които днес един истински мюсюлманин трябва да изпълнява.

Скъпи читатели! Видяхте днешната Света Библия. Ние по най-общ начин я разгледахме пред Вашите очи. И Вие сигурно сте повярвали, че сме безпристрастни. Сега дойде време за Корāн-и керй̄м, свещената книга на нашата религия. Ние ще разгледаме и него без никакви предубеждения. След това изследване Вие отново ще видите с пълна яснота коя книга е истинското слово на Аллах.

КОРĀН-И КЕРЙ̄М

В Евангелието е написано, че след Й̄сā (*алейхиссел̄ям*) ще дойде един последен Пророк (*алейхиссал̄яту вессел̄ям*). В 16-и стих от 14-а глава на Евангелието на Йоан се казва: “И Той ще ви даде (изпрати) друг Утешител.” А в 26-и стих пише: “А Утешителят ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.” В 13-и стих от 16-а глава се казва: “Той ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, а ще съобщава това, което Бог каже.” [Християните упорито превеждат думата “Утешител” като “Дух”.]

Освен това в Стария Завет (Тората) на Библията е написано, че чаканият пророк ще бъде с арабски произход. В 15-и стих от 18-а глава на Второзаконието М̄усā (*алейхиссел̄ям*) казва на израилтяните: “Господ твоят Бог ще ти въздигне отсред тебе, от братята ти, Пророк (*алейхиссал̄яту вессел̄ям*) както е въздигнал мене.” Тук под “братя на израилтяните” се разбират исмаилиите, т.е. арабите. Последният пророк, чието идване е написано в Евангелието и Теврāта и благовестено, че ще е от арабите, е Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*). Религията, донесена от него, е **ислямът**. Последователите на тази религия се наричат **мюсюлмани**. Свещената книга на мюсюлманите е **Корāн-и керй̄м**. Корāн-и керй̄м е бил разкрит на арабски език на нашия пророк Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) от Аллāху теāлй̄. Въпреки че са изминали 1400 години, нито една дума и дори буква в него не е била променена. Всеки, който го прочете, без значение от коя религия е, ще се възхити на неговите величие и слава. Дори и тези, които не знаят арабски, остават принудени да потвърдят силата на великолепия израз, макар да четат превод на друг език.

Книгата “**Мир’āt-и кяинāt**” на Нишанджзāде Мухаммед Ефенди⁹ съдържа следната информация за трите свещени книги:

“След като е служил на Шуайб (*алейхиссел̄ям*) в продължение на десет години в Медйен (Мадиям), М̄усā (*алейхиссел̄ям*) е заминал за Египет, за да посети своите майка и брат. По пътя за Египет, в планината Синай (Тур), е бил уведомен, че е пророк. Отишъл в Египет, където е призовал фараона и

⁹ Нишанджзāде е починал през 1031 [1622] г. в Одрин.

неговия народ към религията. На връщане отново е отишъл в планината Синай и говорил с Аллāху теālя. Създателят му е разкрил **Евāмир-и аше-ре** т.е. десетте заповеди и Теврāта, състоящ се от четиридесет тома. Всяка книга е съдържала хиляда глави, а всяка глава хиляда стиха. Прочитането на една книга е отнемало година. С изключение на Мўсā, Хārўн, Йўша', Узейр и Йсā (*алейхисселя̄м*) никой друг не го е наизустявал. След Мўсā (*алейхисселя̄м*) са били написани копия на Тората. Със заповедта на Аллāху теālя Мўсā (*алейхисселя̄м*) е направил сандъче от злато и сребро, и поставил в него Тората, разкрита нему. Той е бил на сто и двадесет годишна възраст, когато е починал някъде в околността на Ерусалим. През 668 [1269] г. египетският султан Бейберс е построил тюрбе върху неговия гроб. След смъртта на Мўсā (*алейхисселя̄м*) Йўша' (*алейхисселя̄м*) е превзел Ерусалим от Амалика. След дълго време религията и нравът на израилтяните се развалили. Бухтуннасар е дошъл от Вавилон и превзел Ерусалим, след което е съборил Месджид-и Аксā, построен от Соломон [Сюлеймāн] (*алейхисселя̄м*). Изгорил е Теврāтите, избил двеста хиляди души и пленил седемдесет хиляди духовници, които е отвел във Вавилон. Пленниците били освободени от Бехмен след неговото възцаряване. Узейр (*алейхисселя̄м*) е рецитирал Тората, а тези, които го слушали, са го записали. След Узейр (*алейхисселя̄м*) евреите отново деградирали и сторили шехйди (мъченици, т.е. убили) хиляда пророци. Останали под хегемонията на Иран до идването на Александър, а след него са попаднали под властта на еврейски управители, назначени от гърците.

Що се отнася до Евангелието, и то не е било съхранено в оригиналния му вид. Освен това нямало е нито един човек, който да го знаел наизуст. Няма нито един запис, който да показва, че апостолите са наизустили Инджйла. Подробна информация за Инджйла е изложена в началото на първата част от нашата книга. От друга страна, тъй като Корāн-и керй̄м е бил низпослан постепенно – част по част, в продължение на двадесет и три години – вярващите са го наизустили веднага. Но когато седемседет хафъзи¹⁰ паднали шехйди във войната Йемāме¹¹, Омер (*радияллāху анх*) – загрижен за намаляването на броя на хората, знаещи наизуст Корāн-и керй̄м – е отишъл при Ебу Бекр (*радияллāху анх*), тогавашния халйф, и му препоръчал и помолил да събере на едно място и запише Корāн-и керй̄м. Тогава Хазрети Ебў Бекр е наредил на Зейд бил Сāбит (*радияллāху теālя анх*), писаря на Мухаммед (*алейхисселя̄м*), да напише сўрите в отделни листи. Корāн-и керй̄м е бил разкрит на седем различни диалекта, включително на курайшки. Дори понякога на определени хора, които не можели да произнесат правилно дадена дума, е било позволявано да ползват други слова със същото значение. Например един селянин винаги е произнасял думата таāмул-есй̄м като

¹⁰ Хафъз – Човек, който знае наизуст Корāн-и керй̄м.

¹¹ Войната Йемāме е била водена срещу Мусейлеметулкеззāб през единадесетата година по Хиджра.

тāммулйетīm. Абдуллах ибни Мес'ūd (*радияллāху анх*) му казал: “Ако не можеш да произнесеш тази дума, използвай таāмулфāджир, който има същия смисъл!” Въпреки това четенето на Корāн-и керīm на различни диалекти и използването на синоними е довело до спорове измежду мюсюлманите и до това кой диалект е по-добър. При това тогавашният халиф Осмāн (*радияллāху теāлйā анх*) е свикал отново комисия под председателството на Зейд бин Сāбит (*радияллāху теāлйā анх*) и им заповядал да напишат наново и подредят Корāн-и керīm, но този път единствено на курайшки диалект. Свещените сūри са били избрани от листите, написани само на курайшки. Били написани шест копия на Корāн-и керīm и изпратени до различните провинции. По този начин е бил записан Корāн-и керīmът, който Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Джебрāйл (*алейхисселйām*) са чели два пъти в годината на смъртта на Пророка ни (*алейхисселйām*). Копията на други диалекти са били унищожени. Всички Корани, които съществуват днес във всички мюсюлмански страни по целия свят, съответстват едно към едно на **мусхаф-и Осмāнй**. Нито една буква не е била променяна до днес.”

В персийската книга “**Рийд-ун-нāсихйн**” пише: “Когато Осмāн (*радияллāху анх*) е бил халиф, той събрал Есхāб-и кирām (*радияллāху теāлйā анхум еджмā'йн*). Те с единомушие са решили, че това е същият Корāн-и керīm, който Расūлюллах (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*) е чел в годината на смъртта си. Избирането на един от диалектите не е било вāджиб (задължително), а джāиз (позволено) за общността.”

Ислямската религия има четири източника: Корāн-и керīm, хадīs-и шерйфите [словата на Мухаммед (*алейхисселйām*)], иджмā-и уммет и къяс-и фукахā. Иджмā' означава единомушие. Единомушието на Есхāб-и кирām и имāmите на четирите мезхеба е доказателства за мюсюлманите, защото Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: “**Моята общност няма да се обедини около заблудата.**” Този хадīs-и шерйф разкрива, че религиозните знания, които са разбрани с иджмā', са верни. Ето защо Корāн-и керīmът, върху който Есхāбът е постигнал единомушие, е сахйх. Четенето на друг такъв е харām. Освен това днес не съществува друг Корāн-и керīm, написан на диалект различен от курайшкия. Всички останали седем диалекта са били променени, забравяни или изчезнали с времето. За да се разбира Корāн-и керīm с помощта на различните арабски речници е необходимо да се четат книгите по тефсйр и да се научи курайшкия диалект, т.е. значенията на думите в онова време, когато е бил разкрит Корāн-и керīm.

Известни западни учени и публицисти непрестанно са изразявали своето възхищение спрямо Корāн-и керīm. Прословутият немски писател Гьоте¹², след като е прочел един не съвсем коректен немски превод на Корāн-и ке-

¹² Гьоте е починал през 1248 [1832] г.

рѣм, не се е сдържал и казал: “Отегчих се от повторенията, но величието на израза ме удиви.”

Британският свещеник Беоворт Смит в своята книга “Мухаммед и последователите на Мухаммед” (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*) е написал: “Коранът е едно чудо на чистия израз, знанието, философията и истината.”

Албери, който е превел Корāн-и керѣм на английски език, казал: “Всеки път, когато слушам езāн, той ми оказва голямо въздействие. Под мелодичния звук чувствам биене на барабан и сякаш това е туптенето на моето сърце.”

Мармадюк Питсхал пък е казал: “Най-неповторимата хармония, най-чистият израз! Сила, която подтиква хората или към плач, или към безмерна обич и любов!” Много други западни философи, учени и политици – освен тези изредените – са говорили за Корāн-и керѣм с голямо уважение, признателност и възхищение. Въпреки това те не са приемали Корāн-и керѣм за Книга на Аллах, а за велико и ценно произведение на Мухаммед (*алейхисселйāм*). Ако не беше така, всички тези възхищаващи се хора трябваше да станат мюсюлмани.

Дори Ламартин¹³ е казал:

“Мухаммед не е лъжепророк, защото вярваше, че е възложен от Аллах да разпространи нова религия.” Това показва как западните учени не приемат Мухаммед (*алейхисселйāм*) за лъжец, но казват, че той е смятал Корāн-и керѣм за откровение от Аллāху теāлйā. Твърдят, че Корāн-и керѣм е измислен от него. Според тях Мухаммед (*алейхисселйāм*) не е лъжел; той наистина се е смятал за пророк и вярвал, че думите, излизащи от устата му, са му пратени от Аллāху теāлйā.

Корāн-и керѣм е несравнимо и голямо чудо. Както ще изложим и понадолу, той съдържа: най-дълбоките знания и научна информация; основите на науката и правото, които са пример за всички граждански закони до днес; редица неизвестни факти за древната история; най-големите етични закони, които могат да бъдат дадени на човечеството; наставления; най-логичните обяснения за нещата в земния и отвъдния живот, както и много други подобни факти, които никой не знае, не може да знае и дори не може да си представи. И всички тези факти са изразени в такъв невероятен стил, който е непостижим за другите.

Мухаммед (*алейхисселйāм*) е бил уммѣ. Това означава, че той не е учил от никого и не е писал. По това отношение в 48-и свещен āйет на сūra Анкебūt по смисъл се казва: “[О, Мухаммед (*алейхисселйāм*)! Преди да ти бъде низпослана тази книга] **ти не беше чел от някаква книга или писал с ръката си. Ако беше така, мушриците [съдружаващите] щяха да кажат**[: “Научил е Корāн-и керѣм от друг или е взел от предишните небес-

¹³ Френският поет Ламартин е починал през 1286 [1869] г.

ни книги.” А евреите щяха да се осъмнят и да кажат: “За него в Тората е написано, че ще бъде уммй, а този не е.”]” Мухаммед (*алеихисселѝм*) е бил на четиридесет години, когато Джебрайл (*алеихисселѝм*) му е донесъл първото откровение в планината Хирѝ, където се е бил уединил, за да прави поклонение (ибѝдет). Той се е объркал от страх; не е знаел какво да стори и тичешком се върнал у дома, като е казал на жена си Хадѝдже (*радияллѝху анхѝ*) да го сложи да си легне и да го завие плътно. Той не е успял да се съвземе за известно време. Такова ли би било поведението на човек, който изпитва голяма сила и превъзходство в себе си, и иска да подготви за хората нова религиозна книга? Ако беше така, нямаше ли да е нужно да се сдобие със знания, да чете много и да прави множество проучвания, за да напише една такава велика книга? Доказателство за неговата вярност е фактът, че по време на две търговски пътувания до околността на Шам той е бил натоварен със задачата да пази стоките и управлява кервана; задачи, които е изпълнил благодарение на своите **ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ЧЕСТНОСТ** и невероятна памет. Неочакваното откровение – което той дори не си е представял – не го зарадвало, а напротив – изпитал е уплаха. Едва след като откровението се е повторило, той осъзнал, че Аллѝху теѝлѝ му е възложил голяма и тежка задача, и – покорявайки се с цялата си същност на заповедите на Аллѝху теѝлѝ – започнал да разпространява **ислямската религия**, основаваща се върху вярата в единството на Аллах. Разпространяването на ислямската религия не е донесло никакви земни облаги за Мухаммед (*алеихисселѝм*), а напротив, почти всички мекканци се превърнали в негови врагове. Той е казал: **“Никой друг пророк не е страдал и изпитвал мъки като мен.”** Този хадѝс-и шерѝф е записан в книгите. Всичко това показва, че Мухаммед (*алеихисселѝм*) не е гонел никакви светски облаги или лични стремежи в разпространението на новата религия. В действителност, както посочихме и по-горе, неговото израстване и средата, в която е живял, не са би достатъчни за велико дело от такъв мащаб.

Следователно няма как Мухаммед (*алеихисселѝм*) да е подготвил Корѝн-и керѝм сам. Дали Корѝн-и керѝм е наистина една невероятна книга, низпослана от Аллѝху теѝлѝ или не? Нека да проучим и това:

При появата на нов пророк хората са очаквали да видят чудеса от него. Както Мѝсѝ (*алеихисселѝм*), така и Йѝсѝ (*алеихисселѝм*) са останали принудени да покажат чудеса, за да докажат своето пророчество. Всъщност тези чудеса са се появявали само със заповедта, позволениято и сътворяването на Аллѝху теѝлѝ, но историците са ги записали като “чудеса на Мѝсѝ и Йѝсѝ (*алеихисселѝм*)”. Пророците (*алеихимуссалевѝту веттеслѝмѝт*) обаче – които са били хора като нас – не можели да вършат чудеса от сами себе си. Чудесата ги е създавал само Аллѝху теѝлѝ, а пророците единствено са показвали сътворените от Него чудеса.

Аллѝху теѝлѝ е дал на Мухаммед (*алеихисселѝм*) **Корѝн-и керѝм** като най-голямо чудо. Корѝн-и керѝм е най-великата книга, която е несъмнено

чудо. Наред с това обаче арабите са искали от Мухаммед (*алейхисселѝм*) да стори така, че да слезе книга от небето или да превърне в злато една планина. Това обстоятелство е разкрито в Корѝн-и керѝм по много хубав начин. В 50-и и 51-и свещен ѝйет на сѝра Анкебѝт по смисъл се казва: **“Съдружаващите рекоха: “Да му се бяха низпослали чудеса [които да докажат, че Мухаммед (*алейхисселѝм*) е пророк. Чудеса като трапезата на Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) и жезъла на Мѝсѝ (*алейхисселѝм*), например.”]** [О, Любими Мой!] **Кажѝ им: “Чудесата стават със силата и желанието на Аллѝху теѝлѝ.** [Създава ги когато и по какѝвто начин Си пожелае. Изпълняването на тези неща не зависи от мен.] **И аз съм наистина явен предвестител, предупредител за Неговото мъчение.”** Не им ли бе достатъчно [като чудо], че ти низпослахме книга като Корана? В това има милост и наставление за вярващите.” Следователно Корѝн-и керѝм е най-голямото чудо на Мухаммед (*алейхисселѝм*). А що се отнася до тези, които казват: “Това не е книгата на Аллах; написана е от Мухаммед”, Аллѝху теѝлѝ им отговаря с 48-и свещен ѝйет на сѝра Анкебѝт, чийто меѝл [значение, дадено от учените по тефсѝр] предадохме по-горе. С това Той не е оставил мястото за съмнения. Аллѝху теѝлѝ подчертава, че Мухаммед (*салляллѝху алейхи ве селлем*) не е в състояние да напише подобна книга и че Корѝн-и керѝм е разкрит от самия Него. Аллѝху теѝлѝ е избрал Мухаммед (*алейхисселѝм*) като пророк и съобщил на всички, че той е уммѝ, т.е. не е учил да чете и пише. С това е сторил хората да разберат, че Корѝн-и керѝм би могъл да бъде разкрит само от Него. В тефсѝра (тълкуването) на този свещен ѝйет са дадени повече подробности за това. Най-забележителните качества на Мухаммед (*алейхисселѝм*), които показват, че той е пророк, са неговата НЕВЕРОЯТНА ЧЕСТНОСТ, ВЯРНОСТ, СМЕЛОСТ, ТЪРПЕНИЕ И ДРУГИТЕ МУ СПОСОБНОСТИ, а не само дълбокото му знание. Аллѝху теѝлѝ в 82-о знамение на сѝра Нисѝ по смисъл казва: **“Не размишляват ли над значението на Корана? Ако бе от друг, а не от Аллах, в него щеше да има много противоречия.”** Колко вярно е това! Днешната Библия (Теврѝт и Евангелия), която научихме, че не е слово на Аллах, съдържа много несъответствия. Нещо, което доказва, че тя е дело на човешка ръка.

Сега, с голямо усърдие и бидейки безпристрастни, да анализираме дали Корѝн-и керѝм е наистина голямо чудо или не е. Една книга, за да е чудо, трябва да е изключително красноречива, да разкрива факти и мъдрости, които дотогава никой не е знаел или чувал, и да е подредена така, че никой друг да не би могъл да направи същото.

Ние дадохме много примери за красноречието на Корѝн-и керѝм. Всъщност, този факт е световнопризнат. Няма човек, който да го отрича.

Но дали в Корѝн-и керѝм са споменати факти, които никой не е знаел? Нека да видим това:

В днешните големи енциклопедии и в книгите на учените се съдържат следните знания за образуването на земята:

“Преди милиарди години цялата Вселена се е състояла само от едно парче. Изведнъж в средата на това парче се е появила колосална експлозия и то се е разделило на множество по-малки части. Всяко парче е започнало да се движи в различна посока. Най-накрая някои от тези парчета се обединили и формирали много на брой различни планети, галактики, слънца (звезди) и луни (спътници). Тъй като не е останала съпротива в Космоса срещу този първоначален взрив, планетите, спътниците и галактиките продължили да обикалят и плуват в своите орбити.

Земята, заедно със слънцето, се намира в една галактика. Има толкова много галактики във Вселената, че няма възможност да бъдат преброени. Вселената е непрекъснато разширяваща се система. Галактиките – поради разширението на Вселената – постепенно се отдалечават от земята. Ако скоростта на разширение достигне светлинната, тогава няма да сме в състояние да ги наблюдаваме повече. Отсега сме принудени да градим мощни телескопи, защото се опасяваме, че след време няма да имаме възможност да ги виждаме.”

Когато разговаряхме с учени, ние ги запитахме: “Кога достигнахте до тези заключения?” Те ни отговориха така: “Преди около 50-60 години всички учени по света постигнаха консенсус по този въпрос.” Период от 50-60 години е доста кратко време в сравнение с живота на земята.

Сега нека да видим какво Аллāху теāля казва по този въпрос в Корāн-и керй̄м:

В 30-о знамение на сӯра Енбийā по смисъл се казва: **“Не знаят ли отричащите, че небесата и земята бяха съединени, а Ние ги разделихме?”** А в 37-о и 38-о знамение на сӯра Йāсийн по смисъл се казва: **“И нощта е едно доказателство за отричащите. Ние отделяме от нея деня и остават в мрак! И слънцето върви по своя орбита.”** Това означава, че преди 1400 години Аллāху теāля е съобщил на хората за сътворението на земята. Нещо, което учените са открили едва преди 50-60 години. Сега нека се върнем към учените.

Биолозите обясняват появата на живота по следния начин: “Отначало атмосферата на земята е съдържала амоняк, кислород и въглеродна киселина. Под въздействието на мълниите от тях се появили аминокиселините. За пръв път във водата – преди милиарди години – се е появила протоплазмата, а от нея – първите амеби, т.е. животът е започнал във водата. По-късно живите същества, които са излезли от водата, поели аминокиселините във въздуха и съдействали за появата на организми, съдържащи протеини. Както се вижда, всички живи същества се появили във водата.”

Корāн-и керй̄м преди 1400 години е съобщил, че първите живи същества са били създадени в морето.

В 30-и свещен āйет на сӯра Енбийā по смисъл се казва: **“Отричащите не знаят ли, че създадохме всички живи същества от водата?”**, в 54-о знамение от сӯра Фуркāн: **“Аллах е, Който сътвори човека от вода и му от-**

реди кръвно и брачно родство”, в 36-о знамение на сӯра Йәсїн: **“Пречист от всякакъв срам и недостатък е Алләху теәлә, Който сътвори по двойки всичко онова, което земята ражда, и от тях самите, и ОТ ОНОВА, КОЕТО НЕ ЗНАЯТ!”** В частта **“и от онова, което не знаят”** има намеци за ботаниците и зоолозите, и другите учени, които правят изследвания за новите източници – като атомната енергия – които човечеството намира с течение на времето. В 22-и свещен айет на сӯра Рӯм по смисъл се казва: **“И от Неговите знамения е сътворяването на небесата и на земята, и различията в езиците и цветовете ви. В това има поука за учените.”** Това означава, че в различията на езиците и цветовете има някои тънкости, които още не знаем. Те ще бъдат открити постепенно.

Сега нека да разгледаме знанията за края на света. Учените казват: “Без съмнение ще дойде края на света. Дори понякога определени планети в Космоса се разрушават и изчезват. Според нашите наблюдения ще дойде време, което няма как да изчислим предварително, когато земята ще загуби баланс и ще се разпадне на парчета.” Въпреки това Корән-и керім ни е оповестил за това още преди 1400 години. В 1-и и 2-и свещен айет на сӯра Зилзал по смисъл се казва: **“Когато земята бъде разтърсена в трус и изхвърли своите товари [съкровища и мъртвци].”** В 13-и свещен айет на сӯра Му’мин пък се казва: **“Той е, Който ви показва Своите знамения [символизиращи Неговото съществуване и единство], чудесата и спуска за вас ПРЕПИТАНИЕ ОТ НЕБЕТО. Но от тези знамения, знаци не се поучават други, освен вярващите в Аллах.”**

Някои са казали, че частта **“спуска за вас препитание от небето”** може да се отнася до манната – сладкото вещество, което се е спускало от небето за Мӯсә (*алеихисселәм*) и народа му, когато те загубили пътя си в пустинята, и което все още се появява в безводните райони. Въпреки това този тефсър не е правилен. Книгите по тефсър (тълкувание) са обяснили **“спуска за вас препитание от небето”** като “Алләху теәлә е този, който ви изпраща от небето причините за вашето препитание, като дъжда и подобните на него неща [сняг, влага].” Защото Алләху теәлә изпраща нашето препитание наистина от небето. Нека малко по-подробно да изясним това. Днес най-изтъкнатите учени обясняват появата на албумините и протеините по следния начин: “В дъждовните дни, кислородът и азотът във въздуха се съединяват под въздействието на мълниите и светкавиците, и се образува безцветен газ, наречен азотен моноксид. Този газ, от своя страна, отново се съединява с кислорода и образува азотния диоксид, който има оранжев цвят. В същото време, отново под въздействието на мълниите и светкавиците, от влагата и азота във въздуха се образува амонякът. Благодарение на влагата във въздуха, азотният диоксид се превръща в азотна киселина. Азотната киселина и амонякът отново се свързват с въглената киселина във въздуха и се появяват амониевия нитрат и амониевия карбонат. Солите, формирани по този начин, слизат на земята чрез дъжда. След като

тези соли достигнат земята, те се съединяват с калциевите соли и се получава калциев нитрат. Тази сол се поглъща от растенията и ги кара да растат. Тези вещества се превръщат в различни протеини [като сред тях има и албумини] в хората и животните, които се хранят с тези растения и стават храна за хората, които консумират месото, млякото и яйцата на тези животни.” Следователно препитанието на хората, както е посочено в Корāн-и керй̄м, слиза от небето.

Информацията, дадена по-горе, я пишем като отговор за онези, които казват: “Нещата, посочени в Корāн-и керй̄м не съответстват на научните познания.” Ислямските учени – специалистите в областта тефсй̄ра – са разяснили свещените ай̄ети в рамките на научните познания на своето време. Ние искаме да покажем, че Корāн-и керй̄м, както е съответствал на научните познания във всяко едно време, така съответства и на новите открития сега. Всеки свещен ай̄ет има много и дори безкрайно много значения, защото както всички качества на Аллāху теāлй̄ са безкрайни, така и качеството Му “слово” е безкрайно. Само Собственикът на Корāн-и керй̄м, т.е. Аллāху теāлй̄, знае всички тях. Той е научил повечето от тях на Своя Пророк (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*) и този благословен Пророк (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*), от своя страна, ги е оповестил на Есхāба си (*радияллāху теāлй̄ анхум еджма'й̄н*) толкова, колкото е сметнал за необходимо. Гореспоменатата информация може да бъде като няколко капки от океана на значенията.

Ако сега попитаме тези учени “Дали човек, който е живял преди 1400 години и не е знаел да пише и чете, би могъл да представи тези факти?”, те ще ни отговорят: “Може ли такава неща? Хората – за да стигнат до тези знания днес – са чели безброй книги, направили са безброй експерименти и са минали векове. Осъществяването на тези експерименти изисква четене в продължение на дълги години, изграждане на огромни лаборатории и правене, и използване на деликатни инструменти.”

Следователно може ли да се помисли, че човек, който не е учил да чете и пише, и е израснал сред невежи хора, би могъл да открие – от само себе си – тези невероятни факти и да ги разкрие пред хората? Не, разбира се! Ето защо няма как да се приеме твърдението, че Корāн-и керй̄м е написан от Мухаммед (*алейхисселй̄м*). Една книга, която преди 14 века ни е оповестила истини, до които днес се стига чрез много усилия, може да бъде само КНИГАТА НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛЙ̄. Хората не са в състояние да имат такава изключителна сила, а само АЛЛĀХУ ТЕĀЛЙ̄. Всеки, който прочете горепосочените факти с внимание, ще повярва в това. Човек трябва да е изключително фанатичен, упорит и невеж, за да отрича. Мухаммед (*алейхисселй̄м*) – разпространявайки свещените сӯри на Корāн-и керй̄м – е предавал само словото, което му е било разкрито от Аллāху теāлй̄, и – заедно с другите хора – се е учел и самият той.

Сега нека да засегнем втория признак – доказващ, че Корāн-и керїм е несъмнено най-голямото чудо – и именно подредбата на съдържанието му.

Когато Корāн-и керїм бъде изследван с компютри – които днес, в ерата на технологиите, се ползват от всички хора – става ясно, че той е установен върху невъобразима математическа основа. Резултатът е толкова важен и удивителен, че човешкият мозък просто спира. Това е само чудо на Аллāху теāлї.

Преди да вникнем по-дълбоко в същността на експеримента, нека да видим по какъв начин е бил разкрит Корāн-и керїм и какво Аллāху теāлї е казал на Своя Пророк (*салляллāху теāлї алейхи ве селлем*), защото това има връзка с подредбата в Корāн-и керїм. Той не е бил разкрит поред както е съдържанието му днес. Първата низпослана сūra е била сūra “Аляк”. Най-напред на Расуллюллах (*саляллаху теāлї алейхи ве селлем*) са му били низпослани първите пет āйета на тази сūra. Техният меāl [смисъл, даден от учените по тефсип] е: **“Чети [о, Мухаммед] в името на твоя Господ Аллах, Който създаде всичко! Той сътвори човека от съсирек. Чети! Твоят Господ е Притежателят на голяма щедрост. Онзи, Който научи чрез калема, научи човека на онова, което не е знаел.”**

Ние споменахме – в предишните абзаци – за страха и паниката на Расуллюллах (*салляллāху теāлї алейхи ве селлем*), които той е изпитал при първото откровение. Той никога не си е представял, че Аллāху теāлї ще му даде изумителната и тежка задача да разпространи нова религия. Противно на многократните твърдения на християните, първите 5 āйета на сūra Муземмил показват, че той не е бил самозван пророк и че той дори не е знаел, че Аллāху теāлї ще му възложи толкова голяма задача, и че ще изтърпи толкова тежко бреме. В тези свещени āйети по смисъл се казва: **“О, ти, който се загръщаш! Стани на полунощ, ако искаш малко след, или ако искаш малко преди – за определено време и чети Корана хубаво и бавно! Наистина ще ти дадем ЗАДАЧА, ДОСТА ТРУДНА ЗА НОСЕНЕ.”**

Трудността на тази мисия е проличила от факта, че веднага след като Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) е започнал да разпространява исляма, за кратко време се появили много негови врагове. Въпреки всички усилия броят на вярващите е достигнал едва до 45 мъже и 11 жени, т.е. общо 56 души [както е написано в “Медāридж” и “Зеркāнї”] през шестата година на исляма, в деня, когато Омер (*радияллāху анх*) е станал мюсюлманин. Тъй като Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е бил много честен, чист и съвършен човек, и знаел за важността на задачата, възложена му от Аллāху теāлї, той никога не се е отказал и – понасяйки всички опасности и трудности – е изпълнил тази свещена мисия с успех.

Нека още веднъж да повторим, че целият свят уважава Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и никой, с изключение на няколко тесногръди свещеници, не казва и дума против него. Нека прочетем заедно статията за Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) и исляма, която се е появила в ен-

циклопедията “**Kürschner**”, публикувана в Щутгарт, Германия, през 1305 [1888] г. Избрали сме енциклопедията за източник, защото подобни книги са длъжни да се придържат към истината максимално. Всъщност, онова, което ни интересува тук, са думите, които са използвани за изразяване на нравствеността и достойнствата на нашия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*). Тъй като отразява и становищата, които християнските учени са имали за ислямската религия преди един век, ние преведохме цялата статия и ви я представяме:

“Прякорът на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) е бил Ебулкāсъм бин Абдуллах. Той е основателят на ислямската религия. Родил се е в град Мекка на 20-и април 571 г. От детство се е занимавал с търговия, пътувал (!) е много, изграждал е контакти с хората и е проявявал голям интерес към научаването на всичко. Оженил се е за Хадйдже, вдовица на един богат търговец, овдовяла още на младини. Тя го е наела да води търговски дела и после се е оженила за него. През 610 г. е повярвал, че е пророк и че получава откровение от Аллах, и с всичка сила е преминал в действие, за да разпространи **КОНЦЕПЦИЯТА ЗА ЕДИН АЛЛАХ** сред арабите, които са служели на много идоли. Мухаммед (*алейхисселя̄м*) с цяло сърце е вярвал, че тази задача му е възложена от Аллāху теāля. Въпреки че повечето мекканци са били срещу него, отхвърляли яростно неговите идеи и дори се опитвали да го убият, той не се е отказал от своята борба и дейност. Накрая, когато потисничеството на противниците е станало твърде тежко, той напуснал Мекка и отишъл в Ясриб [Медйна] през 622 г. Мюсюлманите наричат това негово преселение Хиджра и започват таквймите (календарите) си от тази дата. Мухаммед (*алейхисселя̄м*) е намерил много привърженици в Медйна. Той е искал да коригира арабската религия, която е била вид идолопоклонничество и да им докаже, че Аллах е един. Според думите на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) основите на религията на Авраам [Ибрāхй̄м] (*алейхисселя̄м*), която е истинска религия, и основите на религиите на Мойсей [Мӯсā] (*алейхисселя̄м*) и Исус [Йсā] (*алейхисселя̄м*) са едни и същи, но на по-късен етап последните две религии са били променени и превърнати в юдаизъм и християнство – религии с грешни вероубеждения, вмъкнати в тях с течение на времето. Мухаммед (*алейхисселя̄м*) е казал на всеки, че тези религии са продължение една на друга и, че само ислямът е най-чистата форма на всички тях.

“Ислям” означава “пълно отдаване”. Корāн-и керй̄м е книгата на ислямската религия. В книгите на другите религии се говори само за духовни въпроси, но Корāн-и керй̄м съдържа – наред с тях – социални, икономически и правови закони. Има много догми, които хората трябва да спазват в светския живот и закони, които са като граждански. Освен че съдържа заповеди относно поклонения, говеене и миене на тялото, той включва и знания за добро отношение към останалите хора и последователите на другите религии. Корāн-и керй̄м заповядва да се води борба срещу жестоките

немюсюлмански правителства. Той се основа на служене на един Аллах. Не допуска религиозните изображения и икони. Забранява виното и свинското месо. Приема Мӯсā и Йсā (*алейхимесселѝм*) за пророци, но съобщава, че техните степени са по-ниски от тези на последния пророк Мухаммед (*алейхисселѝм*). [Това наистина е така, защото качествата и превъзходствата на Мухаммед (*алейхисселѝм*) са написани в Тората и Евангелието, низпослани съответно на Мӯсā и Йсā (*алейхимесселѝм*). Мӯсā и Йсā (*алейхимесселѝм*), които знаели този факт, са отправили многократни молитви, за да могат да станат част от неговата общност. Молбата на Йсā (*алейхисселѝм*) е била приета и Аллāху теāлѝ го е въздигнал на небето жив. Той – към края на света – ще слезе на земята, ще последва религията на Мухаммед (*алейхисселѝм*) и ще я разпространи.] Той е благовестявал, че онези, които приемат ислямската религия и следват нейните заповеди, ще отидат в Рая, където за тях ще има земни удоволствия, реки, плодове и дивани от коприна, и ще получат млади и красиви хӯрии (девици).

Мухаммед (*алейхисселѝм*) е бил с изключително красив нрав, усмихнат, учтив и много честен. Винаги е отбягвал гнева и насилието, и не е угнетявал никому. Искал мюсюлманите винаги да са с добър нрав и усмихнато лице, и съобщил, че в Рая се влиза с красив нрав и търпение. Винаги е казал, че правдивостта, милостта, помагането на бедните, гостоприемството и състраданието са основите на исляма. Винаги е живеел в доволство от това, което е имал и избягвал лукса и показността. Отхвърлял е всякакви класови дискриминации сред мюсюлманите и уважавал дори най-бедния вярващ. Никога не е прибегвал до сила, освен ако това не е било крайно необходимо, и се е опитвал да урежда всички проблеми с мир, разбирателство, даване на наставление и съвети, и многократно е успявал в това. [През целия си живот не е ранявал или обиждал човек. Никога не се е ядосвал за себе си. Никога не е било чувано да казва “Няма” на човек, който е искал нещо от него. Ако е имал – давал; ако е нямал – замълчавал се. Той е Любимият на Аллāху теāлѝ; сеййидът, най-високопоставеният сред всички минали и бъдещи хора.] Той през 630 г. отново се е завърнал в Мекка, превзел града с лекота и превърнал полудивите араби в най-цивилизованите хора на света.

Ислямската религия дава позволение на мъжете да се женят с до четири жени, при условие, че ще съблюдават правата на всяка една от тях. Мухаммед (*алейхисселѝм*) е починал на 8 юни 632 г.” Преводът от енциклопедията “Kürschner” свършва тук.

След прочита на този откъс от енциклопедията, ние ще достигнем до следния извод: Въпреки че историкът, подготвил този пасаж, да не е бил напълно убеден, че това е религията на Аллах, той е признал, че тя е свършена, че повелява единобожието, и че е превърнала дивите араби в цивилизовани хора. Историкът е похвалил нашия Пророк (*салляллāху алейхиве саллем*) много. Ето, Мухаммед (*алейхисселѝм*) – чието съвършенство ка-

то човек е признато в цял свят – дори от най-яроствните си врагове и свирепи неверници е бил наричан **Мухаммед-ул-емйн = Мухаммед доверения** поради своите изключителна честност и вяроност. Той – въпреки всички перипетии – е продължил своята свещена мисия. След време Джебрайл (*алейхисселѧм*) му е донесъл още 14 свещени айета от сѳра Аляк. Мухаммед (*алейхисселѧм*) е четял на мекканците айетите от Корѧн-и керѧм, които са били низпослани нему – въпреки че тези хора са проявявали жестокости – и ги е призовавал към истинската религия. Мекканците му се смеели и подигравали. Тѳй като е изпълнявал намаз и се покланял на невидим бог, те му викали: “Ти си полудял!” Тогава Аллѧху теѧля е низпослал първите четири свещени айета на сѳра Калем, където по смисъл се казва: **“Нун. Кълна се в калема и в онова, което се пише с него! О, Мухаммед! Ти не си луд. Наистина за теб има несекваща награда [севѧб]. Без съмнение ти имаш велик нрав.”**

Низпослани били свещени айети, опровергавачи онези, които са твърдяли, че Корѧн-и керѧм не е слово на Аллах, а е подготвен от Мухаммед (*алейхисселѧм*).

В 88-и свещен айет на сѳра Исрѧ по смисъл се казва: **“Кажѧ: “И да се съберат хората и джиновете, като помощници един друг, за да направят подобен на Корана [в красноречието, красивата подредба на думите и съвършено значение], те не ще направят подобен.”**

В 3-и и 4-и свещен айет на сѳра Неджм по смисъл се казва: **“Мухаммед (*алейхисселѧм*) не говори със свое собствено желание. [Защото той е заповядан да обяви тевхѧда (вярата в един Аллах), да унищожи ширка (съдружаването, многобожието) и да разпространи религията.] Говорените от него неща [за религията] са само откровение.”**

В 110-и свещен айет на сѳра Кехф по смисъл се казва: **“Кажѧ им: “Аз съм само човек като вас, но на мен ми бе разкрито (вахѧ), че моят Господ е единственият бог. [Няма подобен Нему в личността и съдружник в качествата.] Онзи, който иска да достигне до Господа си, да върши праведни дела и в служенето си на своя Господ да не съдружава с Него.”**

И накрая била низпослана сѳра Муддессир за онези, които се съмнявали още дали Корѧн-и керѧм е слово на Аллѧху теѧля.

Тези свещени айети от номер 1 до 10 носят следния смисъл: **“О, Мухаммед, който се обвиваш в одежди! Стани и предупреждавай [неверниците с мъчението на Аллѧху теѧля]! И твоят Господ възвеличавай! И дрехите си почиствай! Отбягвай нещата, които ще сторя харѧм [забранени]! Не натяквай стореното от теб добро, като го виждаш за много! Търпи за Господа си! Времето, когато се протръби с Рога, ще бъде много тежък ден за неверниците. За тях няма леснота...”**

От 24-и свещен айет надолу по смисъл се казва: **“И рече за Корана: “Това е магия, това е само човешко слово.” Ето, казващия това, ще го**

хвърля в яростен огън, в Ада. Ти откъде да знаеш какво е яростен огън? Той нито изкарва навън [попадналите в него], нито се отказва от изтезание. Кара кожата да почернее и я изгаря. Там има 19 мелйикета [ангели на мъчението]. Ние не сторихме отговорни други, освен мелйикетата, за измъчване на онези в огъня. Хората на писанието [т.е. юдеите и християните, виждайки, че тази цифра съвпада с написаното в техните книги, вярват, че Мухаммед (*алейхисселѝм*) е пророк и] вярват в Корѝн-и керѝм. И вярата на му'мините [вярващите] нараства. Хората на писанието и вярващите да не се съмняват [в тази цифра]. А онези, чиито сърца са болни, и неверниците, казват: “Какво иска да стори Аллах като съобщава това [19 броя].” Така Аллах отклонява от правия път когото пожелае [т.е. лошите] и напътва Той когото пожелае [т.е. добрите]. И никой освен Него не знае броя на мелйикетата на Господа ми [които е създал за изтезаване на обитателите на Ада]. [Тези деветнадесет мелйикета са предводители на останалите.]”

Цифрата 19 в тази сѝра е отговор за онези, които се съмняват, че Корѝн-и керѝм е слово на Аллѝху теѝлѝ. Тази цифра е спомената и в Тората.

Едно нещо, за да бъде свещено в ислямската религия, то трябва да е съобщено в един от четирите основни източници на исляма, наречени **Едил-ле-и шер'ийѝе**. Никъде не е казано, че 19 и 786 са свещени, от което следва, че не са. В еретичната секта **бехѝизъм**, основана към края на деветнадесети век и разпространила се бързо из цял свят, цифрата 19 е свещена. Те говеят 19 дни. За всеки бехѝит е задължително да кани 19 други бехѝити в своя дом през 19 дни. Съветът, който ръководи тяхната религия, се състои от 19 души. Още малко и ще превърнат 6-те условия на вярата в 19. Те претендират да са мюсюлмани, споменават имената на Аллах и Корѝн-и керѝм, но нямат нищо общо с исляма. Това са едни коварни ислямски врагове.

Членовете на една друга еретична секта, наричана **кадиянизъм** или **ахмедизъм** – основана в Индия от англичаните през 1298 [1880] г. – също твърдят, че са мюсюлмани. Казват, че основателят Ахмед Кѝдийнѝ¹⁴ е пророк, който е дори по-високопоставен от нашия Пейгамбер, а за Йсѝ (*алейхисселѝм*) говорят крайно омаловажителни неща. Всички ислямски учени се обединили и стигнали до заключението, че кадияниите не са мюсюлмани. Написали са това решение в своите книги и са го разчули из цял свят. Един кадияния от Пакистан на име Абдусселѝм през 1979 г. получи нобелова награда за физика. Това зарадва някой хора, мислейки че е успех за мюсюлманите. Истината обаче е съвсем друга. Този успех е като да се даде награда на руските комунисти заради опитите им за кацане на луната. Тѝй като тези неверници работят по повеления от Корѝн-и керѝм начин, Аллѝху теѝлѝ им отрежда успехи в земното. Да, тези постижения са радващи за чо-

¹⁴ Ахмед Кѝдийнѝ е починал през 1326 [1908] г.

вечеството, но са срам за мюсюлманите. Те, подобно на тези неверници, също трябва да се подчинят на заповедите на Корън-и керйм и да работят, да правят полезни открития за човечеството и да се превърнат в добър пример за света в науката, освен във вярата и морала. Едва след като сторим това, ние ще имаме право да се радваме и хвалим.

Корън-и керйм притежава и едно трето чудо:

Арабия, преди идването на исляма, е била пустиня, обитавана от полудиви бедуини. Те били идолопоклонници и се кланяли на множество статуи. Водели примитивен начин на живот. Имали потресавачи обичаи, от рода на погребване на живи момиченца. Тъй като на територията на този полуостров е нямал важен път, нито Александър Македонски, нито персите или римляните не са отишли при арабите, и въпреки че воювали с много народи, те дори не са минали край арабите, които – поради изредените причини – не се заразили с безнравие, жестокостите и мошеничеството на иранците и римляните, благодарение на което са запазили своята мъжественост. Ето, този слаб и жалък, но наивен и честолюбив народ, под ръководството на Корън-и керйм, донесен от Мухаммед (*алейхисселъм*), е претърпял внезапна трансформация, достигнал е до зенита на цивилизацията и с изключителни усилия, в рамките на 30 години, е основал една изумително мощна ислямска държава, която е достигала до Тюркистан и Индия, на изток, и Испания, на запад. Мюсюлманите са постигнали голямо развитие в науката и цивилизацията, и открили много неща, нечувани до онова време. Достигнали до най-високото ниво в знанието, науката, медицината и литературата. Както споменахме и по-горе, те са напреднали в знанието до такава степен, че дори папите са идвали за образование в университетите на Андалусия, както и много други хора от цял свят са идвали за изучаване на наука и медицина. Безпристрастният историк Джон В. Драпър в своята книга **“Духовното развитие на Европа”**, давайки информация за тогавашна Европа, казва: “Европейците от онова време са били варвари в пълния смисъл на думата. Християнството не е успяло да ги спаси от дивачианата. Това, което християнството не е могло да постигне, било превъзможнато от исляма. Арабите, които са дошли в Испания, първо са ги научили да се къпят. Хвърлили разпокъсаните и пълни с въшки животински кожи, с които тези хора покривали телата си, и ги облекли в чисти и красиви дрехи. Построили къщи, вили и дворци. Обучили ги и основали университети. Християнските историци – поради своята злоба към исляма – се опитват да прикрият тази истина и никога не успяват да признаят колко много дължи Европа на мюсюлманите по отношение на цивилизацията.”

Томас Карлайл е признал дословно горепосочените факти и добавил: “Пророк-герой е предвождал арабите с книга, която те много добре разбирали. Ислямската религия е засияла като искра и възпламенила огромен участък от територия, която се е простирала между Индия и Гранада. Тъмният свят е бил озарен от светлина.”

Ламартин не е успял да се сдържи и казал за Мухаммед (*алейхисселѝм*) следното: “Философ, оратор, пророк, пълководец, човек, който омагьосва човешките мисли, поставя нови закони и основава една невероятна ислямска държава. Ето това е Мухаммед (*алейхисселѝм*). Оценете го с всички критерии за оценяване на величието на един човек. Дали има по-велик човек от него? Не, не е възможно да има!”

Гиббон в своята книга “Упадъкът и рухването на Римската империя” е написал следните неща за ислямската религия и Корѝн-и керѝм: “Корѝн-и керѝм е най-великата книга, която доказва единството на Аллѝху теѝлѝ.”

Майкъл Х. Харт е американски астроном-специалист, който е изучил всички велики личности от ѝдем (*алейхисселѝм*) до наши дни, докато накрая е избрал 100 от тях и за най-велик сред тях е изтъкнал Мухаммед (*алейхисселѝм*), и рекъл: “Неговата сила произхожда от Корѝн-и керѝм, невероятната книга, в която той е вярвал, че е низпослана от Аллѝху теѝлѝ.”

Джеймс Масърман – известен еврейски психолог и професор в Чикагския университет, САЩ – е представил списъка на великите хора под името “**Къде са великите лидери?**” в специалното издание на списание “**Time**” на 15 юли 1974 г. Той е изучил и изследвал живота на историческите лидери, и е заключил: “Най-великият сред тях е Мухаммед (*алейхисселѝм*)!”. Джеймс е направил следния извод: “След Мухаммед (*алейхисселѝм*) идва Мѝсѝ (*алейхисселѝм*). Йсѝ (*алейхисселѝм*) и Буда не са достойни за лидери.” Тѝй като е евреин от него се очакваше да прояви пристрастие и предпочете Мѝсѝ (*алейхисселѝм*) пред Мухаммед (*алейхисселѝм*), но той не е сторил това и не се е отклонил от истината.

В състезанието “Най-великият човек”, проведено в САЩ, най-много гласове е получил отново Мухаммед (*алейхисселѝм*).

Не е работа за обикновен човек, лидер или пълководец да превърне един малоброен и див народ в най-велик, цивилизован, добродетелен, доброхарактерен, героичен и учен народ. Това е чудо от Аллѝху теѝлѝ, Който е изпратил Корѝн-и керѝм чрез Мухаммед (*саллѝллѝху алейхи ве селлем*) на арабите и ги е сторил да постигнат тези неща. Това невероятно събитие се е случило само чрез следване на Корѝн-и керѝм, т.е. на заповедите на Аллѝху теѝлѝ.

Всички тези посочени факти и споделени истини, и подредеността на съдържанието на Корѝн-и керѝм, не ви ли показват, че тази книга е най-голямото чудо на света? Ето, третото чудо на Корѝн-и керѝм се състои в това, че е донесло цивилизация на света.

Ахмед Джевет Паша (*рахиме-хуллѝху теѝлѝ*), големият историк, починал в Истанбул през 1312 [1894] г., в своята книга “**Кисас-и Енбийѝ**” казва: “Четиридесет години след възнесението на Йсѝ (*алейхисселѝм*) Ерусалим е бил нападнат от римляните. Някои евреи са били избити, а други пленени. Градът е бил разграбен, изгорен и опустошен. Всички Теврѝти, заедно с останалите книги, са били изпепелени. Изравнили със земята Бейт-ул-

Мукаддес, т.е. Месджид-и аксѐ. Ерусалим се е превърнал в пустош. Евреите – след тази дата – не са успели да се съберат на едно място и да сформират държава. Разпръснали се из различните краища на земята, където заживели в унижение и презрение. Йсѐ (*алеихисселѐм*) е бил на тридесет години, когато му било съобщено, че е пророк. В него са повярвали дванадесетима души, наречени **хавѐрии** (апостоли). Когато на тридесет и три годишна възраст е бил въздигнат жив на небето, апостолите се разпръснали, за да разпространят неговата религия. По-късно – в името на Евангелието – са били написани различни книги. Това били книги по история, които говорили за Йсѐ (*алеихисселѐм*). Истинското Евангелие не е било на ръка. Неверието и съдружаването (идолопоклонничеството) обаче са били навсякъде. Религията на Йсѐ (*алеихисселѐм*) е била изживявана тайно. Хората, за които се научело, че вярват в него, били подлагани на мъчения. Римският император Константин през 310 г. официално е обявил тази религия за позволена и самият той е станал християнин. Построил е Истанбул (Константинопол) и се преместил тук от Рим. Но поради това, че основите на религията вече са били променени, самият той се е превърнал в играчка в ръцете на духовниците. През 395 г. Римската империя е била разделена на две. Привържениците на папата в Рим са били наречени **католици**, докато привържениците на патриарха в Истанбул – **православни**. В църквите били поставени образи и статуи. Останалите народи също са тънели в неверие и идолопоклонничество. Римляните са били превзели цяла Европа, Египет, Сирия и Ирак. Те напреднали в науката и изкуството, но нравът им деградирал. Отдали се на различни удоволствия и жестокости. Те разпространили своята аморалност из държавите, които превзели. За щастие обаче, те не нападнали Арабския полуостров.

Арабите, междувременно, останали невежи. Някои от тях били християни, други евреи, а мнозинството били идолопоклонници, а част от тях следвали обичаите, останали от времето на пророците Ибрѐхѐм и Исмаѐл (*алеихимуссалевѐту веттеслѐмѐт*). Повечето жители на Мекка са били езичници и се кланяли на идоли. Кяабе е бил пълен със статуи. Целият свят е тънел в мрак и заблуда. Арабите били изостанали в науката, но отдавали голямо значение на литературата. Сред тях е имало силни оратори и поети. Хвалели се с поетичните си умения. Арабският език е достигнал до съвършенство и това е било признак, че Аллѐху теѐлѐ ще разкрие книга (на човечеството).” Думите на Джевдет Паша свършват тук.

Ако след тези ясни аргументи, с които доказахме, че Корѐн-и керѐм е наистина книгата на Аллѐху теѐлѐ, има още човек, който да не вярва, то не бива да ни учудва факта, че Аллѐху теѐлѐ ще го накаже с най-тежкото мъчение в отвѐдното. На християните, които казват: “Корѐн-и керѐм съдържа много жестоки закони”, ние трябва да отговорим така: “Не! На много места в Корѐн-и керѐм е посочено, че Аллѐху теѐлѐ е изключително милостив и прощаващ. Ако един грешник се покае за своите грехове, то Аллѐху

теӓля ще му прости. Но изобщо няма да е жестокост да се подложат на безкрайно мъчение онези, които въпреки ясните доказателства не вярват в Корӓн-и керӓм.”

Да си истински мюсюлманин не се изразява само в това да изпълняваш своите поклонения като обичаи. Трябва да имаш и красив нрав, да изпълняваш човешките си задължения и да бъдеш духовно чист. Ако човек, който изпълнява ибадетите си, но в същото време смята лъжата за интелигентност, мами хората, понякога дори убива, като се поддава на вредни пропаганди, унищожават и лъже, то този човек дори да казва, че е мюсюлманин, няма да е истински. В сӓра **Фуркӓн** Аллӓху теӓля разкрива какъв трябва да бъде един истински мюсюлманин. Учените на ехли суннет (*рахиме хумуллӓху теӓля*) са написали много книги, за да разяснят това. Но ние все още не може да се очистим от лошите навици, не работим както е заповядано в Корӓн-и керӓм, не се подчиняваме на заповедите на Аллӓху теӓля, не държим на думата си, превръщаме улиците си в сметища и не се пречистяваме физически и духовно. Въпреки това ние имаме Корӓн-и керӓм, словото на Аллӓху теӓля, който ни заповядва всички тези красиви неща и показва ясно какво трябва да направим. Имаме и заповедите на Пророка ни (*салляллӓху теӓля алейхи ве селлем*) и книгите на ехли суннитските учени (*рахиме хумуллӓху теӓля*).

Аллӓху теӓля в 28-о свещено знамение на сӓра Фетх по смисъл казва: **“Аллӓху теӓля е, Който изпрати Своя Пророк с напътствието и с правата религия, с исляма. Въздигна ислямската религия над другите религии. Достатъчен е Аллах за свидетел, че [Мухаммед (*алейхисселӓм*)] е Пророк.”**

В 9-и свещен айет на сӓра Саф по смисъл се казва: **“Аллӓху теӓля е Този, Който изпрати Своя Пророк Мухаммед (*алейхисселӓм*) с Корана [като причина за напътствие] и ислямската религия, за да я издигне над всички религии, дори мушриците [съдружаващите] да не искат това.”**

И Аллӓху теӓля обеща: **“АЛЛӓХУ ТЕӓЛЯ ЩЕ ВЪЗДАДЕ НАГРАДАТА НА БЛАГОДАРНИТЕ.”**

Тук думата “благодарност” означава “да бъдеш истински мюсюлманин, както Корӓн-и керӓм изисква от теб и да ползваш благата на Аллӓху теӓля съгласно Неговите заповеди”. Както казахме по-рано, днес на света има повече от 1 млрд. мюсюлмани, т.е. всеки четвърти човек е мюсюлманин. Ако всички тези мюсюлмани се подчинят на заповедта на Аллӓху теӓля и станат духовно и физически чисти хора, ако установят братски взаимоотношения, работят и постигнат напредък във всички области, Аллӓху теӓля ще им въздаде наградата, и тогава мюсюлманите ще си възвърнат водещото място в цивилизацията, както е било в Средновековието. Аллӓху теӓля ни обещава това. Той никога не се отвърща от обещанието Си.

Любовта Ти ме отне от мен,

**обичам те, о, Аллах мой!
Тя е била толкова сладка,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Нито за богатство се радвам,
нито заради бедност тъгувам,
на любовта Ти се наслаждавам,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Повели ибāдетите,
похвали красивите нрави,
даде безкрайните благословии,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Какъв неблагоприятен нефс имам аз,
за своето удоволствие ме жертва все,
но аз намерих истинската наслада,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Да изпълнявам ибāдетите подобаващо,
да работя и за земното,
денонощни мои задължения са те защото,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Любовта не става само с думи, о, Хилми!
Господът ти “Работете” повели.
Това да проличи и от делата ти,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Ислямските врагове многобройни,
нападат религията с дела коварни,
ще бъде ли правилно ако бездействаш ти,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Любящият може ли лениво да седи,
да позволи да нападат Любимия ти,
накарай врагът да млъкне и кажи:
“Обичам те, о, Аллах мой!”**

ИСЛЯМЪТ И ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ

В тази глава – както и досега – ще ви говорим за исляма, ще ви напомним старите исторически факти и ще ви дадем ценна информация за основите

на всички религии. Надяваме се, че и тази глава ще я прочетете със същата радост. Както винаги повтаряме, днес, в 21 век, хората имат малко време ала много проблеми и в главите им се въртят различни мисли. Освен това днешните хора научават и много нови знания и сравняват всяка прочетена книга с тях. Ето защо ние сме длъжни да им дадем съвременни, доказани, научни и логични идеи. Всяка благодарност ще е недостатъчна, за да изрази благодарността ни към Аллāху теāлй заради това, че ни отреди възможността да напишем [и преведем на български език] и публикуваме тази книга, към която всяка година добавихме нови части. Благата на Аллāху теāлй са безкрайни.

Хвала на Аллāху теāлй, че от писмата, които получаваме, разбираме че книгата ни се чете и хората извличат полза от нея. Молитвите и благодарностите на читателите са най-големите печалби за нас. Тези писма и изрази на благодарност ни насърчават да работим още по-усилено.

Много е жалко, че в последно време броят на хората, способни да разбират книгите на ислямските учени и да предават разбраното от тях на достъпен за всички език, понамаля, а специалисти в религията почти не оставаха. Тъй като ислямът е най-високопоставената, най-логичната и последна религия, която е и единствената правилна такава, отменяща всички предишни и техните закони, то писането на книги за нея изисква високо ниво на образование, владееене на арабски, персийски и някой чужд език, както и перфектно познаване на новите научни и технологични знания, и биване на специалист в ислямските науки. Нито едно наше писание не е от нас. Всички те са взети от книгите на ехли суннитските учени. Знанията в нашите произведения са извлечени с голямо старание от книгите на ислямските учени и специалисти в науката. Никога не сме проявявали фанатизъм. Ние внимателно разглеждаме всички писма, които получаваме и даваме научни и логични отговори на тях. Някои части от нашата книга [написана на турски език] са преведени на френски, немски и английски език, и се разпространяват из цял свят. Ние виждаме, че и другите ислямски общества харесват книгите ни и включват имената им в своите произведения. Ние не се хвалим с това, защото това, което правим е просто да четем, проучим, класифицираме и сравним ценните книги на ислямските учени, разпространени от тях из цял свят, и да ги преседем през разума и логиката, и да ги публикуваме така елементарно, че да могат да бъдат четени и разбрани от всички с лекота. В публикуваните от нас книги няма нищо, което да е добавено от нас. Тези знания, които събрахме с големи усилия и трудности, ги представяме на нашите читатели и им даваме възможност да ги четат и разбират лесно. Нека оставим читателите да решат. Нашата задача беше да им подготвим този материал и го направим с желание, без да очакваме никакви светски облаги. Наградата очакваме само от Аллāху теāлй. Тези, които прочетат тази част от произведението ни, ще научат, че ислямската религия е единственият път, който води до опознаване на Аллāху теāлй и пе-

челене на близост с Него, че човек не може да живее без религия, че религията ще оправи морала на хората, че тя никога не може да бъде използвана за постигане на земни облаги и печелене на политически игри, и че не може да служи като средство за лични интереси и користни цели, и че постигането на щастие в този и в отвъдния свят зависи единствено от нейното следване.

Въпреки че ислямът е най-вярната и логична религия, днес се полагат твърде малко усилия за неговото разпространение. Християнските организации, чиято цел е разпространението на християнството, са хем многобройни, хем крупни. Исхак Ефенди от Харпут е ценен ислямски учен, от чиито произведения се възползвахме при написването на тази книга. За него ще споменем по-късно. Неговата книга **“Дия-ул-кулюб”**, публикувана през 1294 [1877] г., съдържа следната информация по разглежданата от нас тема:

“Британската протестантска общност, наречена **“Bible House = Библейска къща”**, е била основана през 1219 [1804] г. Тя е превела Евангелието на 204 езика. До 1872 година броят на отпечатаните книги е достигнал до почти 70 милиона. Парите, похарчени за разпространението на християнството, са достигнали до 205,313 британски златни монети, което се равнява на 45 млрд. лири.” Обществото е активно и днес: строи лазарети, болници, конферентни зали, библиотеки, училища и дори места за развлечение, като кинозалони и спортни комплекси, и полага неимоверно големи усилия за християнизирание на хората, редовно посещаващи тези места. Католиците също следват този метод. Наред с това, тези мисионери насърчават към християнството чрез намиране на работа на младежите от бедните страни и предоставяне на храна и лекарство на техните народи.

Днес съществуват някои малки ислямски общества в мюсюлмански страни като Пакистан, Южна Африка и Саудитска Арабия, както и някои малки ислямски центрове в европейските страни и Америка. Те правят публикации на ислямска тематика. Но въпреки това, тъй като тези центрове са подкрепяни от различни групи [секти], те взаимно се критикуват, накърняват единството на ислямската общност, заповядано от религията, и довеждат до сепаратизъм (разделение). Капацитетът на нашето книгоиздателство **“Хакйкат Китāбеви” [Истина]** позволява само на ограничен брой младежи да четат книгите ни. Въпреки всички неблагоприятности нашите скромни публикации се четат по цял свят и броят на мюсюлманите по правия път [суннитския мезхеб] расте с всяка година. Макар мюсюлманите преди столетие да са били колкото една трета от християните, сега те са колкото половината, защото мюсюлманите остават верни на своите вероубеждения и възпитават децата си като мюсюлмани. За разлика от тях, младите поколения в християнския свят виждат, че християнството не съответства на новите знания и открития, губят доверие в него и стават атеисти. Комунистическите държави пък изцяло забраняват религиите. [Днес този режим се

разпадна.] В някои от тях, например в Албания, която беше краен привърженик на комунизма, беше основан “Музеят на атеизма”, където се подиграваха с всички религии. Британските публикации разкриват, че броят на атеистите във Великобритания се увеличава – страна, където има огромни християнски организации, за които вече споменахме – и че техният брой е достигнал до 30% от общото население.¹⁵

Защо въпреки всички усилия християнството отслабва, а нашите публикации намират признателност? Причината е очевидна: ислямът е най-цивилизованата, най-логичната и най-истинската религия. Ако един културен човек безпристрастно прочете нашите книги, които дават ясна информация за исляма, ще разбере, че това е последната истинска религия; че съответства на всички модерни знания и разбирания; че не съдържа никакви суеверия; че се основава на вярата в единството на Аллах, а не на абсурди като Светата Троица, и ще приеме тази религия. След внимателен анализ ще стане видно: че всички досегашни религии, които се основавали на единството на Аллах, са били продължение на една друга; и че когато една от тях е бивала изопачена, Аллāху теālā, за да я поправи, пращал нов пророк (*алейхисселām*); и че ислямът е последната, най-научната и най-съвършената от тази поредица истински религии. Във връзка с това, сравнението между исляма и християнството от Исах Ефенди от Харпут, когото споменахме преди и ще споменем многократно пак, показва, че основите на вярата в тези религии са един и същи, и че християнството е било променяно с течение на времето от юдеите.

Друг важен момент, върху който трябва да се акцентира, е сравнението на моралните основи в исляма и християнството. Ако се разгледа тази глава от книгата ни, както и осма част от **“Не можа да отговори”**, ще се види как тези две религии разглеждат по подобен начин и заповядват едни и същи неща. Ако днес един християнин повярва в един Аллах, вместо в три бога, и в Мухаммед (*алейхисселām*), последния пророк, той ще стане мюсюлманин. Днешните разумни християни също отхвърлят вярата в три бога и правят различни разяснения, за да разтълкуват това (по друг начин), и вярват в съществуването на един Аллах. Множество християни, които виждат тази истина, стават мюсюлмани на драго сърце. В нашата книга **“Защо са станали мюсюлмани”** се говори за тях. Религията е храната на душата. Човек без религия е като тяло без глава. Както тялото има нужда да диша, яде и пие, така и душата се нуждае от религия, за да достигне до пълно достойнство, чистота и спокойствие. Безбожният човек няма никаква разлика от една машина или животно. Религията е най-големият фактор, който сторва човека да опознае Аллах, защитава го от вършене на зло, изчиства пътя му, освежава мозъка му, утешава го в моменти на скръб, дава

¹⁵ Новите изследвания (2018 г.) показват, че те са вече 70 % от цялото население на Великобритания. (Препратката е добавена от преводача.)

му материална и духовна сила, дарява го с уважение, чест и обич в обществото, и го предпазва от безкрайния огън на Ада в отвъдния свят.

Когато приключите с тази част на книгата, вие ще видите, че всички небесни, божествени религии са продължение една на друга, че истинските религии, които Аллāху теāлā е подновявал с времето, са всъщност една религия, една вяра, и че всеки път, когато една истинска религия, изпратена от Аллāху теāлā, е бивала променяна от хората, тя е била коригирана чрез пророци (*алейхимусселāм*), избирани и изпращани от Аллāху теāлā, и че ислямът е последната религия, донесена от Мухаммед (*алейхисселāм*).

Най-големите врагове на исляма са англичаните, защото основната цел на британската политика е да експлоатира природните богатства из света и особено тези в Африка и Индия, да накара хората в тези територии да работят като животни и да пренесе всички печалби в Англия. Хората, приели исляма – който заповядва справедливостта, любовта и взаимопомощта – предотвратяват английските жестокости и лъжи. Наред с това британското правителство е основало Министерството на колониите и е атакувало исляма с невъобразими юдейски планове, с всичката си военна и политическа сила, и с лъжи и клевети. Признанията на Хамфър, един от хилядите мъже и жени шпиони, контролирани от това министерство, разкриват същността на неговата дейност, започната през 1125 [1713] г., и част от ужасяващите планове, срамни за човечеството. Тези признания бяха публикувани от книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви” на арабски, английски, руски и турски език през 1991 г.

Много важно допълнение: Начинът на живот, който Аллāху теāлā съобщава посредством някой пророк, се нарича **религия**. А начинът на живот, определен от хората, се нарича **закон**. Човек се учи на религия от своите родители и книги. Не може да има човек без религия и всеки живее според правилата на своята. Хората, които следват дадена религия, мислят (очакват), че – благодарение на нея – ще изживеят спокоен земен живот и в отвъдното ще отидат в Рая, и че онези, които следват други религии, ще изтърпят проблеми в земния живот, а в отвъдното ще останат вечно в Ада. Всеки хвали своята религия и с пропаганди и реклами призовава другите към нея. Вярва, че тя е правилната и се опитва да убеди всеки в това. Щастieto на човека – в земния и отвъдния живот – зависи от неговата религия и именно затова той не бива да остава привързан към онази религия, която е научил от своите родители; да не се подвежда от пропагандите и рекламите, а да проучи всички съществуващи религии и да последва онази, която разбере, че е правилна.

Книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви” дават безпристрастна информация за всички религии. За своите читатели то предлага знания (придобити с години проучвания) за всички религии. Ние, книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”, възложихме на няколко младежи – които нямаха никаква връзка с религията – задачата да прочетат книгите на издателството

ни и за тази работа дори им дадохме пари. В докладите им, който ни представиха след една година, пишеше така: “Ислямската религия е непроменната истинска религия, която показва на всички хора пътя на щастието. Осъзнахме, че тя е единствената религия, в която може да се вярва. Всеки образован и разумен младеж задължително трябва да прочете книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви”, да научи добре всички съществуващи религии, да вземе решение със своите разум, знание и съвест и да приеме исляма, с което да постигне щастие. Той – освен това – не бива да попада в капаните на онези, които мамят читателите с лъжливи и подвеждащи писания, и да се спаси от беди и безкрайни мъчения в земния и отвъдния живот.” Ние съветваме всички хора по света да изберат исляма и да постигнат спасение чрез неговото следване.

ДУ’АТА ТЕВХИД

Я Аллах, я Аллах. Ля иляхе илляллах Мухаммедун Расулюллах. Я Рахман, Я Рахим, я афувву я Керим, фа’фу анни верхамни я ерхамер-рахимин! Тевеффени муслимен ве елхъкни биссалихин. Аллахуммагфирли ве ли-аббай ве уммехати ве ли аб̄а-и ве уммехати зевджети ве лиедждади ве джеддати ве ли-ебнай ве бенати ве ли-ихвети ве ехавати ве ли-а’мами ве аммати ве ли-ахвали ве халати ве ли-устазй Абдулхаким-и Арвасй ве ли каффетил му’минине вел-му’минат. “Рахметул-лахи теаль алейхим еджма’ин.”

ИСЛЯМЪТ НЕ Е РЕЛИГИЯ НА НАСИЛИЕТО

Ако се изкачите на връх Каленберг, който има изглед към града и където османците са установили своя лагер по време на обсадата на Виена през 1095 [1683] г., ще видите паметник, на който пише: “Нека Бог ни опази от злото на чумата и турците!” Точно под този знак е измислена литография, илюстрираща как турци избиват християнски жени и деца. В онези времена християните си представяли турците като най-дивия и жесток народ на света. Смятали, че това произлиза от исляма и казвали: “Ако турците бяха християни, нямаше да бъдат диви и жестоки.” Тези, които твърдяли, че ислямът е религия на насилието, са били християнските теолози – господарите, угнетителите и диктаторите на онова време. Тази фалшификация непрестанно е заемала основна част от религиозните уроци, които се преподавали в училищата, и с това са промивали мозъците на християнските деца. Те били научавани, че ислямът е религия на насилието. Това ужасно очернение е било пренесено през вековете и достигнало до днес. Исхак ефенди от Харпут (*рахиме-хуллаху теаль*) в книгата си е предал следния пасаж от една малка книжка на свещеник, издадена през 1860 г. с цел да петни исляма:

“Йсā (алеихисселѣм) вечно е разпространявал своята религия с обич, красота, състрадание към хората и оказване на помощ. Именно поради това още в първите години на назарянството броят на християните е достигнал до 500. За разлика от това, ислямът, религията на насилието, е бил приетан от хората поради натиск и смъртни заплахи. Мухаммед (алеихисселѣм) се е опитвал да разпространи исляма чрез сила, заплахи, войни и джихад. Ето защо 13 години след като е обявил пророчеството си, броят на приелите исляма – в резултат от призива му – е достигнал едва до около 180 души. Това е достатъчен аргумент за разкриване на разликата между християнството, истинската и хуманната религия, и исляма, религията на насилието. Християнството е свършена и благородна религия, която прониква в човешкото сърце, вдъхва милост и състрадание, и не се ползва със сила никога. Християнството е единствената и истинска религия и това е видно от факта, че с негова поява е бил премахнат мӯсевизмът – предишната истинска религия, крепяща се на единобожието. Когато Господ е пращал нов пророк, предишните религии са били премахвани. Тъй като евреите са отказали да приемат назарянството, те били сполетени от различни бедни и сторени унижени и презрени. Това е така, защото пращането на нов пророк е признак, че предишните религии вече са изопачени. От друга страна обаче появата на Мухаммед (алеихисселѣм) не е отменила християнството, нито пък християните са били сполетени от трагедии (както е станало с юдеите), а напротив, християнството се е разпространило още повече. Въпреки всички усилия на мюсюлманите, избиванията на народи, изгарянето и рушенето на църкви (във време на халифа Омер са били разрушени 4000 църкви, например), християните се увеличават и забогатяват, докато мюсюлманите се унижават, обедняват и губят своята стойност и значение в световен мащаб.”

Исхак ефенди (рахметуллāхи алейх) е дал следния отговор на тези клевети:

“Информацията и цифровите данни, представени от духовника, са в противоречие с фактите, защото **Корāн-и керїм**, свещената книга на мюсюлманите, съдържа заповедта **“Няма принуждение в религията.”** Въпреки че хазрети Мухаммед (салляллāху алейхи ве селлем) никога не е прибегвал до принуда и заплаха в разпространението на ислямската религия, броят на приелите исляма по собствено желание се е увеличил за кратко време. Изявленията на християнския историк САЛЕ, който е превел Корāн-и керїм, потвърждават нашите слова. [Джордж Сале е починал през 1149 [1736] г. Той е бил английски свещеник, превел Корāн-и керїм на английски език през 1734 г. В увода на своето произведение той е предал подробна информация за исляма.] В неговия превод, отпечатан през 1266 [1850] г., се казва: “В Медїна – преди Преселението – не е останала къща, в която да е нямало мюсюлмани.” Това означава, че тамошните граждани, които дори

не са виждали меч, са приели исляма с любов, благодарение на величието и истинността на исляма, и красноречието на Корāн-и керй̄м. Истинските данни – които ще изложим сега – са показатели за бързото разрастване на исляма. В деня на смъртта на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) броят на мюсюлманите е бил 124 000. Четири години след смъртта на Расūлюллах (*саллял-лāху теāлй̄ алейхи ве селлем*), Омер (*радияллāху анх*) е изпратил мюсюлманска армия от 40 000, която е завладяла Иран, Сирия, Египет и частта от Анадола до Коня. Омер (*радияллāху теāлй̄ анх*) никога не е прибягвал до тирания. Никога не е оказвал жестокост към християните и огнепоклонниците, живеещи в страните, които е спасил от тираните угнетители. Неговата справедливост е световнопризната; признават я както приятели, така и врагове. Повечето от хората, живеещи в тези страни, са видели и осъзнали справедливостта и красивия морал в ислямската религия, и с любов станали мюсюлмани. Много малка част от тях са останали в предишните си религии, като християнство, юдаизъм и огнепоклонничество. Историките с единодушие казват, че броят на мюсюлманите, живеещи в ислямските страни, е достигнал до 30 милиона за 10 години, което е много кратък период от време. Омер (*радияллāху анх*), освен че не е унищожил 4000 църкви (както твърди свещеникът), а е отговорил и много крайно и остро на онези хора, които са го попитали “Коя от църквите в Йерусалим искате да превърнете в джамия”, и извършил първия си намāз до една църква.

Триста години след възнесението на Йсā (*алейхисселя̄м*) Константин I е приел християнството. С негова подкрепа и насилствени методи броят на християните е достигнал едва до 6 милиона. Всеки евреин, който е отказал да приеме християнството, бил подлаган на наказания от цезаря, който е заповядал да отрежат техните уши и да ги пребият с камъни.

Да се твърди, че юдаизмът е бил отменен след появата на християнството, и че евреите са били настигнати от различни беди, показва, че свещеникът не е проучил и не е добре запознат с историята. Защото юдаизмът е бил изопачен дълго време преди появата на християнството, а Йерусалим е бил унищожен първо от асирийския владетел Бухтуннасар [604-561 г. пр. Хр.], а по-късно от римляните. След тези събития евреите никога не са успели да се съвземат. Тъй като тези събития се състояли преди появата на йсевичизма [религията на Йсā (*алейхисселя̄м*)], те нямат нищо общо с християнството. Днес, навлизайки в 21-и век, ние виждаме съществуването на една еврейска държава. Очевидно юдаизмът е оцелял въпреки християнството. В интерес на истината, преди да се основе днешния Израел, евреите са били начело на всички източници на богатства, банки, медии и тежка промишленост, а еврейските адвокати се ползвали с голяма международна слава. Сред еврейското население във Великобритания са израснали личности като Лорд Дизраели, който е станал депутат и най-богат човек в империята. Ротшилд, най-богатият човек на света, също е бил юдеин. Дори и днес, европейските и американските борси и повечето компании са в ръцете на

евреите. Това означава, че свещеникът тотално греши в своето твърдение, че юдаизмът е изчезнал веднага след появата на християнството, и евреите били постигнати от различни бедни. Това са само някакви халюцинации в неговия мозък.

Християнските свещеници обясняват, че тяхната религия се основава на чиста обич, състрадание, милост и взаимопомощ. Имахме един съсед, който беше свещеник. Ние му показахме една част от Светото писание – а именно от 10-и до 18-и стих от 12-а глава на Второзаконието от Стария завет (която се намираше на 169-а страница в турската версия на Библията, отпечатана в Истанбул през 1303 [1886] г.), – в която се казва:

“Когато се приближиш при някой град, за да воюваш против него, предложи му мир. Ако ти отговори мирно и ти отвори портите, тогава всичките люде, които се намират в него, да ти станат поданици и да ти работят. Но ако не направи мир с тебе, но воюва против тебе, тогава да го обсадиш; и когато го предаде Господ твоят бог в ръцете ти, тогава да поразиш всичките му мъжки с остроето на ножа; а жените, децата, добитъкът и всичко що се намира в града, всичките користи от него да вземеш за себе си; и да ядеш користите от неприятелите си, които Господ твоят бог ти даде. Така да постъпваш с всичките градове, които са много далеч от тебе, които не са от градовете на тукашните народи. А от градовете на тия люде, които Господ твоят бог ти даде за наследство, **да не оставиш живо нищо, което диша, но да ги обречеш на изтребление**; хетейците, аморейците, ханаанците, фerezейците, евейците и евусейците, според както Господ твоят бог ти заповяда; за да не ви научат да правите според всичките мерзости, които те са правили за боговете си, и така да съгрешите против Господа вашия бог.”

Ние казахме на нашия съсед християнин: “Във вашата свещена книга е заповядано да се оказва крайно безпощадно поведение към слабите. Тази заповед на вашата свята книга няма нищо общо с така наречените християнско състрадание и добросърдечност, които повтаряте толкова често. Къде е вашето милосърдие и съчувствие? Този пасаж от Светата Библия нарежда ужасно безчувствие и гнет. Т.е., вашата религия ви заповядва да вършите зверства. В контраст с това, нашата свещена книга, Корън-и керйм, не съдържа и една единствена дума, която да насърчава към такова отношение към противника. Корън-и керйм винаги говори за благородство, състрадание и прошка, а забранява (сторва харъм) гнета. Следвателно как християнските духовници се осмеляват да твърдят, че ислямът командва безчовечието, а християнството е религия на състраданието? Ето един откъс от вашата свещена книга, Библията! Това означава, че противно на вашите претенции, Библията заповядва бруталността, варварството и безпощадното отношение. Как ще коментирате това?”

Свещеникът първо каза, че не е знаел за този откъс, но когато му донесохме гореспомената турска Библия и му показахме 169-а страница, той

рече: “Тази извадка няма нищо общо с Йсā (алейхисселѝм). Тя е взета от Тората на Мўсā (алейхисселѝм). Въпросният пасаж е заповед, която Аллāху теāлѝ е дал на мўсевиите [хората от религията на Мўсā (алейхисселѝм)], за да могат да си отмъстят на египтяните. Тогавашните египтяни са отказали да повярват в истинската религия и се опитали да убият Мўсā (алейхисселѝм). При това Аллāху теāлѝ е възложил на евреите да унищожат изброените народи неверници за отмъщение. Ето това е смисълът на този текст, който е включен към Светата Библия и няма нищо общо с християнството.” При този отговор ние му казахме: “Всяка религия си има свещена книга. Привържениците на съответната религия са длъжни да приемат цялото ѝ съдържание. Не може да се говори за произхода и структурата на отделните ѝ откъси. Книга, която е свещена, се приема, че е от Аллах и че писанията в нея са Негови повели. **Библията**, т.е. Тората и Евангелието, е свещената книга на християните и следователно вие сте длъжни да се съгласите, че всички текстове в Библията са заповеди на Аллах. Не може да разделяте вашата свещена книга на части и да казвате, че “тази част е стара”, “тази част е за евреите”, “това не е за Исус, а за Мойсей”. Не може да вярвате в една част и да отхвърляте друга. Длъжни сте да повярвате в цялото съдържание. Ако този пасаж от библейската книга “Второзаконие” няма нищо общо с християнството, то вашите духовни съвети са били длъжни да го изкарат от Библията или да съобщат на целия свят, че това е суеверие, което е вмъкнато на по-късен етап. Щом не е сторено това, значи приемате, че тази част е нареждане на Аллах. Следователно длъжни сте да приемете, че християнството е изключително сурова и дива религия, която не проявява съжаление към никого и иска да затрие всички останали хора.”

Духовникът беше слисан, защото той никога не беше прочитал цялата Библията и дори не беше поглеждал Стария Завет. Той видя този откъс след като му го показахме ние и остана с отворена от изумление уста. Накрая ни каза: “Вие засрамахте не само мен, но и целия християнски свят. Аз не съм теолог и признавам, че не съм и много набожен. Мислех, че Библията съдържа само неща от рода на състрадание, милосърдие и прошка. Този пасаж, илюстриращ ужасна диващина, оказа катастрофален ефект върху мен. Аз се засрамах, защото съм духовно лице. Когато се върна у дома, аз ще предам това на теолози с обширни знания. Ще се постарая – ако е възможно – да се свържа със съответните отговорни органи, за да може да изкарат този текст от Светото писание. Без съмнение това е суеверие, защото Аллах не може да е наредил нещо толкова ужасяващо. Този пасаж би трябвало да е някаква еврейска измислица.” Ние утешихме този проповедник и му дадохме английската ни книга **“Ислямът и християнството”**. Казахме му: “Ако прочетете това произведение ще проумеете, че Библията съдържа още много други неточности. Според едно предание въпросните грешки са към 20 000.” Предишният ни раздел **“Корāн-и керѝм, Теврāтът и Еван-**

гелията в наше време” включва съпоставка между Библията и Корън-и керйм. Прочетете го, моля!

Светата Библия, която християните вярват, че е изпратена от Аллāху теāлйā, съдържа немалко откъси, заповядващи терор и свирепост. Ще цитираме една малка част от тези жестокости и изтезания, за да бъдат урок за “невинните и състрадателни” християни, които наричат мюсюлманите “варвари”, а исляма “религия на дивашината”.

В 23-и стих от 23-а глава на книгата Изход в Теврāта се казва: “Защото ангелът Ми ще върви пред тебе и ще те въведе при аморейците, хетейците, фerezейците, ханаанците...и ще ги изстребя напълно.” А в 24-о знамение се казва: “А да ги събаряш съвсем, и да изпотрошиш стълбовете им.”

В началото на 31-а глава от Числа се казва: “След това Господ говори на Моисея, казвайки: “Отмъсти на мадиамците за израилтяните.” В 7-и стих и след него пък пише: “Те воюваха против Мадиама и убиха всяко мъжко. Плениха жените на мадиамците, децата им, всичкия им добитък и всичките им стада; и разграбиха всичкия им имот. А всичките им градове, в местата населени от тях, и всичките им станове изгориха с огън.”

В следващите стихове пише, че Мӯсā (*алейхисселйāм*) се е разгневил на военачалниците си и заповядал да бъдат изстребени всички жени и момчета. Посочва се, че броят на неизбитите момичета е бил 32 000 [35-и стих]... вие си представете броя на всички избити!

В седма глава от Второзаконие се казва: “Когато Господ твоят бог те въведе в земята, в която отиваш да я притежаваш, и изгони много народи от пред тебе, хетейците, гергесейците, аморейците, ханаанците, фerezейците, евейците и евусейците, седем народа по-големи и по-силни от тебе, и когато Господ твоят Бог ги предаде на тебе та ги поразиш, тогава ги изстреби, като на Бога обречени; да не правиш договор с тях, нито да ги пожалиш.”

В 27-и айет от 32-а глава на Изход пише: “И рече им: Така говори Господ, Израилевият бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете насам натам от врата на врата през стена, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки ближния си.”

В 8-и айет от 27-а глава на Самуел I пише, че Дāвуд (*алейхисселйāм*) е нападнал гесурийците, гезерейците и амаличаните със своята армия и покосил всички до един.

В 8-а глава на Самуел II пише, че Дāвуд (*алейхисселйāм*) е убил 22 000 души от сирийците и после още 18 000 души от тях. А в края на 10-а глава пише, че са избити 700 колесници и 40 000 конници. В края на 12-а глава пише, че Дāвуд (*алейхисселйāм*) е умъртвил пленниците от превзетите градове с триони, железни дикани и брадви, и ги е накарал да работят в пещта за тухли.

Писано е в Стария Завет, че Йўшā (*алейхисселйāм*) – след Мӯсā (*алейхисселйāм*) – е избил милиони хора.

В 34-и айет на 10-а глава в Евангелието на Матей пише, че Йсā (алейхисселѝм) е казал: “Да не мислите, че дойдох да поставя мир на земята; не дойдох да поставя мир, а нож.”

В 51-и айет на 12-а глава в Евангелието на Лука пише, че Йсā (алейхисселѝм) е казал: “Мислите ли, че съм дошъл да дам мир на земята? Не, казвам ви, но по-скоро раздяла.”

В 36-и айет на 22-а глава пак в Евангелието на Лука пише, че Йсā (алейхисселѝм) е казал: “Но сега, който има кесия, нека я вземе, тъй също и торба; а който няма, нека продаде дрехата си и да купи нож.”

Разсъдлив човек, който прочете **Библията**, ще констатира, че тя изобилства от сцени на диващина и жестокост, и че всичко това се приписва на пророците – любимите раби на Аллāху теāлѝ.

Следвайки заповедите на тази книга, която смятат за слово на Аллāху теāлѝ, християните са извършили много жестокости, както един към друг, така и към мюсюлманите и евреите, и извършили масови кланета, които са написани с кръв в историята. На 27-а страница в книгата **“Кешф-ул āсār ве фѝ късас-ъ енбий-и бенѝ Исрāйл”** – написана на английски език от Алекс Кджитин и преведена на персийски от свещеник на име Мерик – пише: “Константин Велики е наредил да се отрежат ушите на всички евреи в страната му и ги заточил на различни места.” В книгата, написана от свещеници и носеща името **“Сийер-ул-мутекаддимѝн”**, пише: “През 372 г. сл. Хр. римският император Грациан – след консултация със свои командири – е заповядал всички евреи да приемат християнството, а неприелите да бъдат убити.”

В една книга, подготвена от духовници и отпечатана в Бейрут през 1265 [1849] г., пише, че католиците са подложили на сеч 230 000 протестанти заради това, че не приемат папата. На 41-а и 42-а страница от една книга, преведена от английски на урду от католическия свещеник Томас и отпечатана под името **“Мир’āt-ус-съдк”** през 1267 [1851] г., пише, че протестантите са взели 645 манастира, 90 училища, 2376 църкви и 110 болници от католиците и ги продали на безценица. С разпореждане на кралица Елизабет повечето католически духовници и теолози са били качени на кораби и хвърлени в морето. Написани са томове книги за подробно илюстриране на тези жестокости и беди. Тези книги, подготвени от свещеници, доказват, че истинските диваци са християните, които обвиняват мюсюлманите в диващина.

Християнските проповедници не могат да намерят и една-единствена дума в Корāн-и керѝм, която да подкрепи твърдението, че ислямът е религия на зверството. От друга страна, тази част – която предадохме преди малко – от Стария Завет не ни ли показва, че християнската религия е точно религия на насилието? С какво право духовниците определят исляма за религия на гнета, при условие, че тяхната свещена книга съдържа подобни заповеди за насилие? Нека първо да проучат своята свещена книга, да проче-

тат зверствата, извършени в името на християнството, и поне малко да се засрамят.

Така наречените невинни, цивилизовани и хуманни християни са организирали **кръстоносни походи**, за да спасят свещените земи на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) и Йерусалим от ръцете на мюсюлманите, които наричали варвари. Християните в онези времена са водели полудив начин на живот, докато мюсюлманите са били достигнали до зенита на цивилизацията и предвождали света в знанието, науката, изкуството, селското стопанство и медицината. Тази напреднала цивилизация е довела до забогатяване и голямо благоденствие. Високият стандарт на живот в мюсюлманските страни е заслепил очите на полуголите и полугладни християнски народи, които започнали да таят завист към мюсюлманите и да мислят за тяхното разграбване. Не закъсняла и причината: “трябвало” е да си възвърнат свещените земи на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*).

Алчен, кръвожаден и садистичен свещеник на име Пиер Лермит е излязъл с твърдението, че е сънувал Йѣсѣ (*алейхисселѣм*), който му се оплакал и казал: “Избави ме от ръцете на мюсюлманите”. Навсякъде е потърсил хора, които да се присъединят към спасението на Ерусалим. Провокирал ги и ги е насърчил към това дело. Разбойниците – ето сега – намерили и причината, която са чакали с нетърпение. Мислейки, че ще получат множество ценни неща в местата, на които ще отидат, те се присъединили към Първия кръстоносен поход, предизвикан от лудия свещеник Пиер Лермит, който е предвождал тези разбойници, заедно с бедният рицар Гаутиер. Кръстоносците – съставени от обикновени мародери – започнали да грабят и плякосват още преди да са напуснали страните си. Опустошили някои градове в Германия. Когато влезли в Истанбул, те ограбили богатия византийски град, въпреки стонове на собствениците на имотите. Кръстоносците, които произволно са нападали всичко наоколо, били унищожени от селджукските турци още преди да са достигнали до Йерусалим. След тях обаче заприждали други кръстоносци. Тези войни се превърнали във въпрос на чест и прочути крале се присъединили към походите, с което се оформили огромни армии. Според едно предание войска от един милион души [или най-малко 600 000] се е подготвила да нападне Изтока. Кръстоносните походи са продължили 174 години от 489 [1096] до 669 [1270] г. на осем вълни. По-късно са били предприети кръстоносни походи и срещу турците. Османските турци са водили свещени войни срещу тях край Никопол и Варна и ги разгромили напълно. Някои фанатизирани християни включват Балканската война от 1330 [1912/13] г. към тези походи и смятат, че войната, която са водили срещу турците, е кръстоносен поход.

Германският император Фридрих Барбароса, Фридрих II, Конрад III, Хайнрих VII, британският крал Ричард Лъвското сърце (Couer de Lion), френските крале Филип Огюст и Сейнт Луис, унгарският крал Андреас II са били сред многото царе и принцове, които се присъединили към кръс-

тоносните походи. Извършвайки всевъзможни дивашките по пътя – както вече беше посочено – те унищожили и ограбили дори Истанбул, който тогава е принадлежал на хора от тяхната вяра – византийците, и достигнали до Йерусалим. Следният откъс е от пет томната книга на християнина Мичауд за кръстоносните походи:

“През 492 [1099] г. кръстоносците са успели да нахлуят в Йерусалим. Когато влезли в града, те заклали 70 000 мюсюлмани и юдеи. Избили без капка милост жените и децата, които се скрили в джамиите. По улиците е потекла кръв като река. Пътищата – заради многобройните трупове – станали непроходими. Кръстоносците се проявили като варвари, избивайки 10 000 евреи, които са срещнали край бреговете на река Рейн в Германия.” Турците мюсюлмани обаче не са убили нито една жена или дете край Виена. Литографията на върха е изцяло плод на човешко въображение. Зверствата на кръстоносците в Йерусалим, които са предадени от един християнски историк – за съжаление, – са самата истина.

Ахмед Джевдет паша (*рахиме-хуллāху теāлйā*) в своята книга “**Кисас-и Енбийā**” казва:

“Кръстоносната армия е нахлула в Йерусалим през 492 [1099] г. и изколила цялото население. Избила е 70 000 мюсюлмани, които се били подслонили в Месджид-и аксā. Сред тези мюсюлмани е имало много имāми, учени, зāхиди [хора, които са откъснати от земното] и твърде стари хора, за да могат да си служат с оръжие. Християните варвари са ограбили безброй златни и сребърни свещници и безценни вещи с историческа стойност от хазната в близост до известния и ценен камък **Сахратуллах**. Повечето сирийски градове са били превзети от кръстоносците и така се родило **кралство Йерусалим**. В продължение на много години са били водени стотици битки между това царство и мюсюлманите. Най-накрая Селāхуддйн Еййūбй¹⁶ (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е спечелил победата Хаттин след различни сражения и е влязъл в Ерусалим, в петък, 20 реджеб 583 [1186] г. В рамките на една година той е прочистил от кръстоносците много градове и спасил от плен стотици хиляди мюсюлмани. Патриархът на Ерусалим, епископите и свещениците са облекли траурни дрехи и обиколили Европа, правейки пропаганда за отмъщение. Папата – след като е научил новината за поражението – умрял от мъка. Из цяла Европа е била оформена нова кръстоносна войска. Германският император Фридрих, кралят на Франция Филип и царят на Англия Ричард облекли доспехи с кръстове на гърдите и застанали начело на големи армии, но не успели да си възвърнат Ерусалим. През 690 [1290] г. египетският султан Мелик Ешреф (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е завладял Ака, центъра на кръстоносците, както и още други градове, като с това е сложил край на кръстоносните походи.”

¹⁶ Селāхуддйн Еййūбй е починал през 589 [1193] г.

Оставайки под властта на християните 88 години, от 1099 г. до 1187 г., Ерусалим – в крайна сметка – е бил спасен от Селѣхуддѣн Еййѹбѣ през 1187 г. Той е пленил Ричард Лѣвското сърце, който се е изправил срещу него. Отнесъл се е с него не като с пленник, а като с крал – с благоприличие и състрадание. Това е най-големият пример за разкриване на разликата между “дивия ислям” и “състрадателното християнство”!

Вярно е, че мюсюлманите са превърнали някои църкви в джамии, но те не са разрушили нито една от тях, а напротив, ремонтирали са ги. Когато султан Фѣтих Мухаммед хан (*рахиме-хуллѣху теѣлѣ*) е завладял Истанбул, той е преправил църквата Света София в джамия. Това е било едно от условията, предвидени в мирните преговори. Това не е само религиозно събитие, а е и паметник, символизиращ най-голямата победа на турците. Нашият Пророк (*салляллѣху теѣлѣ алейхи ве селлем*) е съобщил, че Истанбул ще бъде завладян и казал **“Какво щастие е за тях”** за командира-завоевател и неговата армия. Фѣтих султан Мухаммед хан – поставил начало на нова ера, превземайки Истанбул – е трябвало да обяви това събитие пред света, превръщайки Света София, християнския символ, в джамия, символа на исляма. Той не е разрушил Света София, а е ремонтирал самата сграда. Корѣн-и керѣм не съдържа заповеди за събаряне на църкви. Както ще видите и по-нататък, мюсюлманските правителства винаги са защитавали църквите и останалите храмове от посегателства.

Сега ще ви разкажем за превръщането на една джамия в църква, което е било осъществено от християните, смятащи себе си за любящи, невинни и състрадателни. Представеният фрагмент е взет от книгата **“Spaneien - Испания”**, която е била подготвена в сътрудничество с Принц Салватор, проф. Граус, теолог Кирчбергер, барон фон Бибра и г-жа Телфол, и публикувана в град Вюрцбург, Германия през 1312 [1894] г. Преводът на откъса е както следва:

“Кордоба (Куртуба в арабската литература) е един от най-важните градове на Испания, който е бил столица на арабската държава Андалусия. Когато мюсюлманите – под командата на Тѣрик бин Зияд (*рахиме-хуллѣху теѣлѣ*) – стъпили на испанска земя през 95 [711] г., те превърнали това селище в своя столица. Арабите донесли цивилизация в града и го превърнали от град, населяван от полудиваци, в град на висока цивилизация. Построили голям дворец [Ел-каср], болници и медресета. До тях издигнали и един голям университет, който е бил първият в Европа. До този момент европейците са били твърде изостанали в знанието, науката, медицината, селското стопанство и цивилизацията. Мюсюлманите им донесли знание, наука и прогрес, и се превърнали в техни учители.

Абдуррахмѣн бин Муѣвийе бин Хишѣм бин Абдулмелик I (*рахиме-хумуллѣху теѣлѣ*) – основателят на ислямската държава Андалусия – е пожелал да построи огромна джамия в Кордоба. Искал тя да бъде по-голяма, по-красива и по-величествена от джамиите в Багдат, и за целта е намерил

най-подходящия парцел в града. Земята е принадлежала на един християнин, който е поискал много пари за нея. Като изключително справедлив владетел, Абдурахмāн I не е прибегнал до принудително присвояване на имота, нещо, за което е имал сила, а е платил на собственика толкова, колкото е пожелал той. Християните пък, от своя страна, са изградили с тези средства три малки църкви. Мюсюлманите са започнали строежа на джамията през 169 [785] г. По време на строителството Абдурахмāн всеки ден – за няколко часа – е работел редом с другите работници. Материалите за строителството са били докарани от различните краища на Ориента. Необходимата дървесина е била транспортирана от Ливан, известен със своите ценни дървета. Буци от цветен мрамор са били докарани от различните части на Изтока, както и скъпоценни камъни, перли, изумруд и слонова кост от Ирак и Сирия. Всички тези материали били струпани на големи купчини върху избраното място. Всичко е било изключително красиво и изобилно. Постепенно джамията е започнала да се издига като величествена сграда. Животът на Абдурахмāн I обаче не е стигнал, за да може да види завършването на джамията, защото е починал през 172 [788] г. Неговият син Хишām, следващият владетел, и внук Хакем (*рахиме-хумаллāху теāля*) са положили усилия за довършването на постройката. Джамията е била изградена за 10 години. Въпреки това с направените ежегодни добавки джамията е придобила крайния си облик през 380 [990] г., т.е. след 250 години. През 366 [976] г. Хакем II е построил златен минбер в нея и с това постройката се е превърнала в необичайно смайващ, величествен и удивителен шедьовър. Джамията е имала правоъгълна форма с размери 120x135 метра. Двете дълги паралелни стени са продължавали още по-напред, като дължината им е достигала 135 метра. Продълженията на основната част са оформяли открит двор. В сданието е имало 1419 колони с височина от 10 метра, издялани от най-качествените мрамори на света. Арките на стълбовете са били изработени от различни парчета мрамор. Очите на хората се губели в тази гора от колони.

Онези, които са насочвали поглед към мраморните надписи върху стълбовете, са оставали заплениени от тяхното очарование. Хората, които стъпвали в джамията, буквално се омагьосвали от гледката, защото никой на света преди не е виждал такава прелест.

Джамията е разполагала с 20 врати. Пред всеки вход се намирили специални портокалови градини. Постройката е била обгърната от зеленина. Около джамията е имало още други видове градини, езера, басейни, фонтани и чешми. Били са подготвени и многобройни места за вземане на абдест. Подът на джамията е бил постлан с най-неоценимите мрамори и орнаментирани дъски. Омайният ливански дървен материал, използван за оформянето на тавана, е придавал на джамията особена красота и великолепие. По стените и тавана е имало гравюри, релефи и разкошни надписи. Когато човек е влизал в джамията и поглеждал наоколо, той се е чувствал,

като че ли изумителната гора от колони няма край. През нощта джамията е била озарявана от разноцветни светлини, които бликали от хилядите сребърни свещници.

Написано е в една книга, озаглавена **“Нехй-ут-гъб мин-гасни Ендулус-ир-ратйб”** и подготвена от известния историк Ахмед Ел-Маккарй, който е починал през 1041 [1632] г. в Египет, че броят на лампите и свещниците в джамията е бил 7425; че половината от тях са били използвани за осветление в нормалните нощи на годината; че в нощите на рамазāна, байрамите и другите свещени нощи са били използвали всички налични; че 24 000 окки маслиново масло са били използвани за палене на лампите и свещите; и че 120 окки амбра и уд са били изгаряни, за да ухае джамията добре.

На върховете на минаретата са били окачени предмети, наподобяващи нарове и украсени със скъпоценни бижута, перли и изумруди, а пространствата измежду камъните са били покрити с парчета злато. Речникът **“Мунджид”**, който е бил написан от християнските свещеници, съдържа две изящни рисунки на джамията в Куртуба.

Когато християните са унищожили държавата Андалусия и влезли в Куртуба през 897 [1492] г., те първо са нападнали джамията и нахлули с конете си в тази изключително красива и величествена сграда. Изколили всички мюсюлмани, приютили се в нея, без капка милост. Кръвта е потекла през вратите. После изпочупили златния минбер и си поделили отделните му части. Разпределили си и рахлетата (ниските маси, използвани за четене) от слонова кост. Имало е един прекрасен екземпляр на Корāн-и керйм, съхраняван в минбера. Тази книга е била украсена с перли и изумруди и е било точното копие на благословения мусхаф, написан саморъчно от Осман (радияллāху анх). Те са го хвърлили под краката си и го тъпкали. С това си поведение те заличили два несравними и изящни шедьовъра – минбера и копието на Корāн-и керйм. Дивите испанци са християнизирани всички мюсюлмани и евреи, заплашвайки ги със смърт. Евреите, които са успели да избягат, потърсили убежище в Османската империя. Юдеите, които живеят в днешна Турция, са техни потомци. От друга страна обаче мюсюлманите, когато за първи път са превзели тази страна, изобщо не са докоснали тамошните християни и евреи, и никога не им попречели в практикуването на религиозните поклонения.

След като са унищожили мюсюлманите и евреите с безпрецедентна жестокост, испанците християни са започнали да рушат джамията шедьовър. Първо са смъкнали нарпоподобните и изработени от злато и изумруди предмети от върховете на минаретата, и ги плякосали. На техни места са поставили грозни предмети от обикновен камък, които ужким изобразявали ангели. Откъртили са величествените и красиви дървени украси от таваните и изпочупили мраморните плочи на пода. На техни места са наредили най-обикновени камъни. Унищожили са всички украшения по стените. Опитали се да унищожат колоните, но успели да съборят само част от

тях. Останалите са ги измазали с обикновена вар. Съборените колони са били стотици на брой и оформили огромни купчини върху земята. Повечето от 20-те врати са били зазидани с камъни. Като последно деяние на варварство, те – през 929 [1523] г. – решили да издигнат църква вътре в самата джамия и поискали разрешение от тогавашния император на Испания и Германия Карлос V [т.е. Чарлс Куинт (906-966 [1500-1558])г.]. Чарлс Куинт отначало е отказал да позволи това, но фанатичните кардинали са оказвали упорит натиск върху него, защитавайки идеята, че това религиозно дело трябва задължително да бъде извършено. Те били предвождани от влиятелния кардинал Алонсо Маурик, който е успял да подведе дори и папата. Виждайки, че папата също намира за превръщане на джамията в църква, Чарлз Куинт е останал принуден да приеме. За построяването на църквата се е наложило да разрушат още много други колони, чийто брой е намалял на 812, което означава, че най-малко 600 ценни мраморни колони са били съборени. Построената църква, от своя страна, е представлявала една грозна сграда с форма на кръст и размери 52x12 в центъра на джамията. Когато Чарлз Куинт е дошъл в Кордова да види църквата, той се е почувствал много зле и рекъл: “Когато видях стореното от вас варварство, аз съжалих премного, задето ви разреших. Ако знаех, че по такъв начин ще заличите това прекрасно произведение, което няма подобно на себе си в света, нямаше да ви позволя и щях да накажа всеки един от вас. Тази грозна църква, която е изградена тук, не е нищо повече от обикновена сграда, чийто подобни се намират навсякъде. Но изграждането на друга толкова великолепна джамия е невъзможно.” Днешните посетители на изящната сграда чувстват дълбоко възхищение пред красотата и величието на този голям труд на ислямската архитектура, въпреки че е полуразрушена; съжालяват църквата, която е като джудже в центъра; и чувстват тъга за сегашното състояние на този грандиозен шедьовър.” Преводът от книгата **“Испания”** свършва тук.

Писанията, които прочетохте по-горе, са били подготвени от група християни, сред които е имало и духовници. Изложената информация е самата истина. Вижте кой е принуждавал другите да сменят религията си; кой е изгарял и разрушавал местата за поклонение; и кой е извършвал жестокости. Нека научете и Вие! Днес името на джамията в Кордоба е “Ля Мезкуита”. Името произлиза от думата “месджид”. Т.е., сградата все още носи името месджид и посетителите не я приемат за църква, а за голям и величествен шедьовър на ислямската цивилизация.

Абдуррешїд Ибрāхїм ефенди¹⁷ в частта “Ислямската вражда на англичаните” във втория том на книгата **“Алем-и ислям”**, отпечатана в Истанбул през 1328 [1910] г., казва: “Главната цел на англичаните е ликвидирането на ислямския халїфат. Кримската война, която разпалили и по време

¹⁷ Абдуррешїд ефенди е починал през 1944 г. в Япония.

на която са помогнали (привидно) на турците, е била измама за унищожаване на халифата. Парижкият договор разкрива това. [Техните предложения по време на мирните преговори в Лозана също ясно разкриват тази вражда.] Всички беди, които са сполетели турците в цялата история, под каквато и маска да са извършени, винаги са причинени от англичаните. Британската политика се основава на унищожаването на исляма. Тази политика е следствие от техния страх от исляма. За да заблудят мюсюлманите, те са използвали нечестивците, които ги представяли пред общността за ислямски учени и герои. Ако трябва да кажем с две думи: най-големият враг на исляма са англичаните.” Браян Уилям Дженингс е американски юрист и политик, известен със своите книги, конференции и членство в Камарата на Представителите в американския конгрес от 1891 до 1895 г. В периода 1913 – 1915 г. той е бил министърът на външните работи в САЩ. Починал е през 1925 г. Той – в своята книга **“Английското господство над Индия”** – описва в подробности ислямската вражда на англичаните, техните зверства и жестокости.

Най-потресаващите и чудовищни зверства, които християните са извършили спрямо мюсюлманите, са тези на англичаните в Индия. В книгата **“Ес-севрет-ул-Хиндийе”** (Индийската революция), която е била написана от алляме Фадл-и Хак Хайр-абъдй, един от великите учени в Индия, и в неговото разяснение **“Ел-йевākйт-ул-михрийе”**, което е било подготвено от Мевлянā гулям Михр Али и отпечатано в Индия през 1384 [1964] г., се казва: “Британците са получили първото одобрение за основаване на търговски центрове в град Калкута, Индия, през 1008 [1600] г. от Екбер шāх. По време на царуването на Шāх-и Āлем те закупили земи в областта Калкута и донесли войски за тяхната охрана. По-късно – след като са излекували султан Феррух Сър шāх – те получили това право за цяла Индия. Влизайки в Делхи във времето на Шāх-и Āлем II, те поели властта в свои ръце и започнали да вършат жестокости. В същото време, през 1274 [1858] г., вахабитите в Индия са казали, че Бахāдър Шāх II – който е бил сунит от ханефитския мезхѐб и суфия същевременно – е еретик и неверник. С поткрепата на вахабитите, неверниците индуци и коварния везир Ахсенуллах хан, британските войски са влезли в Делхи. Нападнали къщите и магазините и ограбили стоките и парите на хората. Избили са и жените и децата. Състоянието е било толкова зле, че не е останало дори питейна вода.

[ДОПЪЛНЕНИЕ: От Āдем (*алейхисселѧм*) досега винаги и навсякъде лошите хора са нападали добрите. Аллāху теālѧ създава всичко с причини. Той наказва лошите хора с други лоши такива. Той наказва угнетителите и в земния живот (наред с отвъдния). Добрите хора, редом с лошите, също изтърпяват страдания. Всички те, както и умрелите във войни и катастрофи, стават шехйди. На добрите и невинни мюсюлмани, които изтърпяват трудности на този свят, ще бъдат дадени множество благословии в отвъдното. Човек, за да може да се сдобие с блага в отвъдното, трябва да е мю-

сюлманин. Това е написано в книгите по религия. Тези книги се намират в изобилие във всички части на света. Човек, който след като е прочел тези книги, не повярва в тях, се нарича неверник. Човек, който не е чувал за исляма, не става неверник. Ако каже **“Ля иля̀хе иллялля̀х, Мухаммедун расу̀люллах”**, когато чуе за него, и повярва в неговия смисъл, той ще стане мюсюлманин. Тези слова носят следния смисъл: **“Съществува един Аллах, Който е сътворил всичко. Мухаммед (алейхисселя̀м) е Негов Пророк.”** Човек, когато стане мюсюлманин, започва да следва Неговия последен Пророк. На много места неверниците и угнетителите са избивали невинни мюсюлмани, жени и деца. Убитите мюсюлмани стават шехйди и умирайки не усещат болка от причинените им страдания, а се радват много, виждайки дженнетските благословии, които ще им бъдат дадени в гроба. Шехйдите не усещат никаква болка от смъртта. Радват се изключително много и се сдобиват с дженнетски блага. В хадйс-и шерйф се казва: **“Гробът на мюсюлманите е от дженнетските градини.”**]

Арестували твърде стария шах и семейството му и с вързани ръце ги завели в крепостта. По пътя свещеникът Хъдсън е наредил да съблекат дрехите на тримата синове на шаха, оставил ги само по бельо и ги сторил шехйди, като ги застрелял по гърдите и после изпил от тяхната кръв. След това накарал да окачат техните тела на вратата на крепостта, а на следващия ден е занесъл главите им на британския командир Хенри Бърнард. Той е изварил във вода техните глави и занесъл течността като супа на шаха и жена му. Гладната двойка е започнала незабавно да яде, но не успели да сдъвчат месото и въпреки че не знаели от какво е, те го изкарали от устите си и оставили на земята. Подлият свещеник Хъдсън е рекъл: “Защо не ядохте? Това е много хубава супа; сготвена е от плътта на вашите деца.” После заточили султана, жена му и други близки нему в град Рангон. Султанът е починал в тъмница през 1279 г. В Делхи те избили мъченически тридесет хиляди мюсюлмани, като три хиляди от тях са били застреляни, а останалите изколени. Оцелели само онези, които са успели да избягат под прикритието на нощта. В другите градове и села християните са избили безчет мюсюлмани и изгорили произведенията на изкуството. Натоварили на кораби уникални и безценни бижута и ги занесли в Лондон. Алляме Фадл-ъ Хак е бил убит мъченически (сторен шехйд) в тъмница на остров Андаман през 1278 [1861] г.

В таквъма (мюсюлманския календар) на вестник “Türkiye” – на страницата с дата 28.12.1994 г. – пише: “Във време, когато Идния е била английска колония, седемдесет мюсюлмани са били застреляни в град Армитсар под претекст, че се подиграли с едно английско момиче, което е карало колело. Когато британският управител е бил попитан за причината, той отговорил така: “Едно английско момиче е по-ценно от техните богове.” На снимка, която беше публикувана във вестник “Türkiye” на 31.12.1994 г., се вижда как едно босненско момиче лежи в кръв на улицата и един сръбски

войник стои до нея и се смее на глас. Под снимката пише: “Седем годишната Нермин, убита от християните зверове в Сараево през ноември 1994 г.”

Когато руснаците са нахлули в Афганистан през 1400 [1979] г. и започнали да рушат произведенията на ислямското изкуство и да сторват мюсюлманите шехйди, те първо са застреляли големия ислямски учен и евлия Ибрāхйм мюджеддидй, неговата жена, дъщерите му и сто двадесет и един от неговите ученици. Пак англичаните са били причина за това зверство и нападение, защото, когато Хитлер (лидерът на Германия, който е разгромил руските армии и е бил на път да влезе в Москва) през 1945 г. е казал – в обръщение към англичаните и американците – по радиото: “Признавам поражението! Ще ви се предам! Дайте ми позволение да продължа войната с Русия, да унищожа техните армии и да спася света от бедата, наречена комунизъм” Чърчил, британският премиер, е отказал молбата му. Американците и англичаните са продължили да помагат на руснаците и не нахлули в Берлин преди тях. С това си действие те превърнали руснаците в напаст за света.

Ние не искаме да съставим списък с различните християнски зверства и да ги описваме в подробности. Историята изобилства с техни безброй прояви на жестокост. Дивацините в инквизиционните съдилища, които били извършени в името на религията; трагедията, наречена “Вартоломеева нощ” и още много други масови кланета, разкриват едно по едно невъобразимите бруталности, които християните са проявявали към християни от други секти и хора от други религии. Нито един от мюсюлманските владетели, командири или държавници не е извършил жестокости като християнските и не е проявявал арогантността да каже, че тези неща ги върши в името на религията, и не е провокирал мюсюлманския свят срещу християнския. В исляма никак не е позволено да се оказва жестоко отношение към което и да е създание. Всички ислямски учени възпирали вършенето на несправедливости. Ето ви един малък пример за това:

“В осмото издание на **“Фезлеке-и тārйх-и Осмāнй**” и в третото издание от 1325 [1907] г. на **“Тārйх-и девлет-и Осмāнийе**” от Абдуррахмāн Шериф (*рахиме-хуллāху теāлйā*), директора на Султанското училище, пише: “Сюмбюл ага е бил пенсиониран след служба като управител на “Дār-усе’āде”. Неговият кораб, плавайки за Египет, е бил нападнат от малтийски пирати в близост до остров Родос, които го сторили шехйд. Когато венецианците са дебаркирали в Мория (Пелопонес), те избили хиляди мюсюлмани, жени и деца. Осемнадесетият османски владетел султан Ибрāхйм е бил изключително милостив човек и изпитал огромна тъга заради това клане, извършено от християни. През 1056 [1646] г. е издал фермāн, с който е заповядал да бъдат убити всички християни, живеещи като гости под османска власт. Ебус-Са’йд ефенди (*рахиме-хуллāху теāлйā*), шейх-ул-ислямът на времето, придружен от бостанджибашията [човека, отговарящ за сигур-

ността на двореца и града] е отишъл при султана и му казал, че този избор и убиването на невинни хора не са от исляма. Като силно привързан към ислямската религия и Книгата на Аллāху теāлā, което е било общото качество на всички османски владетели, султан Ибрāхїм (*рахиме-хуллāху теāлā*) приел неговия съвет и се е отказал от това решение.”

Шемсуддїн Сāмї бей¹⁸ в **“Кāмўс-ул а’лїям”** казва: “Султан Ибрāхїм е имал добро сложено тяло, красиво лице и очи е и бил известен със своите красив нрав и щедрост.” Ето това е ислямската религия. Докато ислямските учени са спасявали християните от смърт, християнските папи, патриарси и свещеници са призовавали хората по света да убиват мюсюлмани. Въпреки това те безсрамно застават пред нас и твърдят, че ислямът е религия на насилието, като допълват следните думи на Йсā (*алеїхисселїям*): “Ако някой ви удари по дясната буза, вие му обърнете и лявата.”

[Подмамвайки мюсюлманските деца с лъжи, клевети и пари, англичаните и юдеите са унищожили Османската империя. Те вкарали сред младежите модата “неверие”. Нарекли “съвременност” голотията, прелюбодеянието, алкохола, безнравията и неверието. Унищожили ислямските учени и знания. Английските шпиони и масони се представили за ислямски учени и изопачили красивия нрав и поклоненията на мюсюлманите. Ислямът е изчезнал и е останало само името му. По време на управлението на Комитета за единство и прогрес (“Иттихад ве теракки”) дори законодателите, бейовете и пашите се превърнали в ислямски врагове. Наложили закони, гибелни за исляма. Привързаността към религията и вярата са започнали да се приемат за престъпления. Обесили и изколили множество мюсюлмани. Разпространяването на повелите на религията и отбягването на харāмите са били назовани с името сепаратизъм, а онези, които са повелявали вършенето на заповедите на исляма, т.е. разпространяващите истинския ислям, са били наречени “врагове на режима”. Елхамдулиллях [хвала на Аллах]! Подобни християнски нападения вече няма и ислямското слънце започна отново да грее над благословената ни страна [Турция]. Лъжите и предателствата на враговете излязоха наяве и сега истинските ислямски знания могат да се разпространят свободно. Днес всеки мюсюлманин трябва да е благодарен за тази свобода и да прави всичко възможно, за да научи правилно свещената ни религия, заради която нашите предци са жертвали своя живот. Ако ние не научим децата си на исляма и не ги накараме да свикнат да я следват, враговете в засада и идиотите, продали се на тях, ще възобновят своите агресии и ще подмамат нашите деца. Всички народи в Европа и Америка вярват в съживяването след смъртта и в съществуването на Рая и Ада. Всяка седмица пълнят своите църкви и синагози. Учебните им програми включват задължителни уроци по религия. Няма ли да е лъжец онзи човек, който от една страна казва, че европейците и американци-

¹⁸ Шемсуддїн Сāмї бей е починал през 1322 [1904] г. в Истанбул.

те са разумни, и се хвали, че имитира тях – като лъже, пие алкохол, играе хазарт и прелюбодейства, – но от друга страна не вярва в онова, което те вярват? Ние мюсюлманите казваме, че християните са невежи, глупави и изостанали, защото те обожествяват Йсā (*алейхисселѝм*) и майка му, и вярват, че те притежават божествени качества, и са ги превърнали в идоли. Покланят се на тях и с това се превръщат в езичници. Сред тях има хора, които в земните дела работят както повелява религията на Мухаммед (*алейхисселѝм*) и постигат земните блага на Аллāху теāлѝ и живеят в спокойствие. Въпреки това – тѝй като не вярват в този велик Пророк и исляма – те ще горят вечно в Ада.]

Сега, за да покажем как трябва да се държи един истински мюсюлманин, ще предадем едно писмо на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*):

“В своето писмо, адресирано до всички мюсюлмани, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: [Оригиналът на това писмо е на тридесет и шеста страница от първия том на книгата “**Меджмӯ’а-и Муншеāt-ус-селѝтѝн**” на Феридун бей.]”

“Това писмо е написано с цел да съобщи думата (обещанието), която Мухаммед (*салляллāху теāлѝ алейхи ве селлем*), синът на Абдуллах, дава на всички християни. Аллāху теāлѝ го е благовестил с милост и го е сторил пазител на повереното на хората. Ето този Мухаммед (*салляллāху теāлѝ алейхи ве селлем*) стори да напишат това писмо с цел да документира своето обещание към всички немюсюлмани.

Всеки, който действа противно на това обещание, независимо дали е султанин или някой друг, ще е въстанал срещу Аллāху теāлѝ и подиграл се с ислямската религия, и затова ще е заслужил проклятието на Аллāху теāлѝ. Ако един християнин свещеник или турист говее с цел поклонение в планина, в долина или пустинно място, или зеленина, или ниски места, или в пясък, аз – заедно с приятелите, другарите и целия ми народ – отмених всички видове задължения от тях. Те са под моя закрила. Аз им опростих всички видове данъци, които те трябваше да ни платят като изискване на споразуменията, които направихме с другите християни. Да не дават харадж или да дават, колкото пожелаят. Не ги насилвайте. Не сваляйте техните религиозни лидери от позициите им. Не ги изкарвайте от местата, в които правят ибāдет. Не пречете на онези, които пътуват. Не рушете никоя част на техните манастири или църкви. Да не се взема нищо от техните църкви и да не се използва за мюсюлмански месджиди. Който не се подчини на това, той няма да е послушал словото на Аллāху теāлѝ и Неговия Пророк, и ще е извършил грях. Не вземайте данъци като **джизя** или **га-рāмет** от хора, които не търгуват и се занимават само с поклонение, без значение къде са те. Аз ще платя техните задължения по море и суша, на Изток и Запад. Те са под моя закрила. Аз им дадох позволение и могат да действат както си искат. Не вземайте данъци от посевите на онези, които живеят в планините и са заети с поклонения. Не отделяйте дял от техните

посеви за Бейт-ул-мāl [Държавната хазна], защото тяхното земеделие е предназначено само за собствена издръжка, а не за извличане на печалба. Ако имате нужда от мъже за джихад, не отивайте при тях. Ако е нужно да вземете джизя [данък върху благосъстоянието], не вземайте повече от дванадесет динара годишно, независимо колко са богати и колко стоки и имущество притежават. На тях не бива да им се предлага да вършат трудни неща. Ако се наложи да се консултира с тях, те трябва да бъдат третирани само с милосърдие, доброта и състрадание. Винаги ги защитавайте под вашите крила на милост и състрадание! Където и да са, не се отнасяйте лошо към християнките, омъжени за мъже мюсюлмани. Не им пречете да ходят на църква и да вършат поклонения съгласно техните религии. Който не се подчини или действа против тази повеля на Аллāху теālя, той ще е въстанал срещу заповедите на Аллāху теālя и Неговия Пророк (*алейхиссаллāту весселām*). Те трябва да бъдат подпомогнати в ремонта на църквите. Това споразумение ще бъде валидно до Съдния ден и ще остане без да бъде променяно до края на света, и никой няма да може да действа против това.)”

Това споразумение е било написано от Али бин Ебӯ Тāлиб (*радияллāху теālя анх*) в Месждид-и се’адет, в Медйна, на третия ден от месец мухаррем през десетата година по Хиджра. Подписите към него са от:

Мухаммед бин Абдуллах Расӯлюллах (*салляллāху теālя алейхи ве селлем*).

Ебӯ Бекр бин Ебй Кухāфе, Омер бин Хатгāб, Осмāн бин Аффāн, Али бин Ебӯ Тāлиб, Абдуллах бин Мес’уд, Фадл бин Аббās, Зубейр бин Аввām, Талха бин Убейдуллах, Сад бин Му’āз, Сад бин Убāде, Сāбит бин Кайс, Зейд бин Сāбит, Хāрис бин Сāбит, Абдуллах бин Омер и Аммār бин Йāсир (*радияллāху теālя анхум еджма’йн*).

Както се вижда, възлюбеният ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) е повелил да се оказва изключителна милост и състрадание към хората от други религии.

Сега нека да прочетем превода на **имунитета**, който Омер (*радияллāху анх*) е дал на населението на Илия, и за когото се твърди, че е унищожил 4000 църкви по време на своето управление. Името на Илийс (*алейхисселām*) е известно като Илия сред християните. Те назовават с това име и град Ерусалим.

“Това е гаранционно писмо до жителите на Илия, както и до всички народи по света, което е дадено от Омер-ул-Фārӯк (*радияллāху теālя анх*), халйфа на мюсюлманите, и разглеждащо въпроси, отнасящи се до техните имущества, живот, църкви, деца, болни и здрави членове на обществото. В писмото се казва:

“Мюсюлманите няма да влизат в техните църкви; няма да ги изгарят и събарят; няма да рушат нито една част от техните църкви; от имуществовата им няма да вземат колкото и едно зрънце; няма да бъде използвана никаква

сила, за да бъдат заставени да променят своите религии и начини на поклонение, и да приемат ислямската религия. Те няма да видят и най-малка вреда от никой мюсюлманин. Ако по собствено желание поискат да напуснат родината си, техните имот, живот и чест ще бъдат под защита, докато достигнат до желаните места. Ако искат да останат тук, те ще бъдат в пълна сигурност. Те ще плащат джизя [данък върху доходите], колкото жителите на Илия. Ако някои от жителите на града и ромеите пожелаят да напуснат тези земи, заедно с техните семейства и преносима собственост, и оставят своите църкви и места за поклонение, техният живот, църкви, пътни разходи и вещи ще бъдат под защита, докато достигнат до желаната точка. От чужденците няма да бъде вземан никакъв данък до прибиране на реколтата, независимо дали ще останат тук или не.

Заповедите на Аллāху азъймушшāн и Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), както и думите, дадени от всички ислямски халїфи и мюсюлмани, са такива, каквито е писано в това писмо.”

Подпис:

Омер-ул-Фārūk

Свидетели:

Хāлид бин Велїд

Амр Ибнил’ās

Абдуррахмāн бин Ауф

Муāвийе бин Ебї Суфя̀н

Омер (*радияллāху анх*) е дошъл в Ерусалим. Християните са приели да плащат джизя и предали ключовете на града в негови ръце. Така те се спасили от тежките данъци, жестокостите и мъченията на тяхната собствена държава, Византия. За кратко време са станали свидетели на справедливостта и милосърдието на мюсюлманите, които смятали за свои врагове. Разбрали, че ислямът е религия, която повелява доброта и милост, и довежда хората до щастие в земния и отвъдния живот. Те – без дори и най-малка принуда – са приели исляма група по група, улица по улица.

Внимателният анализ на двата документа, които са изложени по-горе, ще ви покаже, че истинските мюсюлмани и религиозни водачи са проявявали голяма толерантност към всички други религии, и помагали на християните и юдеите, и ремонтирали църквите, а не ги принуждавали да стават мюсюлмани и не събаряли техните храмове. Но дали не е имало мюсюлмани, които се държали зле с християните? Може би е имало, но това са били малко на брой невежи хора, които не познавали заповедите на нашата религия. Тези хора са действали с подбудите на нефса и били наказвани – в крайна сметка – лично от останалите мюсюлмани. Никой здравомислещ и познаващ религията си мюсюлманин не ги е последвал. Тези хора, които били мюсюлмани само по име, вършели жестокости не само спрямо християните, а и към мюсюлманите. Техните дела нямат нищо общо с исляма. Аллāху теāля̀ в 168-о знамение на сūra Нисā от Корāн-и керїм по смисъл

казва: **“Никога няма да простя на отричащите Аллāху теāлā и угнетителите.”**

Ако бъдат разгледани тефсирите на Корāн-и керīm, ще се види, че Аллāху теāлā повелява на мюсюлманите винаги да се отнасят към другите хора с милост, състрадание и прошка; да прощават на тези, които им вредят; да проявяват усмихнато лице и да говорят благи слова; да бъдат търпеливи и да уреждат взаимоотношенията си приятелски. Написано е във всички книги по история из света, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги е препоръчвал мир и протягал ръката на милост към своите опоненти.

Тъй като християнските свещеници си затварят очите за истината и представят ислямската религията като религия на насието, и възпитават младите християни в тази заблуда, бедните християни, които за пръв път идват в мюсюлманските страни, изпитват голям страх и после, когато научат истината, се изумяват. Сега ще приведем няколко примера, за да Ви покажем това. Писанията, които са изложени по-долу, са взети от християнските книги, подготвени на тази тематика. В една книга на име “Letters from Constantinople = Писма от Канстантинопол (Истанбул)”, написана от г-жа Джорджина Макс Мюлер, се казва:

“В училище ни учеха, че мюсюлманите са диваци и че особено турците са наистина жестоки хора. Ето защо аз не мога да опиша ужаса и тъгата, които изпитах, научавайки, че моят син, който беше служител в Министерството на външните работи, е назначен на служба в Истанбул. В крайна сметка обаче дните, прекарани в Истанбул, се оказаха най-щастливите в моя живот. След като синът ми отиде там, съпругът ми проф. Мюлер и аз решихме да го посетим. Моят съпруг беше всеобщо известен човек, който правеше изследвания върху исторически събития. Той не се страхуваше от турците, колкото мен и искаше да направи проучвания в тези исторически места. Аз се подготвих за пътуването притеснена. Как ли щяха да се отнесат с нас тези “дивни” мюсюлмани? Най-накрая пристигнахме в Истанбул. Красивият изглед от Истанбул направи добро впечатление върху нас. Истинската изненада обаче дойде с мюсюлманите, с които се запознахме. Те бяха изключително мили, учтиви и цивилизовани хора. Когато минавахме през претъпканите улици на Истанбул, посещавахме джамиите или разглеждахме византийските произведения на изкуството, ние дори не се сещахме за страх или опасност. Всички хора, които случайно срещяхме, бяха много учтиви към нас и винаги ни показваха леснина. Това, че бяхме от друга религия, не превеше никакво негативно влияние върху тях. Те оказваха към другите религии същото уважение, каквото оказваха и към своята. Виждайки това аз чувствах силно възмущение към онези, които са ни дали тази грешна информация и възпитание. За разлика от казаните на нас неща, те не мразеха Йсā (*алейхисселām*), а напротив, вярваха, че той е пророк. Не възпрепятстваха нашите религиозни ритуали и поклонения. Те ни

уважаваха като хора. Ние ги виждахме като безбожници, следващи сатаната, но за разлика от нас, те не изговаряха дори и една лоша дума против нашата религия.

Твърдението, че “Ислямът и цивилизацията са две противоположности”, на което бяхме научени, беше прекомерно преувеличено сема на частица истина, което се състоеше в това, че мюсюлманите са твърде привързани към своите обичаи и традиции, и затова отричат някои лоши навици, които са в противовес с техните ислямски традиции и обичаи, и които западниците ги мислят за прогрес. Въпреки това ако човек се замисли позадълбочено, ще види, че това са дреболии и нямат нищо общо с напредъка.

Турците са изключително предани към своите обичаи и красивия ислямски морал и винаги обръщат голямо внимание на това в своето ежедневие. За мен те са най-добрите мюсюлмани. Когато ги сравня с тези в Иран и Арабия, виждам, че турците са много по-истински от тях. Доставя ти голямо удоволствие да виждаш как мюсюлманите изпълняват своите ислямски задължения с дълбоката искреност и ги чувстваш по-близък до себе си, което поражда любов и уважение към тях. На улиците, градините, чаршиите и магазините може да се види как хора от всички класи, войници, работници и дори просяци коленичат и свеждат чела до земята в седжде или протягат ръце напред, за да се помолят. Всичко това не може да бъде изпълнено за показност. Един мюсюлманин с истинска вяра се връща към работа, веднага след като приключи поклонението си, което продължава кратко време. Мюсюлманите се държат здраво за морала, повелен от Корън-и керъим. Едно нещо, което не трябва да забравяме, е че тези красиви етични основи са дошли до днес, без да бъдат променяни от тринадесет и половина века насам. Повечето от тези факти не се знаят от мнозинството хора в европейските столици. Това, което прави днес мюсюлманите да изглеждат като врагове на цивилизацията в Европа, е че западниците не познават красивите основи на морала, които са били поставени от Мухаммед (*алейхисселъм*). Изглежда те не бяха чували за следните думи на великия Пророк (*салляллъху теълъ алейхи ве селлем*): “Аз не съм нищо друго освен човешко същество. Когато ви оповестя някоя заповед на Аллах, приемете я веднага! Но когато кажа нещо от само себе си, отнасящо се до земните дела, то (знайче, че) не е повеля на Аллах. Това го казвам аз като човек.” Научните знания – от времето на Мухаммед (*алейхисселъм*) – до днес претърпяха големи изменения. Ислямската религия заповядва нещата, направени в онова време, да се променят в съответствие с условията, появяващи се на покъсен етап. Ако тези промени се извършат в съответствие с днешните изисквания, ислямската религия няма да пострада, а напротив, ще стане видно, че тя е цивилизована религия.

Турците са отишли толкова далеч в учтивостта към хората от други религии, че в множество държавни работни места, имащи връзка с науката и

техниката, работят християни. Следователно защо не разграничаваме религиозните знания от научните? Нека да не забравим, че на Запад религиозните и научните дела се разделиха едни от други с течение на времето, а на християнските свещеници им беше попречено – с големи трудности – да ползват религията за постигане на политически цели. За християните не е било лесно да осъзнаят злините, които се пораждат от използване на религията за светски облаги. Да, заповедите на Аллāху теāля не могат да бъдат променяни. Основите на поклоненията, справедливостта и морала, съобщени от пророците, трябва да бъдат поддържани. Шотландската църква, например, е обявила, че да се свири на орган в църква е грях и са добавили, че онези, които позволяват това, ще отидат в Ада. Тази реакция на църквата показва, че не е правилно в религиозни дела да се служи с инструменти за мирски дела, наука и развлечение. От друга страна, както в Европа, така и в Османската държава има неуки хора, които са застанали пред новостите в науката и традициите, и са отхвърлили всички научни открития, наричайки ги “дяволски дела”. С това си поведение те са оклеветили ислямската религия, но мюсюлманите – с течение на времето – без съмнение ще се отърват от тези невежи фанатици.

Европейците приемат турците за сурови и безмилостни, но историите, които разказват за тяхната жестокост, са винаги от Средновековието. Нека да положим ръка върху сърцето си и да признаем със съвест: Дали европейците не са извършили жестокости в Средновековието? Според мен, ние, европейците сме били изключително безчовечни и историята ни изобилства с примери за жестокости и изтезания. Корāн-и керй̄м, от друга страна, повелява да се проявява милост към военнопленниците и да не се докосват религиозните водачи, старците, жените и децата. Ако е имало мюсюлмански командири, които не са спазвали тези заповеди на Корāн-и керй̄м, то те непременно са били хора, които не са прочели Корāн-и керй̄м и са придобили религиозните си знания от невежи хора в религията. Ще е много полезно дело да се преведе и разясни Корāн-и керй̄м на всички езици, но за това – по мое мнение – е необходимо още време, защото във всички мюсюлмански страни се приема, че използването на друг език, освен арабския, в религиозните дела, е грях. Преди няколко години един индийски мюсюлманин е бил прокълнат, защото в една джамия е изрецитирал няколко āйета от Корāн-и керй̄м на индийски език, вместо на арабски. [Бил е прокълнат, защото го е направил не за да съобщи значението на знаменията в Книгата на Аллāху теāля, а казвайки че това (т.е. превода) е Корāн-и керй̄м.] Корāн-и керй̄м е изключително прогресивна и логична религиозна книга. Някои мюсюлмани, които не познават Корāн-и керй̄м, стават играчки в ръцете на фанатиците, които им втълпяват абсурдни вярвания и идеи. Въпреки това ислямските учени, които изучават Корāн-и керй̄м, виждат факта, че тяхната религия е изключително полезна и че погрешните идеи, втълпявани в някои места, изобщо не отговарят на Корāн-и керй̄м. Аз

твърдя открито, че няма други две религии, чиито основи да са толкова идентични, като ИСЛЯМА И ХРИСТИЯНСТВОТО. Тези религии са братя и са като двете деца на един и същ баща. Те са вдъхновени от една и съща душа.” [Госпожата, която е написала това писмо, говори и мисли така, защото е останала под влияние на клеветите, които е чувала в своето детство. Истината е в точно обратното. Корāн-и керй̄м е преведен и обяснен на много езици, но грешка е да се приемат тези преводи и разяснения за **Корāн-и керй̄м**, да се ползват в поклоненията и да се четат в намāза.]

Горното писмо изкарва най-много истини. Ислямът никога не е забранил да се изготвят разяснения на Корāн-и керй̄м на други езици. Ислямът е забранил грешния превод на Корāн-и керй̄м, да не говорим на други езици, а дори и на арабски, и да се прави това с коварни и подли цели или в резултат на невежество. Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Който преведе Корāн-и керй̄м според свое разбиране, става неверник.”** Ако всеки обяснява Книгата по свое разбиране, обясненията ще са грешни и всеки ще говори различни неща. Ислямът ще придобие неразбираем и изопачен вид подобно на християнството. Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) е обяснил целия Корāн-и керй̄м на своя Есхāб. Той е разкрил какво иска да каже Аллāху теāля в тези знамения. Есхāб-и кирāм са предали тези знания на Таби’йн (мюсюлманите, видели Есхāб-и кирāм), които са ги записали в книги. Така се появили книгите по тефсй̄р. Отпечатани били множество персийски и турски книги по тефсй̄р, както и хиляди други произведения за религията. Един от известните персийски тефсй̄ри е **“Мевāхиб-и алиийе”**, който е бил написан в град Хират от Хюсеин Вā’из Кяшифй̄ (*рахиме-хуллāху теāля*)¹⁹, три и половина века преди раждането на тази госпожа християнка. Османските султани и учени са заявили, че този тефсй̄р е много ценен и го превели на турски език под името **“Мевāкиб”**. Лицето, което е било прокълнато в Мадрас, е бил един зъндък, т.е. коварен ислямски враг, чиято истинска цел е била да изопачи исляма. Той е бил прокълнат, защото е дал грешно значение на Корāн-и керй̄м. Тези, които са го прокълнали, са били големите ислямските учени, подготвили книги на персийски и индийски език.

Сега нека да видим какво мисли по въпроса една друга жена чужденка: Следната извадка е от книгата “Twenty six years on the Bosphorus = Двадесет и шест години на Босфора”, написана от британка на име г-жа Дорина Л. Нийв, която е живяла в Истанбул между 1881 и 1907 [1325] г.

След като споменава за учтивостта на мюсюлманите и тяхната любезност към хората от други религии, г-жа Нийв се спира на някои теми от ислямската религия и ги критикува. Сега нека да прочетем нейните писания:

“Тук е налице религиозен обред, който се нарича мухарремски ритуал. Макар че останах в Истанбул за толкова години, аз никога не бях виждала

¹⁹ Хюсеин Вā’из е починал през 910 [1505] г. в град Хират.

това, защото според очевидците той е бил крайно ужасяващ и див. Изпълнителите се събличали голи до кръста и повтаряли силно “Я, Хасен, я, Хюсеин” [имената на благословените внуци на Пророка ни (*алеихиссаляту весселям*)]. Яростно удряли с вериги по телата си и оставали целите в кръв.”

Г-жа Нийв е написала следните неща за рифайтския ритуал [рифайтите са еретична секта], на който са присъствали нейните другари: “Приятелите ми разказват, че дервишите [рифайтите] се подреждали в редици, голи до кръста, повтаряли гласно Келиме-и шехадет и се клатели напред-назад. След това, ускорявайки движенията си, започвали да крещат ужасно и да изпадат в екстаз, т.е. да скачат, докато загубят съзнание, подобно на човек в епилептичен пристъп. В същото време се наръгвали и с ножове. Сред тях е имало и припадащи, целите в кръв. От друга страна, туркините – които са приемали, че мъжете в това състояние стават всецяло благословени и свещени – хвърляли болните си деца – за да оздравеят – под техните крака, защото са вярвали, че щом бъдат натъпчени от тези рифайти, те ще се изчистят от всички болести. Мисля, че това лечение на малките деца от страна на тези полудели мъже, които ги тъпчат с краката си, наистина ги спасява от всички болести, защото без съмнение ги убива. Как може да се вярва в такива неща? На присъстващите им се доповръщявало от виковете на рифайтите в техните текета и вонята на чесън и лош дъх. Моите приятели, които ми разказаха това, добавиха и следното: “Тези дивацини ни напомниха за зверствата в Средновековието. Никъде не бяхме виждали такива примитивни традиции. Тази потресаваща картина ни разболя.”

Сега нека да продължим нашето наблюдение върху двата текста. Писанията на г-жа Мюлер са наистина правилни. Тя доста добре е проучила ислямската религия, но г-жа Нийв, от друга страна, греши тотално. Тя е асоциирала с исляма мухарремския и рифайтския ритуал, които нямат нищо общо с него, и е заключила, че ислямът е дива и примитивна религия. Тези обреди са били измислени от неуките (фалшивите) духовници след смъртта на хазрети Ахмед Рифай²⁰. Това е грешка, допускана от много европейци, които остават да живеят дълги години в някоя ислямска страна и се поддават на слухове, без дори да са проучили тяхната истинност, а не виждат научните и религиозните уроци в стотиците ислямски медресета (религиозни училища) и намазите, изпълнявани в джамиите от стотиците хиляди мюсюлмани в перфектна физическа и духовна чистота и с дълбока съсредоточеност. Този грешен подход произтича от християнския фанатизъм и ислямската вражда.

Г-жа Джорджина Мюлер предлага да се преведе Коран-и керим и да не се ползва религията за светски облаги. Това са неща, които винаги са били спазвани от истинските ислямски учени и правителствата, следващи тях.

²⁰ Сеййид Ахмед Рифай е починал през 578 [1183] г. в Египет.

Благодарение на книгите на учените на ехли суннет (*рахиме-хумуллāху теāлјя*), ритуалите (измислени от еретичните течения, които Пророкът ни (*саллјяллāху алейхи ве селлем*) е предвестил) и фалшивите суфии (рушащи ислямската религия отвътре) са били премахнати от исляма. Тези велики учени са обявили на цял свят, че измислените обреди, наречени мухарремски ритуали и рифāйтски обичаи, практикувани от еретиците рифāйти, нямат нищо общо с исляма. Тези изпълнения са били забранени от мюсюлманските държави. Те са написани във **“Фетāвā-и хадїсиййе”** и в края на 266-о писмо на **“Мектūбāt”**, както и в **“Берїка”** и **“Хадїка”**, и са били дадени фетви (ислямски укази), разкриващи, че такива ритуали са харām (забранени от исляма).

Ислямът не се базира на игри, музика, магии и илюзиониране. Великият ислямски учен Ахмед ибни Кемāl ефенди (*рахиме-хуллāху теāлјя*)²¹, един от шейх-ул ислямите на Османската държава, в своята книга **“Ел-мунїра”** е написал: **“Първото задължение и на шейха (духовния водач), и на мюрида (ученика) е да последва исляма, който се състои от заповедите и забраните на Аллāху теāлјя. Пророкът ни (*саллјяллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Ако видите човек да лети във въздуха или ходи по повърхността на морето, или слага огън в устата си и го гълта, но чиито думи и дела не съответстват на исляма, знайте, че той е магьосник, лъжец, еретик и отклоняващ хората от правилния път!”** Истинският ислям, съобщен от учените на ехли суннет (*рахиме хумуллāху теāлјя*), е далеч от всякакви суеверия и е в хармония със здравия разум. Свещената книга на исляма е Корāн-и керїм. Той нарежда да се прави ибāдет само на Аллāху теāлјя и показва начина на изпълнение. Поклоненията са в най-елегантна, достойна, здравословна и подходяща за рабите форма. Корāн-и керїм учи, че всички мюсюлмани са равни пред Аллāху теāлјя. Превъзходството е само в знанието и таквāта. Таквā означава страх от Аллāху теāлјя. В 13-и свещен āйет на сўра Худжурāt от Корāн-и керїм по смисъл се казва [смисъл, предаден от учените по тефсїр]: **“Най-ценният, най-високопоставеният измежду вас при Аллāху теāлјя е най-богобоязливият.”** Принуждението за приемане на исляма няма място в Корāн-и керїм. Това е забранено. Джихадът се прави с цел да се съобщи вярата и исляма, а не с цел насилственото им приемане. В Корāн-и керїм винаги се повелява милост и състрадание към хората. Онези, които не отдават значение на тези заповеди, нямат никакви връзки с исляма.**

В днешната Света Библия все още има пасажки, които съдържат заповедите на Аллāху теāлјя. Тези части, подобно и на Корāн-и керїм, повеляват състраданието и съжалението към хората. Ислямските учени признават, че пасажите в Тората и Евангелието, които съответстват на ислямската религия, са слово на Аллāху теāлјя. Отначало назарянството е била религия, ко-

²¹ Ахмед ибни Кемāl е починал през 940 [1534] г.

ято е повелявала вярата в един бог. Идеята за Троицата, т.е. догмата за трите бога, се е появила като резултат от еврейските опити за унищожаване на назарянството и грешен тефсър (тълкувание). Йс̄а (*алейхисселѣм*) е казвал: “На онзи, който ви плесне по дясната буза, вие му обърнете и лявата”, а на онези, които са го изтезавали, казвал: “О, Аллах мой! Опрости им греховете, защото не знаят какво вършат.” Щом и двете религии говорят за милост и състрадание, щом и двете религии са основани върху търпение и добри помисли, то защо измежду тях е имала вражда и жестокост през вековете? Тези жестокости и мъчения обаче са били извършени само от християните. Това го признават и те самите.

Горепосочените данни за потресаващи събития са взети от произведенията на християнските свещеници и историци. Ако ги бяхме предали от книгите на ислямските учени, това можеше да породи съмнение. А що се отнася до въпроса за тяхната продължителност, нека да разкрием продължителността на инквизиционните съдилища от чужди източници. Според европейските извори инквизиционните съдилища са продължили цели шест века от 578 [1183] г. до 1222 [1807] г. В тези отвратителни съдилища, организирани в Италия, Испания и Франция, са били несправедливо избити, изгорени живи или умъртвени хора с различни изтезания в името на религията или в името на лични материални интереси на свещениците.

Тези съдилища са продължили до пълното ликвидиране на юдеите и мюсюлманите в Испания, след което испанският крал Фердинанд V²² – който е осъдил на смърт дори собствения си син в тях – е изразил своята гордост с думите: “Вече в Испания не останаха нито мюсюлмани, нито неверници.” Инквизиционните съдилища, в които се приемали за грехове всички новости в науката и знанието, са били унищожени не само хора от други религии, а и всички образовани хора на обществото.

Дори Галилей е бил осъден в тях, защото е казал на европейците, че земята се върти, научавайки това от мюсюлманите. Той е успял да се спаси само като отрекъл официално своите думи. Съдебните процеси са били дирижирани от свещениците, делата се водели тайно, а членовете им се събирали скрито. Тези съдилища са тъмни петна в историята и срам за християнството. Наполеон Бонапарт е трябвало да преодолее множество сериозни затруднения, за да отмени тези съдилища в Испания през 1222 [1807] г. Малко по-късно, след отстраняването на Наполеон, този ужас се е възвърнал отново и станал история чак през 1250 [1834] г. Въпреки че броят на осъдените на смърт не е известен с точност, няма съмнение, че той надвишава милиони. Ако кажем, че само едно малко съдилище в Испания е осъдило на смърт 28 000 души, то човек може да си представи броя на хората, убити в тези твърде многобройни съдилища. Исхак ефенди от Харпут (*рахиме-хуллѣху теѣлѣ*) в своята книга “**Дия-ул-Кулюб**” е дал приближи-

²² Фердинанд е починал през 922 [1516] г.

телна оценка на броя на престъпленията, гоненията и убийствата “в името на религията”, извършени от християните срещу мюсюлманите и евреите, от католиците срещу протестантите и от протестантите срещу католиците. Следователно минималният брой на хората, които са загубили живота си по време на кръстоносните походи; във войната за унищожаване на нехристияните във времето на император Теофил и съпругата му Теодора; в масовите убийства по заповед на папа Григорий VII; в кланетата през IV век, извършени с цел насилствена християнизация; по време на унищожаването на мюсюлманите и юдеите в Андалусия; в кланетата, извършени от католиците за изстребване на протестантите, първо в Бартоломеевата нощ и после в Ирландия; в кланетата на католици по заповед на британската кралица Елизабет, както и в други подобни зверства, възлиза на 25 милиона души. Факт, който е потвърден от християнските историци.

Масовите кланета, извършени от руснаци в различни времена, например в централна Азия през 1321 [1903] г., по време на болшевишката революция през 1917 г., както и по целия свят след революцията и Втората световна война, и особено в Афганистан през 1406 [1986] г., ще завишат тази цифра многократно.

Горепосочените доказателства – повечето от които са взети от християнски източници – разкриват следните факти:

1 – Ислямът никога не е бил религия на насието и мюсюлманите никога не са предприемали действия за унищожаване на християни, а напротив, защитавали са ги.

2 – Християните, за разлика от това обаче, са провокирали едни други срещу мюсюлманите, евреите и единоверците от към други секти. Извършвали са различни жестокости, превърщайки религията на Йѐсѐ (*алеихисселѐм*) в религия на насието.

Каквито и причини да е имало в съзнанието на хората, които са заповядали тези зверства, независимо дали става въпрос за лични интереси, криворазбран патриотизъм, желание за ограбване, злоба или отмъщение, които нямат нищо общо с религията, или само в резултат на религиозни цели, те са избиили невинни хора.

Религията е ПЪТЯТ, ХАРЕСВАН ОТ АЛЛѐХУ ТЕѐЛѐЯ и водещ към истината, който повелява чист морал, милост, любов, послушание към възрастните и съчувствие към малките. Използването на този път за постигане на лични интереси е проява на най-голяма вражда (към Всевишния). Използването на религията за постигане на политически или някакви други цели и облаги, както и провокирането на невежите под маската на религията е много голям грях. Това е най-порочният грях при Аллѐху теѐлѐя, Който е Опрощаващ и Състрадателен. Може ли папа или кардинал, който събира хора за убиване на мюсюлмани, нарушавайки заповедта на своята свещена книга, да бъде духовник? Какво общо имат с исляма онези фанатици, които подбуждат мюсюлманите към неподчинение срещу техните султани и

управници под претекст, че “Религията изчезва!”? Елхамдулиллях [хвала на Аллāху теāлй] днес не останаха много глупаци, които биха тръгнали по-дир тези фанатици в религията и науката [т.е. фалшивите религиозни водачи и учени]. Днес, поради най-съвременните транспортни средства, младите християни и мюсюлмани научават езиците на един друг, лесно посещават страната на отсрещния, запознават се и общуват. Сега християните също виждат, че ислямът не е религия на насилието и осъзнават, че двете религии повеляват едни и същи основи.

Сега много християни казват, че чувстват дълбога тъга поради християнските жестокости, които четат в историята, и че вече не мислят като тях, както и че знаят, че ислямът е най-цивилизованата религия, и че истинските мюсюлмани са зрели, съвременни, добронравни и приятни хора. Те дори отговарят подобаващо на онези, които твърдят обратното. Нека се помолим хората, от днес нататък, да опознаят исляма като РЕЛИГИЯ и да се борят срещу онези, които го използват за свои лични и подли цели, и пречат на останалите да го научат, както и да работят, за да спасят нациите, станали техни жертви, и бедните хора, стенещи под тяхна власт. Нека да ги спасят и да им предоставят свободи и човешки права! Нека Аллāху теāлй да благослови цялото човечество с честта да приеме исляма – единствената истинска религия – и да стори хората да го следват по свършен начин! **Āмйн.**

МЮСЮЛМАНИТЕ НЕ СА НЕВЕЖИ

В книгите на западниците относно исляма и мюсюлманите, и в издаваните от тях пътеписи, пише, че мюсюлманите са много невежи; че повечето мюсюлмани, с които са контактували в Азия и Африка, не знаят четмо и писмо; и че между XVIII и XIX век не е имало нито един мюсюлманин сред учените, който да е бил с репутация в науката и културата. Някои от тях са твърдяли, че ислямската религия е пречка за напредъка, а други, че мюсюлманите не са успели да осъзнаят величието на християнството заради своето невежество и ето защо не са го приели въпреки всички мисионерски усилия.

Ако вникнем в историята ще видим, че истината е в свършено противоречие с християнските твърдения, защото ислямът винаги е хвалел знанието и е подтиквавал мюсюлманите към него. В девети свещен āйет на сūra Зумер по смисъл се казва: **“Нима са равни знаещите и незнаещите? Знаещият без съмнение е ценен.”** Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е дал следните заповеди:

“Дори знанието да е в Китай, отидете и го научете!”

“Има ислям там, където има знание.”

“За всички мъже и жени мюсюлмани е фарз (задължение) да търсят и учат знание!”

Ислямът отдава еднакво значение на знанието и поклоненията, от една страна, и мастилото на учените и кръвта на шехїдите, от друга страна. Мюсюлманите не приемат християнството, защото ислямската религия е много по-логична и вярна от него. Ценността, която ислямът отдава на знанието и науката, е просторно разяснена в книгата **“Ислямът и християнството”**. Ислямът не е изостанала религия, той заповядва непрекъснатото следене на новостите, ежедневното откриване на нови неща и преуспяването. Ето защо още от самото начало на исляма е било отдавано голямо значение на учените, извършвани били опити в областта на знанието, науката и техниката, и така мюсюлманите араби са достигнали до най-съвършената точка в медицината, химията, астрономията, географията, историята, литературата, математиката, инженерството и архитектурата, както и в красивия нрав и социалните познания, които са в основата на всичко останало. Израснали ценни учени, съдии, специалисти и учители, които още се помнят с почит. Мюсюлманите се превърнали в учители на света и водачи на цивилизацията. Европейците, които са били полуварвари в онези времена, са придобили научните си познания в ислямските университети. Дори християнски религиозни водачи, като папа Силвестър, се образовали в андалуските университети. Редица научни термини, които днес се ползват в европейските езици, са останали още оттогава, например за “химия” се използва думата “chemie”, а за алгебра “al-gebra” [произлиза от арабската дума “El-sebire”], защото първите разпространители на тези знания из света са били мюсюлманите араби.

Когато европейците са мислели, че земята е плоска и заобиколена от стени, мюсюлманите са открили, че тя е кръгла и се върти. В пустинята на Синджар, в околностите на Мосул, са измерили дължината на меридианите, като данните им съвпадат със сегашните. Освен това арабите мюсюлмани се захванали да превеждат книгите на древните гръцки и римски философи – които са били категорично забранени от крайно невежите и фанатизирани свещеници на Средновековието – и ги опазили от изчезване. Факт, който разумните християни също признават, е че истинският Ренесанс (възраждане на древни ценни знания) не е започнал в Италия, а в Арабия по време на Аббасидите. Т.е. много преди европейския Ренесанс. Много жалко е, че този изумителен напредък е загубил изведнъж своя темп през седемнадесети век. Причината за тази катастрофа се е криела в дейността на масоните, юдеите и невежите фанатици в религията, които са станали пречка на мюсюлманите в следването на новите открития, казвайки им: “Всичко що е направено от християните е харām за мюсюлманите. Мюсюлманин, който ги приеме и извърши, ще стане неверник.” В близкото историческо минало най-големите водачи на мюсюлманите в знанието са били османлиите. Целият християнски свят е преминал в организирана политическа и военна агресия спрямо тази ислямска държава, за да намалят нейната заинтересованост относно развитието в света и новите откри-

тия. Кръстоносните походи, от една страна, и подривните и сепаратистки дейности на ехли бид'ат (еретичните мюсюлмани), появили се в резултат на тяхната дейност, от друга страна, са попречили на османците да водят света в науката и техниката. Тази вътрешна и външна агресия е причинила големи щети на турците и те не са успели да подготвят нови и ефективни оръжия. Освен това не са успели да се възползват подобаващо и от големите ресурси на страната. Производството и търговията в собствената им държава са преминали в чужди ръце и постепенно обеднели.

Днес из света ежедневно се правят нови неща във всяка една област. Ние сме длъжни да ги следим, да се учим и да научим останалите. Трябва да следваме нашите предци, не само в промишлеността и технологиите, а и в религията и морала. Трябва да превъзпитаем младите, за да станат вярващи и придобият красив нрав. Нека да представим един малък пример:

Турците са били всеобщо известни като непобедими борци и винаги са печелели първенство в международните състезания. През последните години обаче не успяхме да покажем никакво присъствие. А знаете ли защо? Защото преди време европейците не са познавали борбата. Те са я научили от нас, но постепенно са я усъвършенствали с нови и бързи движения, трикове и тактики. А ние, от друга страна, продължаваме да упорстваме в стария стил, като не познаваме и него подобаващо. Все още не сме проучили новостите в борбата и не искаме да се учим от чужди борци. Това е причината, поради която те – със свои нови техники и методи – мигновено повалят на земята нашите играчи. От това следва, че трябва да се учим на земни неща от онези, които ги знаят и практикуват по-добре от нас. Онзи, който смята, че знае всичко най-добре е или безумец, или има болна душа.

Нашата религия е отделила религиозните знания от научните. Тя категорично е забранила да се прави дори и най-малка промяна в религиозните знания, ислямската нравственост и поклоненията. Що се отнася до светските дела и научните познания: Ислямът е заповядал да се върви в крак с всички подобрения, да се учат и правят всички нови открития. “Съвременните хора” (ужким), които са поели властта на Османската държава в последните ѝ години, са изпълнили тази повеля точно наопъки. Подведени от масоните, те се опитали да променят религиозните знания и да разрушат основата на исляма. Затворили очи пред научното развитие на Европа и новите открития. Дори се е стигнало до мъченическото убийство на съвременномислещи турски султани, които са желали да догонят модерната технология. Ставайки играчки в ръцете на масоните, те потърсили напредъка не в техническото усъвършенстване, а в реформиране на религията и сепаратизма. Учудващо е, че опетняването на чистотата на религиозните знания от страна на политическите партии продължи до последните години. Появиха се толкова фанатизирани политици, че се стигна до обвиняване в неверие на истинските мюсюлмани, които не подкрепяха тяхната партия и страняха от политика. Благодарим на Аллāху теāлā, че създаде спаси-

тели, които да кажат “Спри!” на онези, които водеха този чист и благороден народ към гибел. Ако ли не щяхме да останем лишени от нашата религия и красива държава, и да попаднем в лапите на комунистите. Елхамдулиллях аля хāзин-ин-ни’мех!

Днес [през 2000 г., заедно с поддържаните от фондациите] в Турция има 57 университета. Младите мюсюлмани турци се опитват да научат модерните светски знания и науки, и да се превърнат във водачи на другите мюсюлмански страни. Към 1981-82 г. броят на студентите, които са дошли в турските университети от мюсюлманските страни, е достигнал до няколко хиляди. Сега ще ви предадем откъс от една статия, която беше публикувана от безпристрастен европейец относно научните изследвания, провеждани в мюсюлманските страни. Статията на френски писател Жан Ферера се появи в 724-ия брой, януари 1978 г., на списание “**Science et Vie**”. Заглавието на статията е “**Les Universites du Petrole = Петролните университети**”. В една част от статията Ферера казва:

“Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*) е починал в прегръдките на любимата си съпруга Аише в Медйна през 632 г. В хода на следващите години мюсюлманите – които са тръгнали от земите, наречени днес Саудитска Арабия – са основали огромна ислямска империя, простираща се от Атлантическия океан до река Амур. Освен че били крайно силни, търпеливи и смели, те оказвали и изключителна милост спрямо победените народи. Из всички места, през които са минали, те основали цивилизация, чийто невероятен обхват е неизвестен за повечето от нас. Ислямските университети, построени върху огромна територия, ширеща се от Багдат до Кордоба, са възвърнали древните цивилизации, които тогавашните невежи европейци не познавали и се опитвали дори да изкоренят. Докато са превеждали на арабски език произведенията на Птолемей, Евклид и Архимед, мюсюлманите са превеждали и книгите на индийските учени. Те са ги проучили и разпространили из цял свят. Когато пратениците на халифа Хārūn Решйд са посетили двореца “Aix-la-Chdpellede Charlemagne” през осми век, те са били изумени от невежеството и неграмотността на тамошните хора. Мюсюлманите са били първите, които са научили европейците – през девети век – на цифрите и нулата. Нулата е била открита от индийците, но на европейците я предали мюсюлманите. Те са ги научили и на тригонометрията. Европейците са научили първо синуса, после косинуса и след това цялото тригонометрическо познание в мюсюлманските университети. Какъвто и напредък да е правен в името на знанието и науката от девети до дванадесети век, той е бил преподаван единствено и само във въпросните университети.

[В Османската империя са израснали безброй хора на знанието и науката, чиито велики услуги за днешната цивилизация са видни от техните произведения. Един от тях е Мустафа бин Али ефенди (*рахиме-хулляху теълля*), който е бил хронометрист в джамията на Явуз Султан Селйм (*рахиме-*

хуллāху теāлā)²³ в Истанбул и началник на астрономите. Починал е през 979 [1571] г. Неговата книга по география “И’лām-ул-ибād” и книгите му по астрономия “Тесхйл-ул-мйкат фй-илм-ил-евкāt”, “Тейсйр-ил-кевāкиб” и “Кифāйет-ул-вакт фй-руб’-и дāире” съдържат удивителни познания. Книгата “Кифāйет-ул-вакт ли-ма’рифет-и дāире” представя съвременните знания по астрономия.]

Тъй като книгите по медицина на древните гърци са били изгорени от невежите християни в Средновековието, ние сега не притежаваме техните оригинали. Няколко парчета от тези оригинали, останали тук-таме и оцелели след това варварско разрушение, са били преведени на арабски език от Хусейн ибни Жохаг от Багдат. Този известен мъдрец е превел и книгите на Платон и Аристотел.

Мухаммед бин Мūsā Харезмй, един от тримата братя, израснали като учени в областта на аритметиката, геометрията и астрономията в Багдат по време на халйфа Мемун, е изчислил височината на слънцето, дължината на екватора и изградил уреда астролаб, който служи за определяне на времевата за намāз. Неговата книга по алгебра е преведена на английски, а книгата за астролаба на латински език. Починал е през 233 [847] г.

Мюсюлманите са доказали, че земята има сферична форма и заличили грешната вяра на европейците, че “Земята е плоска и ако се плава твърде много по море ще се падне от нея”. Те са успели да измерят коректно обиколката на земята. Жалко е, че Аббасидската империя, която е научила на много неща европейците и подготвила условията за Ренесанса, е започнала бавно да се разпада. През 656 [1258] г. монголите са превзели Багдат. Градът е бил изгорен и опустошен, и с това е била унищожена голямата цивилизация, установена от мюсюлманите. А какво е положението сега? Дали може да се очаква нов ренесанс в ислямската цивилизация?

През Средновековието мюсюлманите са търсели злато, ценни подправки и ароматни дървета [като уд, акамбер и подобни] и ги изнасяли за европейците. [Както е било и във времето на Сюлеймāн (*алеихисселām*).] Днес черното злато, т.е. петролът заема мястото на всички тези неща. Чудя се дали мюсюлманите ще успеят да си възвърнат отново своята империя, която е била огромна като тази на Александър²⁴ и Наполеон. Днешните араби са заможни благодарение на петрола. Опитват се да наберат сила, като се възползват от това богато съкровище в ръцете си. Онова, което е необходимо да се направи, е посочено от проф. Мухаммед ел Шамалй, директора на Центъра за проучване в Кувейт, по следния начин: “Ние – преди всичко – трябва да постигнем просперитет в знанието и науката. Това, от своя страна, изисква увеличаване на стремежа за научни изследвания и съдействие за израстване на учени.”

²³ Султан Селйм е починал през 926 [1520] г.

²⁴ Александър е починал през 323 г. пр. Хр.

Тук свършва преводът на частта, която взехме от писанията на френския публицист Ферера.

Ислямските учени казват, че **ислямските знания** се делят на две части: **религиозни** и **научни**. Човек, за да стане ислямски учен, трябва да изучи и двете части. Всеки мюсюлманин е длъжен да научи религиозните знания и да ги практикува. Т.е., това е **фарз-и айн** (задължително). Що се отнася до научните знания, те трябва да бъдат усвоени от онези мюсюлмани, чиито професии изискват това. Т.е., това е **фарз-и кифайе**. Една нация, която изпълнява и двата фарза, ще напредне без съмнение и ще стане цивилизована. Аллāху теāля в двадесети свещен āйет на сӯра Шӯрā в Корāн-и керйм по смисъл казва: **“Ако някой поиска да се сдобие със земни блага, ще му дам от тях. А на онзи, който иска āхиретските блага, ще му дам от тях (ще му дам това, което иска).”** Да се иска не става само с думи. Трябва здраво да се прибегне до причините, т.е. да се работи. Аллāху теāля обещава да даде желанията на онези, които се стремят да получат благата на земята и на отвъдния живот. Той казва: **“Ще дам земните блага на онези, които работят така, както харесвам Аз, независимо дали са мюсюлмани или не.”** Европейците, американците и комунистите постигат светски блага, защото работят по този желан начин. Мюсюлманите от Средновековието са били водачи на цивилизацията, защото са работели ето така. В последните времена на аббасидите и османлиите – под влияние на вътрешни и външни врагове, т.е. на масоните, които са врагове на исляма – са останали лишени от научаване и преподаване на научните знания, и от полагане на усилие в науката и изкуството. Комитетът за единство и прогрес, който е превзел властта (в Османската империя), е изиграл огромна роля в това изоставане и вследствие от това великата им държава рухнала. Религиозните знания се състоят от информация за вярата, поклоненията и морала. Ако едно от тях липсва, религиозното знание няма да е пълно, а от непълно знание не се извлича полза. Във времето на древните римляни и гърци, и в градовете на Европа и Азия е имало (т.е. тамошните хора са притежавали) научни знания, но тъй като религиозните са били непълни, те са използвали за лошо благата, които са постигали чрез науката и технологиите. Някои произведения на изкуството са били използвали за удоволствия и прелюбодеяние, а други за угнетяване и измъчване на хора. Това не е довело до просперитет, а до разединение и гибел.

Поради същата тази причина в социалистическите немюсюлмански държави научните знания са развити, технологиите и тежката промишленост са в блестящо състояние, но народите им са лишени и от трите части на религиозното познание. Вършат зверства, които не биха извършили не само цивилизованите нации, а дори и диваците. Подобни държави, изцяло лишени от ислямски знания, са обречени на изчезване. Историята се състои от повторения. Държави като Саудитска Арабия трябва да извлекат поука от миналото и да коригират своите вяра и морал, вместо да работят

само за земно. Научният прогрес – сам по себе си – няма да ги направи цивилизовани и спаси от катастрофа и гибел.

Турците, които днес работят подобно на своите предци, са като ръководителите на другите мюсюлмански народи в науката. Въпреки това ако някои младежи се замесят в политическите интриги, разединят се, включат се в организации с вредни цели, и се опитат да унищожат едни други, вместо да работят за наука, развитие и медицина, ще е жалко за усилията, които се полагат за тях, и за надеждите ни! Жалко ще е за страната ни! Най-голямата сила, която ще защити нашите младежи от такива вредни мисли, отклонени идеи и грешни пътища, е чистото сърце и красивият нрав. Източникът на тези добродетели е религията, защото ислямът – както винаги повтаряме – пази хората от вършене на лошо и от отклонение във вредни пътища, и ги сторва отдадени на страната и управителите, и им показва най-правилния път. Тук нашата цел е да научим исляма, а не грешните и отклонени идеи и вярвания, които зъндъците (ислямските врагове, които се представят за мюсюлмани) и мунафиците (лицемерите), отклоняващи младежите в грешни пътища, си измислят под маската на религията! Ислямската религия, както е написано в книгите на сунитските учени, е изграждаща, а не рушаща и разединяваща. О, ценни младежи! Бягайте от онези, които искат от вас разединение, провокирано от неверниците, защото те са врагове на исляма и на държавата ни.

РЕЛИГИИТЕ, РАЗЛИЧНИТЕ УБЕЖДЕНИЯ И РАЗЛИКАТА МЕЖДУ РЕЛИГИЯТА И ФИЛОСОФИЯТА

Аллāху теāлā е един и има само един път, който води към Него. Тъй като религията е пътят, който ни запознава с Аллāху теāлā, би трябвало да има само една религия на света, но въпреки това днес на земята има различни религии и вярвания. Но ако се вгледаме внимателно ще ни стане ясно, че мўсевизмът [религията на Мўсā (*алеихисселāм*)], йсевизмът [религията на Йсā (*алеихисселāм*)] и ислямът, изпратени от Аллāху теāлā, се основават на една и съща вяра. Те са като халките на една и съща верига, вързани една за друга. Аллāху теāлā е поправил и очистил мўсевизма и йсевизма, които са били изопачени и променени с течение на вековете, чрез изпращане на **исляма**, най-съвършената и истинска религия. Както вече повторихме на много места в тази книга, думата “**ислям**” има две значения. Тя означава както “себеотдаване на Аллāху теāлā”, така и “последната религия, предадена от Мухаммед (*алеихисселāм*)”. **Ехл-и китāб** (хората на Писанието) е името, дадено на хората, които следват другите две религии. Те приемат за “слово на Аллах” изопачените Тора и Евангелие. Наричат “пророци на Аллах” Йсā и Мўсā (*алеихимесселāм*), но заедно с това се покланят на техни образи и статуи, и им се молят за застъпничество. Човек, който вярва, че те

притежават едно от качествата, характерни за Аллāху теāлā, става **мушрик** (съдружаващ). Тези качества са “Сифāt-и зāтиййе” и “Сифāt-и субūтиййе”.

Ние ще се опитаме да ви обясним как Аллāху теāлā е изпратил тези три големи религии и на какво се основават те. Освен тези три големи религии има и такива, в които не съществува вяра в Аллах, а са основани единствено на морални принципи. Това са пътища, които са били измислени от неверници без писания. Въпреки че е извън обсега на нашата тема, трябва да отбележим, че те са смятани за религии от големи маси хора по света и затова сметнахме за целесъобразно да предадем информация за тях, преди да засегнем основния въпрос. Нека да започнем с тях.

Сред тях първо място заемат идолопоклонничеството, браманизмът, огнепоклонничеството и будизмът. Неотдавна в тези четири религии са вярвали 1,5 млрд. души, защото индианците, бирманците, лагосците, японците, китайците и корейците, и в много съседни на тях държави, са споделяли тези идеи. Сред османците, европейците и американците също е било възможно да се срещнат хора с тези вярвания, но брой им е бил незначителен. Съгласно новите международни статистически данни броят на последователите на тези религии е намалял на 400 милиона. Причината за това е в комунистическата пропаганда и във факта, че младите китайци не се определят от никоя религия. Сега нека по-обстойно да разгледаме тези религии и – възползвайки се от енциклопедиите – да видим какво е мястото на човека в тях.

БРАМАНСКАТА РЕЛИГИЯ

Думата брама означава “свещено слово”. Мазхер-и Джāн-и Джāнāн²⁵, един от индийските учени, в своето четиринадесето писмо казва: “Това е била истинска божествена религия, която се е появила в Индия векове преди Йсā (*алейхисселām*). С течение на времето тя е била изопачена и нейните последователи са станали неверници.” Водачите на тази религия са били наречени брахмани и един от тях е бил обожествен. Предава се, че той е имал четирима синове. Смятат, че единият от тях се е появил от неговата уста, а другите трима от ръцете и краката му. Брахманите – поради тези четирима синове – са разделили хората в четири класи:

1) Брамини: Това са свещените монаси и учени според брахманската вяра. Тяхното задължение е да четат свещената книга “**Веда**”, да я разясняват и да напътват другите членова на брахманството. Те имат изключително голяма власт, никой не може да им се противопостави и затова всички се боят от тях. **2) Бойци:** Тази класа включва владетели, раджи, важни държавници и войници. Те са наречени **Кришна**. **3) Търговци и земеделци:**

²⁵ Джāн-и Джāнāн е починал през 1195 [1781] г. в Делхи.

[Те са наречени Вайанса.] **4) Селяни, работници, служители и подобни на тях хора.**

Всеки, който бъде изхвърлен от тези четири класи, се нарича **парий**. Тези бедни хора нямат право да живеят като другите и са третираны като животни. Те не притежават права като хората от другите четири класи. В брахманството има идоли. Тези идоли и техните значения, позволените и забранените неща за ядене, престъпленията и техните наказания са написани в свещената им книга **“Манава Дхарина Шастра”**. [Кое то означава “Книгата на Ману”.] Брахманите вярват в много божества. Най-големият им бог е Кришна, за когото се вярва, че влиза в човешка форма, за да унищожи злините. Второто им голямо божество е Вишну. Третият им бог е Сива. За тях много е важен Вишну. Значението на тази дума е “проникващият в човешката душа”. Той бива изобразяван като фигура с четири ръце и тъмно синьо тяло, качен върху орела Гарута, или стоящ до цветето лотос, или седнал върху една змия. Според брахманската вяра той е дошъл девет пъти на света в различни форми [като човек, животно или цвете.] Сега чакат неговото десето идване.

В тази религия е позволено да се убива само по време на война. През останалото време не могат да бъдат убивани никакви живи същества – животни или хора. Човек се счита за свещено създание. Вярват в **реанкарнацията**, т.е., вярват, че след като човекът умре, душата му се връща на този свят в друга човешка форма. Тъй като смятат, че Вишну може да дойде на този свят като животно, убиването на всякакви животни е абсолютно забранено. Ето защо фанатиците сред тях изобщо не ядат месо.

Според книгата “Ману”, човешкият живот се дели на четири части:

- 1) Мързел;
- 2) Семейен живот;
- 3) Самотен живот;
- 4) Просене за печелене на севāб.

Мазхар-и Джāн-и Джāнāн (*рахметуллāху алейх*) – който е един от най-големите ислямски учени в Индия и специалист в тасаввуфа – в своето четиринадесето писмо, което е на персийски език, е дал информация за ритуалите на индусите. Преводът на тази част е както следва: “Както Аллāху теāля е показал пътя на щастието на всички хора по света, така го е показал и на населението в Индия. Посредством мелāйке на име Бирмиха Той им е изпратил книга, известна с имената **“Веда”** и **“Бид”**. Книгата се е състояла от четири части. Муджтехидите (големите учени) в тази религия са основали шест мезхеба от нея. Частта за вярата е била наречена Дахрен Шайстер. Разделили са хората в четири групи. Частта за поклоненията е била наречена Керм Шайстер. Разделили са живота на хората в четири периода. Всеки един от тях е бил наречен Джук. Всички те са вярвали в единството на Аллāху теāля; в преходността на този свят; в Съдния ден; в Равносметката и мъчението. Когато са правели риязети и муджāхеде, в тях се появя-

вали кешфове и истидрѣджи. Нововъведенията, вкарани в тази религия от последвалите поколения, са ги превърнали в неверници. С появата на исляма тяхната религия е станала невалидна. Неверник е онзи човек, който не е мюсюлманин. За умрелите преди исляма не може да се каже нищо.”

Що се отнася до **идолопоклонниците**, които са част от брамитите, те се кланят на огъня, кравата и крокодила. Следват една фалшива религия, измислена от човек на име Зердушт, който е живял във времето на Куштусеб, един от владетелите на Персия. Владетелите на Персия са били наричани кисрѣ. Всъщност дори не може да се каже със сигурност дали изобщо Зердушт е съществувал или не. Те не погребват своите мъртъвци. Държат ги в специални кули и чакат лешоядите да ги изядат. Брадата се счита за свещена сред една друга група, наречена **Сих**. Те никога не режат брадите си. Има и една друга група, която са **индуисите**. Тези хора вярват във всички суеверия, в които вярват долните слоеве на обществото. Тази вяра вече няма никакво значение и е излязла извън всякакви граници.

Брамитите казват на хората да слушат заповедите на брамитските монаси, да им се подчиняват винаги, да действат, съгласно книгата “Ману”, да не влизат в никакъв контакт с парииите и да не убиват никое живо същество. Не дават никаква информация за душата и тялото, а приемат само, че човекът е свято същество. Река Ганг в Индия я смятат за свещено място. Те приемат за свещено задължение дори къпането в тази река, пиенето от водата ѝ и хвърлянето на трупове в нея.

Брамизмът има много общи неща с идолопоклонничеството и дори се кланят на някои кумири. Ето защо той е трябвало задължително да бъде поправен. За съжаление обаче, 100 години по-късно, БУДА – който се родил 600 години преди Йсѣ (*алейхисселѣм*) – съвсем е изопачил нещата. Буда може да бъде сравнен с Лутер, който е отменил много от суеверията на католиците и е основал еретичната секта протестантство.

БУДИЗЪМ

Буда е бил роден предполагаемо 622 години преди Йсѣ (*алейхисселѣм*) в Индия, в село на име Капилавасту (Лумбини), отстоящ на 160 км. северно от град Бенарес. Истинското му име е било Гуатама или Сидарте. На 29 годишна възраст той се е уединил в една гора и изтърпял силен глад. Когато е осъзнал, че с глад не може да се разреши нищо, той се е върнал към нормален живот и потънал в размишления. Най-сетне, когато е навършил 35 годишна възраст, седнал под едно смокиново дърво [бо] на брега на река Неранджара и започнал да съзерцава, чрез което му се е осветило съзнанието и станал Гуатама (**Буда**). Той – до своята смърт на 80 годишна възраст – се е стремил да разпространи своите идеи и мисли. Буда е казвал, че брамитската вяра е изопачена и че не е правилно да се кланя на идоли. Хората, които са го послушали, са го последвали. Той е казвал, че е само едно

човешко същество. Никога не е твърдял, че е бог. Въпреки това – след неговата смърт – учениците му го обожествили, построили храмове в негово име и изваяли статуи за него, започвайки да му се кланят. С тези действия будизмът се е превърнал във вид идолопоклонничество. В тази религия няма вяра в бог.

Във фалшивата религия на неверниците будисти съществуват четири основи. Това са:

1) Животът е пълен със страдания. Удоволствието и насладата са илюзии и утопични сънища. Раждането, старостта, болестите и смъртта са също видове горчиви страдания.

2) Основният фактор, който ни пречи да се спасим от всички страдания, са нашите желания, породени от невежеството, и желанието за живот на всяка цена.

3) За да се преодолее мъката трябва да се заличи желанието за живот на всяка цена и всички кратковременни стремежи.

4) Човекът постига спокойствие, когато се изчисти от желанието за живот. Това състояние – наречено Нирвана – се състои в губене на всички желания и амбиции, въздържане от мирски удоволствия и постигане на свят покой. Буда е препоръчвал осем неща за постигане на щастие. Те са изброени по-долу:

Правилна вяра,
Правилно решение,
Правилна дума,
Правилна постъпка,
Правилен живот,
Правилна работа,
Правилно съзерцание,
Правилно разсъждение.

Буда е отхвърлял всички класи в браманската религия и не е признавал привилегиите на браманската класа. Приемал е хората за равни и им е давал равни права. Обичал е браманските пари. Не е приемал хората за свещени същества, а е твърдял, че хората имат много недостатъци и че ще могат да се отърват от тези грехове чрез задоволяване с малко и говеене. Тези знания обаче нямат нищо общо с религията и доволството на Аллāху теāлā. Душите на такива хора са празни, защото в будизма не съществува вяра в Аллах.

В Бирма, която е азиатска страна, разположена между Тайланд, Бангладеш и Малайзия, е имало невежо и аморално население. Будизмът е дошъл в тази страна през 543 г. пр. Хр. Тъй като в тази религия няма място за милост, тя се е разпространила скоростно сред диваците. Десет века по-късно търговците мюсюлмани от Индия са донесли тук исляма. Ислямските знания и ислямският морал също са получили разпространение. После са дошли англичаните и започнали да експлоатират природните богатства. Те

– както са сторили и във всички други части на света – посредством лъжи, оръжия, шпионаж и мисионерска измама и принуда са разпространили ислямската вражда. Когато англичаните са напуснали страната след Втората световна война, зад себе си оставили цяла армия от диви зверове, нападащи исляма. Както научаваме от писмата на ислямските учени, които са успели да избягат от жестокостите, бирманските отряди са нахлули в къщите, избили мъжете, отвлекли жените и момичетата, извършили всякакви зверства, отрязали техните полови органи, издълбали очите им и накрая ги оставили да умрат. Ние вярваме, че Аллāху теāлй сторва така, че мъчениците не усещат болка от раните и счупванията, които им биват причинявани. Желят да се върнат отново към живот и да изпият насладата от мъченичеството. От друга страна, злодеите от Бирма, които са изпълнили британските планове срещу мюсюлманите, ще изтърпят мъчението на Аллāху теāлй и в двата свята.

Конфуций е бил китайски философ, който е починал през 479 г. на 70 годишна възраст. Постигнал е известност със своите книги за етика и държавно управление. С течение на времето философията му се е превърнала в религиозна секта. В неговите книги няма никаква информация за небесните религии.

РЕЛИГИЯТА НА МЪСĀ (АЛЕЙХИССЕЛĀМ) И ЮДЕИТЕ

Ако бъдат проучени свещените книги, историческите доказателства и оцелелите до днес произведения ще се види, че религията, която повелява вярата в един Аллах, т.е. ислямът, е съществувал от времето на Āдем (*алейхисселĀм*) до наши дни. От Āдем (*алейхисселĀм*) до Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*) – след появата на хората на земята – са били изпратени много пророци (*алейхимуссалевāту веттеслĭмāт*), но без да им бъде низпослана голяма книга. Аллāху теāлй им е прасал малки книги, наречени **сухуфи**. Низпослани са били сто книги, като десет от тях са били изпратени на Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*). Историците казват, че хазрети Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*) е бил роден 2122 години преди Йсā (*алейхисселĀм*) в град, разположен между реките Ефрат и Тигър. Според едно предание той е починал на 175 годишна възраст в град на име **Халĭлюррахман**, близо до Ерусалим. В книгата “**La Bible a dit vrai** = Свещената книга казва истината”, публикувана от автор на име Мартсон, пише, че много вещи, принадлежащи на Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*), са били намерени в тези места наскоро. Това доказва, че той е живял в споменатото време. Доведеният баща на Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*) е бил **Āзер**. Истинският му баща е бил Тārūх, който е починал, когато Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*) е бил още дете. Āзер е бил майстор на идоли. Когато Ибрāхĭм (*алейхисселĀм*) е бил още дете, той е осъзнал, че за идоли не бива да се вършат поклонения. Изпочупил е статуите, изработени от доведения му баща и започнал да призовава Немрūd, владетеля на Вави-

лон, към вярата. Немрӯд е бил жесток и безмилостен управник. Според едно предание Немрӯд не е било истинското му име, а титла [като фараон]. Още като дете през ноздрата му е влязла малка змия, след което е станал изключително грозен. Дори собственият му баща не е издържал да го гледа в лицето и решил да го уби. Заради молбите на майката бащата се е отказал от това си намерение и го дал на един пастир. Пастирът, тъй като не издържал да гледа неугледното лице на детето, го оставил някъде на планина. Една тигрица на име Немрӯд го е изкърмила и спасила от гладна смърт. Името Немрӯд идва от това животно. След смъртта на баща си, Немрӯд е станал владетел, приел себе си за бог и поискал целият народ да му се кланя. Този намръщен и свиреп неверник е бил призван към истинската религия от страна на Ибрәхїм (*алейхисселѝм*), който е полагал усилие да откаже своя народ от поклонение на идоли и на Немрӯд, но те не му вярвали. Всички хора от халдейския народ имали обичая да се събират на едно определено място всяка година. Там първо са празнували, после са отивали в дома на идолите и се покланяли пред тях доземи, след което се разотивали по домовете. Веднъж – по време на техния празник – Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) е влязъл в дома на идолите и ги е счупил с една брадва. После е окачил брадвата на врата на големия идол и се е махнал оттам. Когато халдейците са влезли там, те видели как всички идоли са били изпотрошени и пожелали да накажат извършителя. Довели Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) и го попитали дали не е извършил той. Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) е отговорил така:

- Сигурно го е сторил големият идол с брадва на врата, тъй като не е искал хората да се кланят на малките статуи. Ако не ми вярвате, питайте него!

- Идолите не говорят, а ти искаш да ги питаме! – отговорили те.

- Тогава защо се кланяте на идоли, които не могат да говорят и да опазят себе си от счупване? Жалко за вас и за идолите, които почитате!

Той се е опитал с тези слова да откаже своя народ от идолопоклонничеството, но не е успял. Това състояние е посочено в 52-и и в следващите свещени айети на сӯра Енбийя. След това народът е доложил положението на Немрӯд, той е пожелал да види Ибрәхїм (*алейхисселѝм*). Когато Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) е влязъл при него, той не се е поклонил доземи. Когато го попитали за причината, отвърнал: “Аз не правя седжде на друг, освен Аллāху теālѝ, Който ме е създал.” Немрӯд е останал безпомощен в опровергаване на доказателствата на Ибрәхїм (*алейхисселѝм*). Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) му е казал, че Аллāху теālѝ е един, извечен и безкраен, и че Той е Притежателят на всичко, и че Немрӯд е само едно безсилно и слабо човешко същество. Немрӯд се е разгневил много и – окуражен от своите хора – е решил да хвърли Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) в огън.

Корāн-и керїм ни дава информация за диалога между Ибрәхїм (*алейхисселѝм*) и Немрӯд. В 258-о свещено знамение на сӯра Бакара по смисъл се

казва: “[О, Любими Мой!] **Не чу ли ти онзи [Немрӯд], който спореше с Ибрāхїм за неговия Господ, защото Аллах му беше дал владението, поради което той [Немрӯд] престъпи? Когато Ибрāхїм рече “Моят Господ и съживява, и умъртвява.”**, [Немрӯд] рече: **“И аз съживявам и умъртвявам.”** Когато Ибрāхїм рече **“Аллах довежда слънцето от изток, а ти го доведи от запад”**, неверникът се слича. Аллāху теāля не напътва онези, които угнетяват.”

Ибрāхїм (*алейхисселя̀м*) е бил хвърлен в огън. Това е написано в сӯра Саффāt и Енбийā. В 97-и свещен āйет на сӯра Саффāt по смисъл се казва: **“Неверниците рекоха: “Издигнете за него една сграда и хвърлете в нея Ибрāхїм, след като запалите в нея огън.”** Когато са построили сградата и изхвърлили хазрети Ибрāхїм в огъня, огънят се превърнал в розова градина. Според едно предание огънят се е превърнал в басейн с риби, които се появили от дърветата. В 68-о, 69-о и 70-о свещено знамение на сӯра Енбийā от Корāн-и керїм по смисъл се казва: **“Рекоха неверниците: “Ако ще извършите някакво дело, изгорете Ибрāхїм в огъня. С това ще сте помогнали на вашите божества.”** Ние рекохме: **“О, огън, бъди хладен и безопасен за Ибрāхїм!”** Поискаха да устроят [такъв] капан за него, а Ние ги сторихме да изпитат по-голяма загуба.” Името Немрӯд не се споменава в Корāн-и керїм, но е споменато в Тората [Стария Завет на Светата Библия]. Днес съществува едно езеро на име Айн-и Зелїка или Халїлюррахман. Неговите размери са 50x30 метра и се намира в Урфа. Това езеро се счита за мястото, където Ибрāхїм (*алейхисселя̀м*) е бил хвърлен в огъня, а дърветата се превърнали в риби. Ето защо тях никой не ги докосва.

Ибрāхїм (*алейхисселя̀м*) се е оженил два пъти. Първата му жена Сāре (Сāра) е станала на 70 години без да роди дете. При това Ибрāхїм (*алейхисселя̀м*) се е оженил за наложницата Хāджер, подарена от фараона на Египет. Тя му е родила син на име Исмā’їл. След това Сāре се е помолила на Аллāху теāля да я дари и нея с дете и Аллāху теāля е приел молитвата ѝ. Това дете е било Исхак (*алейхисселя̀м*). Исмā’їл (*алейхисселя̀м*) е станал праотецът на арабите, а Исхак (*алейхисселя̀м*) на юдеите. Това означава, че арабите и евреите са братя, идващи от един и същ баща, но от различни майки. Ибрāхїм (*алейхисселя̀м*) е от дядовците на Мухаммед (*алейхисселя̀м*).

На Ибрāхїм (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) му е било съобщено, че е пророк, когато е бил на 90 годишна възраст. Неговата религия е призовавала хората към вяра в единството на Аллах. В 67-и свещен āйет на сӯра Ал-и Имрāн от Корāн-и керїм по смисъл се казва: **“Ибрāхїм (*алейхисселя̀м*) не бе нито юдеин, нито християнин, а бе мюсюлманин, отдаден Нему.”**

Пророкът, който е призовал юдеите към истинската религия, е бил Мӯсā (*алейхисселя̀м*) [Мойсей], роден предполагаемо около 1705 г. преди Йсā (*алейхисселя̀м*) в град Мемфис, Египет. Тъй като има различни предания

относно неговата дата на раждане, не може да се определи със сигурност кой е бил тогавашният фараон. В годината на раждане на Мӯсā (*алейхисселлām*) фараонът е сънувал как едно момче, родено в онази година, го убива. Той, за да предотврати сбъдването на съня, е наредил да бъдат умъртвени всички момчета, родени през въпросната година. Майката на Мӯсā (*алейхисселлām*), за да опази своята рожба, е поставила детето в ковчеже [дървено сандъче] и го пустила по река Нил, поверявайки момчето на Аллāху теāлй. Това ковчеже, с бебето в него, е било намерено от жената на фараона. Владетелят също е видял момчето, но когато фараонът и неговата съпруга са забелязали дървения сандък за пръв път, жената е предложила следното: “Ако в него има имот, нека бъде твое, а ако има живо същество, нека бъде мое!” Тъй като фараонът е приел предложението, той не е успял да посегне на детето.

Името Мӯсā означава спасен от водата. Християните го наричат Мойсей и Моис. Майката на Мӯсā (*алейхисселлām*) е успяла да влезе в двореца като дойка за момчето и е отгледала своя син. Когато е достигнал до четиридесет годишна възраст, той е научил за своите роднини и отишъл при тях. Срещнал се е с Хārūн (*алейхисселлām*), който е бил с три години по-голям от него. Мӯсā (*алейхисселлām*) е въстанал срещу фараона заради неговите несправедливости спрямо юдеите и ги е защитил. Един ден той е видял египтянин неверник [копти] да измъчва човек от Бенй Исрāйл (евреин). Мӯсā (*алейхисселлām*), докато се е опитвал да спаси евреите, египтянинът е умрял. В действителност намерението на Мӯсā (*алейхисселлām*) е било само да предотврати жестокото отношение. Той, заради случилото се, е останал принуден да се изсели от Египет. Отишъл е в град Мадиама, където е служил на Шу’айб (*алейхисселлām*) в продължение на 10 години. Оженил се е за дъщеря му Сафūrā (Тсиппоре). Десет години по-късно Мӯсā (*алейхисселлām*) се е завърнал в Египет. На пътя за Египет се е отбил в планината Тур, където е чул словото на Аллāху теāлй. Тогава му е било дадено рисāлет [станал е пророк] и му е било съобщено, че Аллāху теāлй е един, че фараонът не е бог и още много други неща. След това се е върнал в Египет при фараона. Призовал го е към религията и към вярата в един бог. Поискал от него да даде свобода за Бенй Исрāйл (евреите), но монархът му е отказал и рекъл за Мӯсā (*алейхисселлām*): “Той е голям магьосник. Иска да ни подведе и отнеме властта.” Попитал е везирите до себе си за техните мнения и те казали: “Съберете магьосниците, за да го победят.” Магьосниците са дошли и пред очите на египтяните са хвърлили на земята своите конци. Хората са видели въжетата във вид на змии, които са тръгнали срещу Мӯсā (*алейхисселлām*). Когато Мӯсā (*алейхисселлām*) е хвърлил своя жезъл на земята, той се е превърнал в голяма змия, поглъщайки всички въжета. Магьосниците се учудили и рекли: “Този човек говори истината”, и повярвали в него. Това събитие е споменато от 111-и до 123-и свещен āйет на сӯра Араф в Корāн-и керйм. Това е вбесило още повече фараона, който е казал: “Той е бил ваш

главатар. Ще отрежа вашите ръце и крака и ще ви обеса на палмови клони.” Тогава те отговорили: “Ние повярвахме в Мӯсā. Осланяме се на неговия Господ. Искаме само Неговите прошка и милост.” В тези времена фараонът не е позволявал на юдеите да напускат Египет, защото е щял да загуби хората, които е използвал като прислужници и роби. След това събитие обаче водата на неверниците се е превърнала в кръв и от небето са завалели жаби. Разпространили се кожни болести и над хората се е спуснала тридневна тъмнина. Всичко това е изплашило фараона и той е дал позволение. Когато Мӯсā (*алейхисселѝм*) е бил на път за Ерусалим, заедно с Бенї Исрāйл, фараонът е съжалил за своето решение и с голяма войска е тръгнал подир тях. Когато са достигнали до суецкия залив, морето се е отворило и мюсюлманите (вярващите) са преминали на отсрещния бряг. Но когато фараонът и неговата армия са тръгнали зад тях, морето се е затворило и владетелят, заедно с воините си, се е удавил. По време на това голямо преселение Мӯсā (*алейхисселѝм*) се е молел много на Аллāху теāлѝ на планината Тур и е пожелал да Го види, но молбата му е била отхвърлена. Въпреки това Той отново е говорил с него на планината Синай. Мӯсā (*алейхисселѝм*) е останал на планината в протежение на четиридесет денонощия и е държал орудж. Аллāху теāлѝ, посредством мелѝикето Джебрāйл (*алейхисселѝм*), му е изпратил Тората, която е била написана върху скрижали. Освен това били му дадени и десет скрижали с десет повели, които вярващите е трябвало да спазват. Тези десет заповеди (**Евāмир-и ашере**) са споменати в еврейските книги и в шести стих, и в продължението на пета глава от Второзаконието на Тората и в началото на двадесета глава от Изход. Тези заповеди са както следва:

- 1 – Аз съм Аллах, Който те изведох от египетската земя, от дома на робство.
- 2 – Няма да имаш друг бог, освен Мене. Не прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята. Няма да им се кланяш никога.
- 3 – Няма да споменаваш напразно името на Аллах.
- 4 – Шест дни от седмицата ще работиш, а на седмия ще почиваш. Винаги ще помниш съботния ден и ще го осветиш.
- 5 – Ще почиташ майка си и баща си, и ще им се подчиниш.
- 6 – Няма да убиваш човек.
- 7 – Няма да прелюбодействаш.
- 8 – Няма да крадеш ничие имущество.
- 9 – Няма да лъжесвидетелстваш против съседа си.
- 10 – Няма да пожелаваш жената, къщата, нивата, наложницата, вола, магарето и нищо на съседа.

Когато Мӯсā (*алейхисселѝм*) се е върнал от планината Синай, той с ужас е видял, че неговата общност, която е поверил на своя брат Хārūн (*алейхисселѝм*), се е отклонила от правия път и е започнала да се кланя на собстве-

норъчно изваяна златна статуя на теле. Мӯсā (*алеихисселѣм*) е бил величествен и внушителен човек с остър поглед. Оказвал е голямо влияние върху хората, които е срещал. Но когато е бил на една годинка, той е оскубал космите по украсената с перли брада на фараона и го е изнервил. Владетелят е решил да го убие, но със застъпничеството на съпругата си Асийе той се е съгласил да го подложи на изпитание. Когато са сложили пред него тепсия, пълна със злато и огън, Мӯсā (*алеихисселѣм*) е протегнал своята ръка към златото, но Джебрāйл (*алеихисселѣм*) е обърнал ръката му към огъня. Когато детето е поставило огъня в устата си, върхът на езика му е изгорял и той е изхвърлил огъня. Заради това събитие той е получил говорен дефект. Когато се е налагало да общува с хора, той е оставял това на своя брат Хārūн (*алеихисселѣм*), който е говорил много изразително. Когато обаче е станал пророк, този дефект е изчезнал. На него му е било дадено да говори по-хубаво от своя брат. Докато е бил в планината Тūr-и Сīнā, красивите слова на Хārūн (*алеихисселѣм*) не успели да попречат на народа да се отклони от правия път. Мӯсā (*алеихисселѣм*) отново се е завърнал на планината Тур и е помолил Аллāху теāлѣ за опрощението на своя народ и общността му се е разкаяла за своята постъпка. Мӯсā (*алеихисселѣм*) е влязъл в пустините, заедно с народа си, за да намери Арз-и мев’уд (обетованата земя), която е била обещана от Аллāху теāлѣ. Останали са в пустинята на Тїх в продължение на четиридесет години. Там в пустинята Аллāху теāлѣ ги е хранел с манна и пѣдпѣдъче месо (селвā). Мӯсā (*алеихисселѣм*) е успял да дойде до хълма Небо до град Ерїха, от който е можело да се види Арз-и мев’уд. Той е починал там – според едно предание – на 120 годишна възраст. Брат му Хārūн (*алеихисселѣм*) е починал три години по-рано. Влизането в град Ерїха, намиращ се в Арз-и мев’уд, е станало от пророка Йўшā (*алеихисселѣм*), който е дошъл след него.

[В своята книга “**Кисас-и Енбийā**” великият историк и юрист Ахмед Джевдет паша (*рахиме-хуллāху теāлѣ*)²⁶ казва:

“Исхак (*алеихисселѣм*) е бил син на Ибрāхїм (*алеихисселѣм*), а Йа’кўб (*алеихисселѣм*) на Исхак (*алеихисселѣм*). Истинското име на Йа’кўб (*алеихисселѣм*) е било **Исрāйл** (Израел). Хората от неговото потомство се наричат **Бенї Исрāйл**, което означава “Синове на Исрāйл”. Йўсуф (*алеихисселѣм*), който е бил един от дванадесетимата синове на Йа’кўб (*алеихисселѣм*), също е бил пророк. След Йўсуф (*алеихисселѣм*) Бенї Исрāйл са последвали религиите на Йа’кўб и Йўсуф (*алеихисселѣм*) и заживели в Египет. Старото население на Египет, т.е. коптите, се покланяли на звездите, идолите и статуите, и са ползвали израилтяните като роби. Бенї Исрāйл са желяели да се отърват от мъченията на фараоните и да се завърнат в земята на дедите си, която те наричали “**Ханаан**” (**Кен’āн**). Фараоните обаче не позволявали това, защото са карали израилтяните да вършат

²⁶ Джевдет паша е бил от Ловеч. Починал е през 1312 [1894] г. в Истанбул.

тежка физическа работа, строят нови градове и сдания. Мӯсā, синът на Имрāн, е бил пуснат от своята майка в река Нил в едно дървено сандъче. **Асийе** (Асия), съпругата на фараона, го е намерила и осиновила. След като Мӯсā (*алеихисселѝм*), без да иска, е убил един копти, той се е изселил от Египет в град **Медйен** (Мадриан). Тук е останал да живее десет години. Оженил се е за дъщерята на Шу’айб (*алеихисселѝм*) и се е завърнал в Египет. По пътя към Египет той се е отбил в планината **Тур** и се е сдобил с честта да говори с Аллāху теāлѝ. Било му дадено пророчество и е бил повелен да призове фараона към религията, но владетелят е отказал. Мӯсā (*алеихисселѝм*) е събрал израилтяните и напуснал Египет. Преминавайки през **Суецко** море, те са тръгнали към място, наречено “**Ерйха**”, но израилтяните са казали: “Ние не може да отидем и да воюваме с Амāлика” и били прокълнати. Мӯсā (*алеихисселѝм*) е отишъл в планината **Синай**, след като е оставил евреите под ръководството на своя брат Хārўн (*алеихисселѝм*), който е бил с три години по-голям от него. Той е разговарял отново с Аллāху теāлѝ. Била му дадена книгата **Теврāt** (Тора). Неговият народ се е разкалял и отишъл на място, което се е намирало на юг от езерото на Лот (Лут). Отседнали срещу град Ерйха, който се е намирал от източната страна на река Шерйа. За свой пълномощник е оставил Йўша (*алеихисселѝм*) и починал.

В “**Мир’āt-и Кйинāt**” пише: “Мӯсā (*алеихисселѝм*) е отишъл в планината Тур три пъти. Първият път му е било дадено пророчество. Вторият път му е била дадена свещената книга “**Тора**” (Теврāt-и шерйф) и “**Евāмир-и ашере**”. Тората е била съставена от четиридесет части. Всяка част е съдържала хиляда сӯри, а всяка сӯра хиляда āйета. В днешната Тора няма толкова много знамения. Това е така, защото Корāн-и керйм ни съобщава, че с течение на времето Тората и Евангелието са били променени и фалшифицирани. Тората, която е била дадена на Мӯсā (*алеихисселѝм*) от Джебрāйл (*алеихисселѝм*), е била наизустена единствено от Мӯсā, Хārўн, Йўша, Узейр и Йсā (*алеихимесселѝм*).”

В книгата “**Кāmўс-ул-а’лѝм**” пише: “Когато асирийският владетел Бухтуннасар е превзел Ерусалим, той е разрушил Месджид-и Аксā и изгорил копията на Тората. Пленил е седемдесет хиляди еврейски учени и ги е завел във Вавилон. Сред тях са били Данйал и Узейр (*алеихимесселѝм*). [Узейр (*алеихисселѝм*) е бил наричан Азрā от евреите. Това е написано в “**Мунджид**”. Въпреки това книгата **Азрā**, както и някои други книги, които са включени в Стария Завет на днешната **Света Библия**, не са написани от Узейр (*алеихисселѝм*), а от еврейски равин и духовник на име Азрā.] Евреите са забравили Теврāта и се отклонили от правия път. Не са повярвали в пророците, които са били изпратени да ги наставляват, и са убили мъченически повечето от тях. Бехмен Кейхусрев, шахът на Иран, е разгромил асирийците. Освободил е юдеите и Данйал (*алеихисселѝм*). Броят на поклонящите се в Месджид-и Аксā е нараснал. Когато Александър Македонс-

ки е превзел Ерусалим, за тамошен управител е бил назначен евреин на име Хиродес. Този подъл управник е убил мъченически (сторил шехїд) Яхия (*алеихисселѣм*) и е извършил големи жестокости. По-късно Ерусалим е преминал в ръцете на римляните. През 135 г., след еврейското въстание, Адриан е разрушил града и избил евреите. Разбягалите се евреи се разпръстрали из различни места, но и там християните са ги подложили на големи жестокости и притеснения. Те са постигнали мир и спокойствие чак с появата на исляма. Град Ерусалим е бил възстановен от римските императори и получил името Илия. Ерусалим и Месджид-и Аксѣ са били възстановени от Абдулмелик, петия емевитски (омаядски) халїф, но отново е бил разрушен по време на кръстоносните походи. Селяхуддїн Ейїубї го е възстановил по-късно. Османските халїфи са реставрирали и украсили града.”

Другата свещена книга на юдеите – след Теврѣта – е “Талмїд”. Мїсѣ (*алеихисселѣм*) е предал онова, което е чул в планината Синай, на Хѣрїн, Йїша и Елиѣзѣр. А те, от своя страна, са съобщили на следващите пророци и накрая на Йехуда. Той пък – през втори век – е написал тези думи в една книга за период от четиридесет години. Тази книга е била наречена “Мишнѣ”. Едно разяснение за Мишнѣ е било написано през трети век в Йерусалим и едно през шести век във Вавилон. Тези разяснения са били наречени Гамарѣ. Мишнѣ и едно от тези разяснения са били събрани на едно място, като образувалата се книга е била наречена Талмїд. Книгата Талмїд, която съдържа онази Гамарѣ, която е била написана в Йерусалим, се нарича Йерусалимски Талмїд, а съдържащата онази Гамарѣ, която е била написана във Вавилон, се нарича Вавилонски Талмїд. Християните са враждебно настроени към тях. А една от причините за това е в тяхната вяра, според която един от мъжете, които са предали Мишнѣ, е бил Шем’ун, който е носил кръста, подготвен от тях за разпъване на Йсѣ (*алеихисселѣм*). Някои от писанията в Талмїд, които са вредни за човечеството, са изредени в края на нашата турска книга “Севѣр Veremedi” [Не можа да отговори]. В книгата “Мир’ѣт-и Кѣинѣт” пише, че гореспоменатият Елиѣзѣр е бил син на Шу’ѣйб (*алеихисселѣм*).]

Книгата, която християните наричат “Светото Писание” (Библия), се състои от два части – “Стар Завет” и “Нов Завет”. Евреите вярват само в Стария Завет и го наричат “Светото Писание”, но не смятат, че той трябва да бъде наречен Стар Завет. Те го наричат “Танах” и разделят на три части. Първата част я наричат “Теврѣт”. Теврѣтът се състои от пет части:

- 1) Битие (Genesis),
- 2) Изход (Exodus),
- 3) Левит (Leviticus),
- 4) Числа (Numeri),
- 5) Второзаконие (Deuteronomium).

(Общото име на петте книги е “Петокнижие”.)

Във втори свещен айет на сӯра Исрā в Корāн-и керй̄м по смисъл се казва: **“Ние дадохме книга на Мӯсā.”** С течение на времето в Тората са били вмъкнати много чужди писания и затова днес тя няма никаква връзка с истинската Тора, разкрита на Мӯсā (*алейхисселй̄м*). [За повече информация погледнете частта **“Корāнът и Евангелията”**.]

Фактът, че Аллāху теāлй̄ ще изпрати последен пророк на име Мухаммед (*алейхиссалй̄ту весселй̄м*), е бил посочен в истинския Теврāt. От 155-и до 157-и свещен айет на сӯра А’рāф от Корāн-и керй̄м е дадена информация за втората молба на Мӯсā (*алейхисселй̄м*), когато той е искал прошка за своя отклонил се от правия път народ. Меāl (смисъл според учените по тефсй̄р): **“Мӯсā рече: “Господи мой, ако беше пожелал, щеше да погубиш мен и тях преди. Ще ни погубиш ли заради лошите дела на долните хора сред нас? Това не е нищо друго освен Твое изпитание. Оставайш с него Ти в заблуда, когото пожелаеш и напътваш Ти, когото пожелаеш. Нашият приятел си Ти. Опрости ни! Прояви милост към нас! Ти си Най-добрият сред прощаващите. Отреди ни красиво подчинение и препитание на този свят, и Рая в отвъдния живот! Ние се покаяхме и се завърнахме при Теб!”** Аллāху теāлй̄ му каза: **“С моето мъчение поразявам когото пожелаея. Моята милост обхваща всичко. Моята милост [в отвъдния живот] е за муттекиите [пазещите се от неверие и грехове], за даващите зекят и за вярващите в Нашите знамения. Те следват Пейгамбера, неграмотния Пророк. Откриват [неговите имена и качества] записани в Теврāта и Евангелието до тях. Този Пророк им повелява доброто, вярата и забранява лошото, неверието. Сторва им халял (позволени) чистите неща и им сторва харām (забранени) мръсните. Той ги освобождава от тежестите и облекчава големите трудности. Които повярват в него и го почитат, и му помагат, и следват Светлината [Корāн-и керй̄м], изпратена с него, ето те са онези, които ще постигнат безкрайно щастие.”**

Няма никакво съмнение, че евреите са вярвали в последния Пророк и го чакали. Дори в някои тефсй̄ри пише, че във време на война евреите се молели така: **“О, Господи! Помогни ни в името на последния Пророк (*алейхиссалй̄ту весселй̄м*), чието идване ни обеща!”** и са постигали победа.

Дāvуд и Сюлеймāн (*алейхимесселй̄м*), които са сред пророците (*алейхимуссалевāту веттеслй̄мāt*), изпратени на евреите след Мӯсā (*алейхисселй̄м*), са направили много за разпространението на истинската религия. Основата на юдейската религия може да бъде обобщена по следния начин:

Вяра: Има само един Аллах. Неговото съществуване е от само себе си. Не е роден и не е родил. Вижда и знае всичко. Опрощаването и наказването са характерни само за Него.

Морал: Основите на морала са **“Евāмир-и ашере”** (Десетте заповеди). Хората трябва да ги следват буквално. Тялото и душата са две различни

неща. Душата не умира до Съдния ден. Вярата в отвъдния живот е необходима.

Основи на религията: Всички народи неевреи са идолопоклонници. Необходимо е да се стои далеч от тях. Трябва да се прекъсва връзка с тях, колкото е възможно това, както и да се коли курбан с или без кръв. [Евреите поднасят в жертва всяко животно, включително гълъбите, но най-вече овце, кози и едър рогат добитък. С течение на времето краваите, направени от несолено месо, както и питките, наречени “без тесто”, са започнали да се приемат от хората за курбани и тяхното раздаване се е счело за курбан без кръв.] За късхс се е правело късхс. Т.е. наказвали престъпника със същото наказание, което той е извършил. Момчетата са били обрязвани от равини [духовници]. Животните, чието месо е позволено да се яде, трябва да бъдат заклани. Месото от животно, което е убито по друг начин, не може да се яде. [Дори и днес в Европа и САЩ има еврейски магазини, на които има надписа “**Кашер**”, което означава, че месото, което се продава в тези магазини е от животни, които са били заклани по начин, показан от равини. Евреите могат да ядат месо, което е приготвено само по този начин. Мюсюлманите пък ядат месо само от животно, което е заклано, изричайки името на Аллхху техлх. Те никога не ядат свинско месо.] Еврейските жени трябва да си покриват главите след като се оженят. Днес еврейските жени в Европа изпълняват това задължение като носят перуки. Яденето на свинско месо е хархм и при юдеите.

Начините на поклонение при юдеите са свързани с различни методи. Събота е техният свещен ден. В този ден никога не работят и не палят огън. Събота го приемат за празничен ден и го честват. Наричат го “Шабат”. Освен това те имат и други свещени дни, а именно Песах (Пасха), Шаввот, Рош-ха-Шанах, Кипур, Сухкот, Пурим, Ханука и много други. Пасха се счита за спомен от спасяването на юдеите от египетско робство. Шавот е празникът на розата и символизира низпославането на Теврхта и Десетте заповеди. Кипур е денят за голямото говеене, който е спомен от тяхното покаяние и опрощаване. Сухкот е празникът на захарната трхстика. Той е спомен от техния живот в пустинята.

Равините, за разлика от свещениците, нямат правомощието да прощават грехове. Те единствено водят поклоненията. Считат, че при Аллхху техлх всички юдеи са равни и няма никаква разлика между тях.

След Мхсх (*алейхисселхм*) броят на техните религиозни поклонения и начините им на водене от равините са били увеличени и променени от следващите пророци (*алейхимуссалевхту веттеслхмхт*). Били добавяни нови неща. След Дхвуд (*алейхисселхм*) към поклоненията са били добавени рецитирането или изпълняването на “**Зебхр**” (книгата, пратени нему) в съпровод с музикални инструменти.

Дхвуд (*алейхисселхм*) е бил роден 1000 години преди Йсх (*алейхисселхм*). [Макар европейските историци да са отбелязали периода 1015-975г. пр.

Хр. като времето, в което е управлявал Дāvуд (*алейхисселѣм*), това не е сигурно.] Дāvуд (Дауд) (*алейхисселѣм*) отначало е бил пастир. Заради изключително красивия си глас [дори и днес се използва израза “Даудов глас”], той – след известно време – е бил изкаран пред държавния глава Тālут [международното му име е Сеул] и останал да свири на цитра там. Отначало между тях се е сформирала голяма близост и завързали близко приятелство. Но когато славата на Дауд (*алейхисселѣм*) е започнала да нараства с всеки изминал ден и когато на тридесет годишна възраст е убил Галот – който е бил като великан – с камък, хвърлен с прашка, хората му се възхитили. Това е изплашило Тālут и той е отдалечил Дāvуд (*алейхисселѣм*) от себе си. Въпреки това – след смъртта на Тālут – Дауд (*алейхисселѣм*) е станал владетел благодарение на желанието на народа и за първи път в историята е сторил Ерусалим да бъде столица на евреите. Управлението на Дауд (*алейхисселѣм*) е продължило 40 години. Той е получил свещената книга “Зѣбūr”. Това е написано в 163-и свещен айет на сūra Нисā и 55-и свещен айет на сūra Исрā. Няма съмнение, че Дауд (*алейхисселѣм*) е помолвил Аллāху теāлѣ за милост и прошка. Наред с това днешната книга “Псалми”, която е поместена в Библията, съдържа добавени от хората пасажки и затова е загубила изцяло оригиналния вид, в който е била изпратена от Аллāху теāлѣ. Аллāху теāлѣ е дарил Дауд (*алейхисселѣм*) с големи блага. В 10-и свещен стих на сūra Себе по смисъл се казва: **“От Наша страна дадохме на Дауд достойнство [над другите хора и пророци], превъзходства [като пророчество, книга, власт, красив глас и способността да придава с ръце форма на желязото]. О, планини и птици, и вие възславяйте заедно с него. И размекнахме за него желязото [като свещ].”** От 17-и до 19-и свещен айет на сūra Сād по смисъл се казва: **“О, Мухаммед! Търпи онова, което неверниците изричат. Спомни си за нашия раб Дауд! Той винаги правеше покаяние на Аллах. Ние бяхме дали под негова власт планините и птиците, които вечер и сутрин правеха тесбїх (прославяха) с него.”** В 25-и свещен айет на сūra Сād по смисъл се казва: **“При Нас той има висока степен и красиво бъдеще.”** Грозната история, написана в днешните Теврāt и Евангелие, и в която се разказва за приключението на Дāvуд (*алейхисселѣм*) и Витсавее, жената на един офицер на име Урия, не е вярна. Тя е написана в 11-а глава в Самуел II. [Хазрети Али (*радияллāху анх*) е заявил, че ще удари с тояга 160 пъти онези, които разказват тази фалшифа и грозна история. В тѣфсїра “Мевāкиб”, в разяснението на 26-и свещен стих на сūra Сād по смисъл се казва: “Урия е изпратил вест на едно момиче на име Тешаму, за да я информира, че иска да се ожени за нея. Макар че момичето е приело, нейните родители не са проявили благосклонност и оклеветили Урия. Междувременно Дауд (*алейхисселѣм*) също е пожелал да се ожени за нея. След като Урия е починал във война, момичето се е омъжило за Дауд (*алейхисселѣм*). Въпреки това Аллāху теāлѣ не е бил доволен от факта, че той е пожелал сгодено

момиче. Когато Дауд (*алеихисселѝм*) е осъзнал своята грашка, той се е разкажал и бил опростен от Аллѝху теѝлѝ.”]

В Корѝн-и керѝм отсъства ясна информация по този въпрос, но е съобщено, че Дауд (*алеихисселѝм*) непрестанно се е боял много от Аллѝху теѝлѝ, притежавал е знание и е бил дарен със способността да различава истината от заблудата. В 24-и свещен стих на сѝра Сѝд е написано, че той, за да не постѝпи несправедливо в разрешаването на един въпрос, свързан с една овца, е паднал на седжде и поискал прошка от Аллѝху теѝлѝ, и се е помолил много. Всички ислямски учени са единодушни по отношение на това, че митѝт за Урия е бил добавен към Теврѝта и Евангелието с течение на времето. Макар тези измислени истории – наречени “Исрѝлийѝт” – да са заразили някои невежи мюсюлмани, ислямските учени са заявили, че това са митове.

Сюлеймѝн (*алеихисселѝм*) [чието управление е продължило предполагаемо между 965-926г. пр. Хр.] е бил син на Дауд (*алеихисселѝм*) и е станал пророк и владетел на израилтяните след него. Той е можел да говори с джиновете, дивите животни и птиците. Ерата на Сюлеймѝн (*алеихисселѝм*) е била най-добрият период за израилтяните. До времето на Сюлеймѝн (*алеихисселѝм*) израилските владетели не са знаели що е дворец. Кѝщата на Тѝлѝт, когото споменахме по-горе, е нямала никаква разлика от най-обикновен селски дом. Сюлеймѝн (*алеихисселѝм*) е този, който прѝв основал град Ерусалим и построил дворец. Изградил е множество сгради, палати, градини, басейни, места за колене на курбани и за поклонения. Името на най-великия ма’бед (място за поклонение), построен в Йерусалим, е било “Месджид-и Аксѝ = Бейт-и Мукаддес = Свещения дом”. Той е бил изграден от финикийски архитекти. Там са работели и джинове. Материалите, използвани в строежа, са били много ценни. Зданието, погледнато отдалеко, е изглеждало като парче злато и е изумявало хората. Строежѝт е продължил седем години. За съжаление обаче този красив месджид е бил опожарен от Бухтуннасар II, асирийския владетел, който е завзел града. Всички копия на Теврѝта са били изпепелени до такава степен, че не е останало нито едно. Макар че Кейхусрев е ремонтирал сградата, римляните пак са я изгорили на по-късен етап. В книгата “Кѝмѝс-ул-а’лѝм” пише: “Това бедствие бележи края на хубавите времена за юдеите. По-късно византийските императори са ремонтирали Месджид-и Аксѝ и назовали Йерусалим “Илия”. Нашият Пророк (*салляллѝху алейхи ве селлем*) е изпълнил намѝз в Месджид-и Аксѝ. Град Йерусалим е преминал в рѝцете на мюсюлманите през 16 г. по Хиджра по време на Омер (*радияллѝху анх*). Сегашният месджид е бил построен наново вѝв времето на Абдулмелик (*рахиме-хуллах*). Днешните евреи наричат “стена на плача” остатѝците от стените на основата и се молят пред тях.”

Вѝв времето на Сюлеймѝн (*алеихисселѝм*) Йерусалим се е превърнал в най-големия и красив град на света. Безброй истории се разказват за двор-

ците, построени от Сюлеймāн (*алейхисселѝм*) в Йерусалим, за кръговете в тях и за ценните вещи. Може да се каже, че нито един владетел досега не е живял такъв прекрасен и приказен живот като Сюлеймāн (*алейхисселѝм*). Той е имал многобройни съпруги и наложници. Тъй като е отдавал голямо значение на търговията, неговото богатство е нараствало от ден на ден и е украсил двореца си с нови изкусни и красиви вещи, и е отгледал множество ценни коне, птици и други животни. Всеки ден в двореца му са били колени 30 броя едър рогат добитък, 100 овце и десетки елени и сърни. Сюлеймāн (*алейхисселѝм*) е поддържал мирни взаимоотношения и се е отнасял добре със своите съседи и е търсел поводи за сприятеляване с тях. Оженил се е за дъщерята на фараона и е призовал Белкъс, савската царица, към истинската религия. Установил е приятелски взаимоотношения с нея и – според ислямските историци – се е оженил за Белкъс. Фактът, че Белкъс е получила призив от Сюлеймāн (*алейхисселѝм*), е написан от 29-и до 32-и свещен айет на сѹра Немл в Корāн-и керѝм.

Сюлеймāн (*алейхисселѝм*) е бил изключително справедлив владетел, както и всички други пророци (*алейхимуссалевāту веттеслѝмāt*). Справедливостта му е била за пример, като тази на Омер (*радияллāху теāлѝ анх*). Сюлеймāн (*алейхисселѝм*) е проявявал толерантност към другите вероизповедания и независимо от протестите на фанатичните евреи, той е строил храмове за хора от други религии. С това е успял да спечели голямото уважение и обичта на всички хора по света, и се превърнал в образец. Той е продължил религията на своя бащ Дауд (*алейхисселѝм*).

Състоянието на Сюлеймāн (*алейхисселѝм*) е написано в Корāн-и керѝм. В 12-и свещен айет на сѹра Себе по смисъл се казва: **“Дадохме под властта на Сюлеймāн вятъра, който отива на едномесечно разстояние, когато духне сутринта и идва от едномесечно разстояние, когато духне вечерта. Изляхме за него мед, разтопен като вода. С позволенията на неговия Господ, Ние дадохме под негова власт някои джинове, вършещи работа. Ако сред тях се случеше някой да не се подчини на повелята Ни, Ние го карахме да вкуси мъчението на пламналия огън.”**

В сѹра Сад от 30-и до 39-и свещен айет по смисъл се казва: **“На Дауд дарихме Сюлеймāн. Той беше хубав раб. Той [със зикр (споменаваше) и тевбе (покаяние)] винаги се обръщаше към Аллāху теāлѝ. Една привечер му бяха показани ценни породи създателни коне, които се движеха с голяма скорост. Сюлеймāн рече: “Останах лишен от споменаването на моя Господ, занимавайки се с тези добри блага. Свечери се.” Разстрои се много. Каза: “Върнете ми ги обратно!” Отряза техните крака и вратове [а месото раздаде на бедните]. После се върна към предишното си състояние. Рече: “Господи мой, опрости ми и ме дари с власт, до която да не може да достигне никой друг след мен. Ти без съмнение винаги даряваш!” И му подчинихме вятъра, който отива там, където [Сюлеймāн] поиска. И шейтāните, които строят сгради и**

се гмуркат, и онези другите, които са вързани в окови. Ето това е нашият дар. Ако искаш дай и на другите, ако не искаш – недей! Ние казахме, че нашите дарове са безмерни. Наистина, както му дадохме тези дарове в земния живот, така и в отвъдното той има висока степен и красиво бъдеще.”

Според еврейските и християнските публикации трите части на Светата Библия, т.е. Теврѝта и Евангелието, са взети от книгата на Сюлеймѝн (*алейхисселѝм*). Това са “Притчи”, “Еклесиаст” и “Песните на Соломон”. Намират се в **Стария Завет**. В Теврѝта се казва, че вятърът, птиците и другите животни са били под властта на Сюлеймѝн (*алейхисселѝм*). Разбирал е техните езици и птиците и животните му се подчинявали веднага. Построил е за кратко време множество сгради, които – благодарение на джиновете – са били привършвани за много кратко време.

Във времето на Сюлеймѝн (*алейхисселѝм*) хората са получили още повече граждански права, отколкото при царуването на Дауд (*алейхисселѝм*). Според законите бащите са имали неограничени права върху своите деца. Едно дете, без значение от възрастта, е било задължено да изпълни заповедите на своя баща. По-голямото дете е вземало двукратно по-голям дял от наследството. Решенията за годеща и брака са били вземани от семействата. Кандидатите са били длъжни да приемат избраните за тях хора. Разведената жена е вземала от своя мъж пари на име **мехр**. Вдовиците с или без деца са били длъжни да се омъжат за братята на своите съпрузи. Първото дете от този брак се е считало за дете на покойника и е получавало неговото наследство. Мъжете са имали право на брак с повече от една жена.

След смъртта на Сюлеймѝн (*алейхисселѝм*) израилтяните се разделили в дванадесет племена, които са започнали да враждуват. Това разединение е започнало още преди да почине Сюлеймѝн (*алейхисселѝм*), но с помощта на Аллѝху теѝлѝ той (*алейхисселѝм*) е успял да ги задържи на едно място. На мястото на Сюлеймѝн (*алейхисселѝм*) е застанал неговият син Ровоам, но са го последвали само две от всички дванадесет племена. Израелската държава се е разделила на две. Едната е била **Израел** и в нея се събрали десет племена, а останалите две са сформирали държавата **Йехѝдѝ**. Те са останали в Ерусалим. В крайна сметка обаче те се отделили от правилния път и били сполетени от гнева на Аллѝху теѝлѝ. Известно време са живели под властта на асирийската държава. Бухтуннасар е разрушил и изгорил Йерусалим през 587 г. пр. н.е. Изкарал е израилтяните от града насила и ги е изпратил във Вавилон. Когато Кейхусрев [Кирий], иранският шах, е победил асирийците, той е позволил на юдеите да се завърнат в Ерусалим. Те, когато се завърнали в изгорения и разрушен град, го поправили до известна степен. След това първо са паднали под хегемонията на персийците, а после на македонците. Римляните са влезли в града 64 г. пр. н.е., като отново са го унищожили и опожарили. Римляните за пореден

път са опустошили града през 70 г. пр.н.е. Римският император Тит е бил този, който е изгорил това населено място из основи.

Йсā (*алейхисселѣм*) е бил роден, когато израилтяните се намирали под римска власт. По време на тези бедни са били унищожени копията на Теврāта и се появили различни книги със същото име. Към тях са били добавени много чужди писания и митове. Ето защо Аллāху теāлѣ е изпратил Йсā (*алейхисселѣм*) като пророк на израилтяните [и другите хора], за да им покаже правилния път, но израилтяните не са пожелали да повярват в него. Въпреки това те са знаели, че ще дойде един пророк и са го очаквали, както е било написано в Теврāта. Те са мислели, че този Пророк (*алейхисселѣм*) ще бъде много силен и смел, ще постига каквото е възнамерил и ще ги спаси от римляните. Не са харесали Йсā (*алейхисселѣм*) – тъй като е бил с много благ характер – и са го обвинили в лъжепророчество и оклеветили майка му хазрети Мерѣем. Днес на света има около 15 милиона евреи. Сред тях няма нито един, който да следва истинския Теврāт. Според алманаха “Британика на година”, който е международна статистика, е съмнително дали всички евреи вярват в една и съща религия, защото сред тях има множество различни секти.

ЙСЕВИЗМЪТ [НАЗАРЯНСКАТА РЕЛИГИЯ] И ХРИСТИЯНИТЕ

Йсā (*алейхисселѣм*) е бил изпратен, за да коригира истинската религия, изопачена от юдеите. Т.е., истинската религия на Йсā (*алейхисселѣм*) е поправената юдейска религия. Той в 17-и айет от 5-а глава на Евангелието на Матей казва: “Не мислете, че съм дошъл да разруша религиите и пророците. Аз дойдох не за да руша, а да допълня.” Разяснения за основите на християнството и днешните Евангелия са дадени в частта **“Корāнът, Теврāтът и Евангелията в наше време”**. Който желае, моля, да прочете оттам!

Оригиналото Евангелие, включващо знания за йсевизма и предаден от Йсā (*алейхисселѣм*), е бил многократно променен и към него са били добавяни множество чужди писания и суевория. В резултат от това заповедите и словото на Аллāху теāлѣ са били унищожени. Евангелието е загубило качеството да бъде свещена книга. В турската книга **“Изāх-ул-мерām фй Кешф-из-Зулѣм”** великият ислямски учен Елхāдж Абдуллах бин Дестāн Мустафā (*рахиме-хуллāху теāлѣ*) [поч. през 1303 (1885) г.] обяснява каква е била **книгата**, изпратена на Йсā (*алейхисселѣм*) и за която се споменава в Корāн-и керѣм. В книгата е написано както следва: “Когато евреите се опитали да обесят или убият Йсā (*алейхисселѣм*), те са взели Евангелието, което се е намирало до него, и са го изгорили или разкъсали на парчета. До въпросния момент Евангелието не е било разпространено из света, а религията му не е била приета масово от хората. Това се е дължало на

факта, че Йсā (*алейхисселѝм*) е призовал към нея само две и поволина – три години. Няма вероятност да е било написано второ копие на Евангелието. Освен че малко хора са повярвали в Йсā (*алейхисселѝм*), те в по-голямата си част са били невежи. Следователно не е възможно да са имали и други писмени доказателства. Не са били направени други копия на Евангелието, а самата книга се е знаела наизуст само от Йсā (*алейхисселѝм*). Може да има и друга вероятност: В Nikeйския събор от 325 г. след н.е. са били изгорени много Евангелия, определени за суеверни, грешни и неоснователни. Има голяма вероятност истинското Евангелие да е било изгорено сред тях.”

Днес целият християнски свят признава, че в Евангелието са били добавени много чужди неща и че в него – наред със заповедите на Аллāху теāлѝ – се намират и немалко човешки писания. Няма съмнение, че първоначалното Евангелие е било на иврит. По-късно то е било преведено на латински и гръцки. При превода от иврит на гръцки език са били допуснати доста неточности. Освен това – тъй като гърците идолопоклонници се противопоставяли на вярата в един Аллах и желяели да адаптират Евангелието към философията на Платон – се е появила идеята за Троицата, която е в пълно противоречие със здравия разум.

Според философията на Платон е грешно да се кланя на много божества и да се прави отделен идол за всеки един от тях. Поддръжниците твърдят, че реално има три бога.

Първият от тях е Отецът. Той е най-великият творец и е бащата на останалите. Това е първата основа на тази философия.

Вторият бог е видимият, който е везирът на невидимия Баща. Той е **Логос** = свещено слово. В началото на Евангелието на Йоан е написано, че християните наричат Йсā (*алейхисселѝм*) Логос, т.е. свещено слово, и че го приемат за бог.

Третият е Вселената, видимата и известната на хората. Ето с това гърците и римляните са поискали да оприличат християнството на тази философия. Макар Йсā (*алейхисселѝм*) да е казал: “Аз съм само един човек като вас”, те са го приели за Божий син. Към тези божества са добавили и Рӯх-ул-кудс [Светия Дух]. Така се е образувала поредица от божества – Отец, Син и Светия Дух. Въпреки това думата “Баща”, използвана в Евангелието на иврит, символизира факта, че Аллāху теāлѝ е Притежател на голяма мощ. А думата “син”, използвана за Йсā (*алейхисселѝм*), означава, че той е любим раб на Аллāху теāлѝ, а не Негов син. Думата “Рӯх-ул-кудс” е пророческата сила на Йсā (*алейхисселѝм*), която му е била дадена от Аллāху теāлѝ. Този факт е споменат в Корāн-и керѝм по следния начин: В 12-и свещен āйет на сӯра Тахрѝм по смисъл се казва: **“Мерѝем, дъщерята на Имрāн, е от примерите за вярващите. Тя опази целомъдрието си [от харāми и лоши постъпки]. Вдъхнахме в нея от душата [която създадох-**

ме]. **Тя потвърди словата и книгите на своя Господ. Тя бе от подчиняващите се на Господа си.”**

По време на появата на йсевизма не е имало вяра в Троицата. Гореспоменатият Дестан Мустафа (*рахиме-хуллах*) казва: “Идеята за Троицата е била измислена за пръв път от философа Платон. Юдеин на име Паулус се е престорил за вярващ. Според едно предание това фитне е било разпалено отново 200 години след н.е. от свещеник на име Сибелиус. Хората – до това време – са вярвали само в един Аллах и пророка Йса (*алейхисселям*). Предложението на Сибелиус (Сибелий) е било яростно отхвърлено от много християни. Между църквите се разпалили кървави вражди и това е довело до голямо кръвопролитие. В една историческа книга от онова време – преведена от френски на арабски език – този факт е написан по посочения начин. През 200 г. е била предложена само идеята за Отец и Син. Идеята за Светия Дух е била добавена 181 години по-късно от религиозния съвет в Истанбул, проведен през 381 г. по време на византийския император Теодосий. Имало е много папи, които са въстанали срещу това решение.” Папа Хонорий никога не е повярвал в **Светата Троица**. Макар че Хонорий е бил отлъчен много години след своята смърт, появили се нови секти, които се противопоставили на идеята за Троицата. Правенето на измислени снимки и статуи на Йса (*алейхисселям*), тяхното слагане в църкви, приемането на кръста за свещен символ и други подобни неща са причинили много разногласия и дори кръвопролитни борби. Едва 700 години след н.е. църквите са приели изброените неща.

Те са променили основата на йсевизма [назарянската религия]; приели папата за безгрешен; предоставили на свещениците правото да прощават греховете; казали, че хората се раждат греховни; не приели последния пророк Мухаммед (*алейхисселям*), въпреки че и в Евангелието е било написано за него. Те непрекъснато – дори и днес – променят книгите, които наричат Евангелия. Всички тези неща са предизвикали гнева на Аллаху теаля. В 171-и свещен айет на сѳра Ниса по смисъл се казва: **“О, хора на Писанието! Не прекалявайте в религията си! Говорете само истината за Аллаху теаля! [Не Му приписвайте недостатък и не Го клеветете, че се е сдобил със син.] Месията Йса е синът на Мерйем и пророкът на Аллаху теаля. Той е Негово създание, сътворено със заповедта “Бъди!” Той го постави в Мерйем и е душа като другите души на Аллаху теаля. Вярвайте в Аллах и в Неговите пророци! Не казвайте “Троица”! Добре ще е за вас да се откажете от тази дума. Аллах е единственият бог! Пречист е Той да има рожба. Негово е всичко на небесата и земята. Той ги създаде.”**

Използването на думата дух за Йса (*алейхисселям*) в свещения айет е разтълкувано по различни начини. Неречен е дух, защото Джебрайл (*алейхисселям*) го е духнал в хазрети Мерйем, от което тя е забременяла. Това е било наречено дух или под дух се има предвид откровение от Аллаху

теӓлӓ. С тази дума е била благовестена хазрети Мерӓем и на Джебрӓйл (*алеӓхисселӓм*) му е било повелено да духне в нея, или на Йӓсӓ (*алеӓхисселӓм*) му е било заповядано “Бъди!”, или това е заповедта “Бъди!” Връзката на Аллӓху теӓлӓ с духа е такава, каквато е връзката на речта с говорещия.

В 79-и свещен аӓет на сӓра Бакара за онези, които са променили Евангелието, е казано по смисъл: **“Горко на онези, които с ръцете си пишат книгата и после изричат: “Това е словото на Аллах”, за да го продадат на малка цена! Горко им заради онова, което ръцете им написаха! Горко им заради онова, което са спечелили!”** От 1-и до 4-и свещен аӓет на сӓра Ихлӓс по смисъл се казва: **“Кажѝ: “Аллах е един. Той е Онзи, който не се нуждае от нищо и всичко се нуждае от Него. Нито е раждал и не е бил роден. Няма нищо, Което да прилича [равен] Нему.”**

Написаната в следващите редове история я предаваме от турската книга **“Дий-ул-кулюб”** на Исхак ефенди (*рахимехуллӓху теӓлӓ*) от Харпут:

“За първи път двама йезуитски свещеници са дошли в град Кантон с цел да призват китайския народ към християнството. [Йезуитите са мисионерска общност, основана от свещеници през 918 [1512] г.] Те са поискали от губернатора на Кантон разрешение за проповядване на християнската религия. Губернаторът не е обърнал внимание, но когато йезуитите са започнали да го дразнят, идвайки при него всеки ден, той най-накрая им е рекъл: “Аз по този въпрос съм длъжен да искам разрешение от владетеля на Китай и затова ще му доложя положението.” После губернаторът е съобщил това на монарха, който е отговорил така: “Изпратете ги при мен, за да знам какво искат.” При това губернаторът е изпратил йезуитите в Пекин, столицата на Китай. Тази новина е причинила голяма тревога сред будистките проповедници, които са дошли при владетеля и са го помолили с думите: “Тези хора се опитват да призват народа към нова религия на име християнство и не признават святия Буда. Те ще заблудят хората ни. Молим Ви, изгонете ги оттук!” Императорът е отвърнал: “Нека първо да разберем какво казват и тогава да решим.” Организиран е бил съвет от видни държавници и духовници. Императорът е поканил йезуитите на това събрание и ги е попитал: “Кажете, на какво се основава религията, която искате да разпространите.” Йезуитите са отвърнали:

“Има само един бог, Който е Създателят на небето и земята, но в същото време има три бога. Единственият син на Бога, заедно със Светият Дух са също божества. Този Бог е създал Адам и Ева, и ги е сложил в Рая. Дарил ги е с всякакви блага, но им е заповядал да не ядат от плода на едно определено дърво. Някак Сатаната е измамил Ева и те са престъпили Божията заповед: Изяли са от плода на дървото, заради което Бог ги е изкарал от Рая и ги е изпратил на земята. Тук се родили техни деца и внуци, всички омърсени от греха на праотеца. Всички те са грешници. Това състояние е продължило цели 6000 години. Накрая Всевишният Бог ги е съжалил и не е намерил друг изход, освен да изпрати собствения Си син и да го принесе

в жертва като изкупление за техните грехове. Ето това е пророка Йѣсѣ, Синът Божий, в когото вярваме ние. В северната част на Арабия има град на име Йерусалим. В Йерусалим има място на име Галилея, в което пък мястото е имало село на име Назарет. В това село е живеело момиче на име Мерйем, което е било девствено, макар де е било сгодено за дърводелец на име Йѣсуф. Един ден – докато е била сама – дошъл Светият Дух и е поставил в нея Божия Син, т.е. тя е забременяла, въпреки че е била мома. Тя е родила момченцето в един обор [отивайки за Витлеем, заедно със своя годеник]. Те са поставили Божия Син в яслите на обора. Монасите на изток са научили за неговото раждане чрез внезапната поява на нова звезда на небосклона. Те са излезли да го търсят с дарове в ръце и са го намерили в този обор, като се поклонили за него доземи. Божият Син, наречен Йѣсѣ, е наставлявал хората до 33 годишна възраст. Много малко хора са повярвали в него, макар да е казвал: “Аз съм Божият Син. Вярвайте ми! Дойдох да ви спася!” и показвал многобройни чудеса, като е възкресявал мъртви; изцелявал е слепци; карал е куци да проходим; лекувал е болни от проказа; успокоявал е бури в морето; хранил е десет хиляди души с две риби; превръщал е водата във вино; карал е смоковницата да изсъхне, сочейки с пръст, заради това, че не е родила плод наскоро зима и още много други подобни чудеса. В крайна сметка обаче коварните евреи са го предали на римляните и са станали причина за неговото разпъване на кръст. Въпреки това – три дни след като е починал на кръста – Христос е възкръснал и се е показал пред вярващите. После се е качил на небето и е седнал от дясната страна на своя Отец, Който е поверил всички земни дела в негови ръце. Ето това е основата на религията, към която искаме да призовем хората. Вярващите в нея ще отидат в Рая, а отричащите в Ада.”

Китайският император – след като е изслушал тези слова – продумал:

- Аз ще ви задам няколко въпроса. Отговорете на тях! – и е започнал да ги пита. – Първият ми въпрос е следният: Вие хем казвате, че Бог е един, хем казвате, че има три божества. Това е толкова безсмислено, колкото да се каже, че две по две е равно на пет. Обяснете ми това!

- Това е Божия тайна. Човешкият мозък не може да го разбере. – отвърнали духовниците.

- Вторият ми въпрос е: Как Всемогъщият Бог, Който е създал земята, небето и всички светове, би могъл – заради греха на един Свой раб – да приеме за грешни всички негови наследници, при условие, че те си нямат на понятие от това? Как така не е успял да намери друг изход, освен да пожертва собствения си Син, за да ги опрости? Това достойно ли е за Неговото величие? Какво ще кажете за това?

Проповедниците не са успели да отговорят на този въпрос, а казали единствено:

- И това е тайна Божия.

- Третият ми въпрос е такъв: Йсā е поискал плод от една смоковница, когато не е бил сезонът за това и той, когато дървото не е дало плод, го е сторило да изсъхне. Та едно дърво не може да роди преждевременно! Няма ли да е проявление на жестокост ако Йсā му се ядоса и го накара да изсъхне? Може ли един пророк да бъде угнетител?”

Духовниците отново не са успели да отговорят, а вместо това рекли:

- Това са духовни неща, Божии тайни. Човешкият ум не може да ги разбере.”

Тогава китайският император е казал: “Аз ви давам разрешение. Идете и проповядвайте вашата религия, в която част на Китай искате.” Когато те си отишли, фагфурът се е обърнал към присъстващите в събранието и им казал: “Аз не предполагам, че в Китай има толкова глупав човек, колкото да повярва в тези абсурди и – имайки предвид това – не намерих нищо лошо в това да дам позволение на тези мъже в проповядването на въпросните суеверия. Аз съм сигурен, че след като изслушат тези хора, нашите сънародници ще видят що за глупави народи има по света, в какви простотии вярват те, и – благодарение на това – ще оценят по-добре собствената си религия.”

Словата на фагфура са толкова верни, че въпреки изминалите 2000 години и големите усилия на християнските мисионери, те не са успели да християнизират китайците. Нашата книга “**Не можа да отговори**” съдържа още много други въпроси, на които свещениците не могат да отговорят. Моля, прочетете и тази книга.

От книгите на различни езици, които имаме, става ясно, че хазрети Мерйем (Мария), майката на Йсā (*алейхисселя̄м*), е живеела сама в една от стаята на Бейт-ул-мукадес и никой не е влизал при нея с изключение на Зекерия (*алейхисселя̄м*). Джебрāйл (*алейхисселя̄м*) е оповестил на хазрети Мерйем, че тя ще роди син, въпреки че е девица, и че това дете ще бъде пророк. В едно от преданията в книгата “**Мир’āt-и Кяинāt**” се казва: “Докато хазрети Мерйем е вземала гусюл абдест (къпела се е) в дома на леля си, жената на Зекерия (*алейхисселя̄м*), Джебрāйл (*алейхисселя̄м*) [Гавраил] се е появил в човешки образ и е подухнал върху нея, в резултат от което тя е забременяла. После е отишла в “Бейт-ул-ляхм” заедно с Йусуф (Йосиф) Неджār, сина на нейния чичо. Йсā (*алейхисселя̄м*) [Исус] се е родил тук. След това тримата са отишли в Египет и са останали там за дванадесет години. Накрая са дошли в Назарет (Нāсира) и останали да живеят тук. Когато Йсā (*алейхисселя̄м*) е станал на тридесет годишна възраст, той е станал пророк. Ето защо човек, който вярва в Йсā (*алейхисселя̄м*), се нарича **насрāнī** (назарянин), а всички вярващи **насārā** (назаряни). След раждането на Йсā (*алейхисселя̄м*) – според Евангелието – на небето се е появила една нова и ярка звезда.”

Според някои философи и комунисти всичко това са легенди и изобщо не е съществувал човек на име Йсā (Иисус). Ернест Ренан, професор в Па-

рижкия университет, е казал, че Мерйем и Йўсуф са се оженили и че Йсā (aleyхисселѣм) се е родил по нормален начин и че дори е имал братя. Това твърдение на Ренан е станало причина за неговото отлъчване от папата, но атеистите незабавно са приели идеите му.

Корāн-и керйм по ясен разкрива, че Йсā (aleyхисселѣм) е бил роден от девицата Мерйем. Както споменахме и по-горе, Аллāху теāлѣ го е дарил от Рўх-ул-кудс. Този факт е разкрит и в 87-и и 253-и свещен айет на сўра Ба-кара. В тези знамения по смисъл се казва: **“Дадохме на Йсā, синът на Мерйем, ясни чудеса. Подкрепихме го с Рўх-ул-кудс.”** [В това знамение е казано, че са дадени ясни чудеса. Също така ясно е разкрито в 48-о свещено знамение на сўра Ал-и Имрāн, в 46-о и 110-о свещено знамение на сўра Мāиде, и в 27-о свещено знамение на сўра Хадйд, че на Йсā (aleyхисселѣм) му е била дадена книга на име Инджйл (Евангелие).] За раждането на Йсā (aleyхисселѣм) от дева Мария е дадена информация в 45-о и в следващите свещени знамения на сўра Ал-и Имрāн, където по смисъл се казва: **“Мелѣикетата (ангелите) рекоха: “О, Мерйем, Аллах те благосвестява със син, който се създава веднага със словото “Бъди”; чието име е Месията Йсā, синът на Мерйем; който е с чест в земния и отвъдния живот; и който е от приближените раби на Аллāху теāлѣ; и който говори на хората и на люлка, и като възмажее; и който е от праведните.”** Рече тя: **“Господи мой! Как ще имам син, като не ме е докосвал мъж?”** Мелѣикето рече: **“Ето така Аллāху теāлѣ създава каквото пожелае. Когато Той пожелае съществуването на нещо, казва му “Бъди!” и то става веднага.”**

Йсā (aleyхисселѣм) е проговорил на люлка. Още като дете е притежавал изумителен интелект. Отговарял е възхитително на задаваните въпроси. Това състояние е подсказвало, че той ще бъде изключителен човек. Започнал е да дава наставления в Ерусалим. По време на пророчеството се, което е продължило три години, той е проявил множество чудеса, както е написано и в Корāн-и керйм. Съживил е мъртъвци, излекувал е болни от проказа и слепци. Йсā (aleyхисселѣм) е бил бездомен. Постоянно е вървял и прекарвал нощта там, където го свари залеза, и се е молел цяла нощ. Бил е изключително милосърден, състрадателен, благ и скромен. Срамувал се е от чудесата, които е проявявал и е бягал веднага оттам, за да попречи на хората да му благодарят. Дори не е отговарял на грубите слова на апостолите (онези, които са повярвали в него) [от рода на “Защо не спиращ бурята? Ще се погубим. Нима не ти пука, че умираме?”, което са изrekli в силната буря, разярила се по време на пътуване с кораб] – замълчавал се е и прощавал веднага. Веднъж Петър от апостолите е изрязъл ухото на един градинар, заради това, че му е наговорил лоши слова. Йсā (aleyхисселѣм) е усетил дълбоко съжаление към градинаря и не се е поколебал да помоли Аллāху теāлѣ за неговото възстановяване. Той е страдал заедно с него.

Заповедите и забраните в Евангелието са били твърде малобройни. Йсā (алеихисселѣм) не е казвал, че е донесъл нова религия, а само: “Аз не се опитвам да основа нова религия. Изпратен съм, за да възстановя истинската религия с вяра в един Аллах, донесена от пророците (алеихимуссалевātu веттеслѣмāt) на Бенй Исрāйл и която религия започна да се изопачава (от хората).” Следователно приемането на йсевизма за нова религия не е правилно, защото това е същата религия на Ибрāхѣм (алеихисселѣм) и Мусā (алеихисселѣм). Йсā (алеихисселѣм) не е записал своите наставления, а и истинското Евангелие, изпратено от Аллāху теāлѣ, не е оцеляло. **Светата Библия** в ръцете на днешните християни се състои от **Стар Завет**, включващ части от Теврāта, и **Нов Завет**, съставен от Евангелията, носещи имената на Матей, Марко, Лука и Йоан, и които са били написани покъсно, както и от книгите и писмата на учениците, наречени апостоли. Книгите на четиримата (Евангелията) си противоречат. Те пишат различни неща за едни и същи събития. [Вижте частта **“Коранът, Тората и Евангелията в наше време”**.] Евангелията, които са били написани от другите апостоли, са били събрани и изгорени. Това събитие се е състояло във времето на религиозните събори и синоди, проведени в Истанбул през 381 г., както и състоялите се по-рано през 325 и 364 г. [по време на управлението на Константин и Теодосий]. Фактът за идването на Мухаммед (алеихисселѣм) е бил обстойно разкрит в Евангелието на **Варнава**, но и то е изчезнало също като другите. Известно е че – освен Йоан – нито един от писателите на тези Евангелия не е виждал Йсā (алеихисселѣм). Както е написано в книгата на Исхак Ефенди (*рахиме-хуллāху теāлѣ*), първото Евангелие е било написано през 65 г., второто през 60 г., третото през 55-60 г., а четвъртото през 98 г. след Христа. В Евангелието на Йоан [синът на лелята на Йсā (алеихисселѣм) по майчина линия] пише: “Аллах толкова заобича хората, че изпрати на тях собствения Си син.” Тук обаче няма съмнение, че под “собствен син” се разбира “най-любим раб”. Въпреки това в другите Евангелия няма изявления от този род. В тези книги Йсā (алеихисселѣм) се обръща към Аллāху теāлѣ с думата “Отец”, от което веднага става ясно, че с тази дума иска да се каже “Свещено, уважаемо същество”. Фактът, че част от Евангелията са написани най-малко 70 години след Христа, проличава от 50-и и следващите стихове от 27-а глава на Евангелието на Матей, където пише: “Когато Йсā (алеихисселѣм) почина, завесата на храма се раздра на две от горе до долу. Земята се разтресе, скалите се разпукаха. Гробовете се разтвориха и телата на светиите бяха възкресени и влизайки в свещения град [Ерусалим], те се явиха на мнозина.” Това описание на бедствие е взето дословно от книга на евреин, който е изстрадал много, когато Йерусалим е бил разрушен и опожарен от римския император Тит през 70 г.

Нортън Андрюс [1786-1853], един от американските тълкуватели на Евангелието, казва: “Тази история е фалшива. Едно от най-важните дока-

зателства за това е, че тя е била една от лъжите за чудните истории за Месджид-и Аксѓ, измислени от юдеите, които са били съсипани след опустошението на Йерусалим. След време обаче някой е написал тази история в една част от Евангелието на Матей, мислейки, че тя е подходяща за времето, в което Йсѓ (*алейхисселѓм*) е бил разпънат на кръст. След време друг писар, докато е преписвал, добавил тази част в Евангелието на Матей. По-късно този текст е попаднал в ръцете на преводач като тях, който я е превел дословно.” Матей не се е странял да напише това събитие в своята книга сякаш се е случило в негово време и е станал негов свидетел. В действителност обаче спорно е дали Евангелието на Матей е написано от него или не. Някои европейски историци казват, че има два вида израз в Евангелието на Матей, което означава, че то е било написано от двама различни хора. Днес – както и сегашните християнски теолози признават – съвременните Евангелия, които християнският свят притежава, не могат да бъдат приети за слово на Аллѓху теѓлѓ. Както казахме и по-горе, в днешните Евангелия има части, които са слово на Аллах. За един мюсюлманин е най-правилно да постъпи като приеме онези части от Евангелието, които са в съгласие с Корѓн-и керѓм и да отхвърли нещата, които са в противоречие с него [тъй като са добавени от хората]. А тези знания, които не са нито приети, нито отхвърлени от Корѓн-и керѓм, трябва да ги проучи обстойно и след като разбере, че съответстват на ислямската вяра, да ги приеме.

Йсѓ (*алейхисселѓм*) е бил изпратен да коригира истинската религия, изопачена от юдеите, но те не го харесали, нарекли го лъжепророк и се оплакали от него на римляните с думите: “Той иска да стане цар на Израел. Подстрекава народа срещу римляните. Смята се за Аллахов син, защото се обръща към Него като “Отец”.” Според християнската вяра, Пилат, еврейският управител на римляните в Ерусалим, след като е заловил Йсѓ (*алейхисселѓм*), го е изпратил при Ирод. Ирод се е зарадвал много, защото е имал голямо желание да се запознае с Йсѓ (*алейхисселѓм*) и види неговите чудеса. Йсѓ (*алейхисселѓм*) не е отговорил на въпросите на Ирод, при което Ирод го е върнал при Пилат. [Лука – 23-а глава]. Подтикнат от гледачите и юдеите, Пилат го е предал на юдеите, за да го разпънат на кръст. [Евангелия]. Християните вярват, че Йсѓ (*алейхисселѓм*) е бил разпънат на кръст и умрял, но после е възкръснал и бил въздигнат на небето. Мюсюлманите, от друга страна, вярват, че Йсѓ (*алейхисселѓм*) не е бил разпънат на кръст, а вместо това директно е бил въздигнат на небето. Лицето, разпънато на кръста, вместо него, е било Юда [един от неговите апостоли], който е информирал местните власти за местонахождението на Йсѓ (*алейхисселѓм*) в замяна на малко количество пари. Това е разкрито в Корѓн-и керѓм. Меѓлѓт [смисълът, даден от учените по тефсѓр] от 156-и до 158-и свещен ѓйет на сѓра Нисѓ е както следва: **“Поради това, че юдеите отрекоха Йсѓ и изрекоха за Мерѓем голяма клевета, и казваха: “Ние убих-**

ме Йс̄а, пророка на Аллах, сина на Мерйем”, ние ги прокълнахме. Въпреки това те не убиха Йс̄а и не го разпънаха на кръста, а само им бе оприличен [Юда беше преобразен като Йс̄а (*алейхисселѝм*) и разпънат на кръст]. И те изпаднаха в разногласие за това, съмняват се. По това отношение те нямат никакво знание. Те следват само едно сухо предположение. Те не убиха Йс̄а (*алейхисселѝм*), без съмнение. Аллах го възнесе при Себе си. Аллах е Азйз, Той е притежател на мъдрост в Своите решения.”

След възнесението на Йс̄а (*алейхисселѝм*) назарянската религия е започнала бавно и постепенно да се разпространява из света. В началото римляните и гърците, които са били идолопоклонници, се отнесли с голяма вражда към тази нова религия. Йсевиите били арестувани и избивани. В църковете ги хвърляли пред диви животни, за да бъдат изядени. Но истинската религия е продължавала да бъде опознавана и обичана от хората. Жалко е, че с течение на времето истинското Евангелие е изчезнало. Безсмисленото твърдение на лицемера Павел, гласящо: “Разпъването на Йс̄а е мъдрост, справедливост и спасение, защото Аллах пожертва собствения Си син, за да опрости греховете на хората” се е превърнало в основа на християнското вероубеждение. Макар Йс̄а (*алейхисселѝм*) никога да не е казал, че хората се раждат греховни, днешното християнство може да се опише по следния начин:

1 - Хората се раждат грешни, защото А̄дем (*алейхисселѝм*), първият човек, не се е подчинил на Аллах и е бил изгонен от Рая.

2 - Всички хора, дошли след А̄дем (*алейхисселѝм*), носят този грях.

3 - Йс̄а (*алейхисселѝм*) е синът на Аллѝху теѝлѝ, изпратен на света заради тяхното спасение от този грях.

4 - Аллѝху теѝлѝ – за да опрости греховете на хората – е оставил собствения Си син да бъде разпънат на кръст.

5 - Този свят е място за страдание. Насладите и удоволствията са забранени. Хората са създадени, за да страдат и вършат поклонения.

6 - Хората не могат да се кланят на Аллѝху теѝлѝ пряко. Не могат да искат нищо от Него. Само свещениците могат да молят Аллѝху теѝлѝ вместо тях и да прощават греховете им.

7 - Начело на християните стои папата. Той е безгрешен и каквото и да извърши, несъмнено ще е правилно.

8 - Душата и тялото са две различни неща. Само проповедниците могат да пречистят душата ала тялото е една грозота, която остава винаги грешна.

Заради тези неприемливи за разума и логиката твърдения, назарянската религия, донесена от Йс̄а (*алейхисселѝм*) – с цел коригиране на юдейската религия – се е превърнала във фалшива религия на име християнство. Били положени много усилия за връщане на християнството към истинската назарянска религия. Духовник на име Лутер, който е бил воден от тази

цел, основал протестантството и – казвайки че ще коригира някои неща – съвсем е изопачил тази божествена религия.

Ето така ислямската религия се е появила с цел да коригира всички тези грешки, направени след Йсā (*алейхисселѝм*), и да върне в божествената форма религията с вяра в един Аллах, която се е разваляла постоянно с течение на времето. Всъщност Аллāху теāлѝ във всички свещени книги е съобщил, че “ще дойде един последен Пророк (*алейхиссалѝту весселѝм*)” и ще насочи цялото човечество към най-правилния път, пътя на напътствието. Това може да се види както в Теврāта, така и в Евангелието, въпреки всички промени в тях. В 12-и и 13-и āйет от 16-а глава на Евангелието на Йоан се казва: “Имам още много да ви говоря; ала сега не можете го понесете. Но когато дойде той, ще ви упъти на всяка истина.” Тук е съобщено за идването на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*). В 72-а, 96-а, 136-а и 163-а глава на Евангелието на Варнава ясно пише, че Йсā (*алейхисселѝм*) е казал на своите апостоли, че “ще дойде един последен пророк; името му ще бъде Ахмед; ще коригира Евангелието, което ще бъде изопачено до неговото идване; ще донесе нова книга и че разпънатият на кръста не е Йсā (*алейхисселѝм*), а предателят Юда.” Този факт е потвърден и в сūra Саф от Корāн-и керѝм. Смисълът на 6-о свещено знамение на сūra Саф е както следва: “Йсā (*алейхисселѝм*), синът на Мерѝем, рече: **“О, синове на Исрāйл! Аз съм пророкът на Аллāху теāлѝ, изпратен при вас, за да потвърдя Теврāта, дошъл преди мен, и да благовестя за Пророк (*алейхиссалѝту весселѝм*), който ще дойде след мен и чието име е Ахмед [което има същото значение с Мухаммед].”** Но когато този Пророк [Мухаммед (*алейхисселѝм*)] дойде при тях, те рекоха: “Това е явна магия.”

ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ

Великият пророк, когото Аллāху теāлѝ е избрал за разпространението на новата религия, благовестена от Йсā (*алейхисселѝм*), е Мухаммед (*алейхиссалѝту весселѝм*). Книгата **“Ислямът и християнството”** и разделът **“Коранът, Теврāтът и Евангелията в наше време”** съдържат информация за израстването на Мухаммед (*алейхисселѝм*); получаването на първата божествена заповед; начина, по който е започнал да разпространява ислямската религия и т.н. В тази част сега ще добавим и други неща, които липсват в споменатите две.

Ислямът е истинската религия, изпратена от Аллāху теāлѝ и която религия Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) е започнал да разпространява 43 години след своето раждане през 571 г. Тя е пречистената форма на християнската и юдейската религия, от която са изкарани грешките, притежава изцяло божествена и логична форма, и е пречистена от частите, които са добавени от хора и противоречат със здравия разум. Името на тази религия е **ислям**. Ислямската религия – както информираме от самото

начало на тази книга – е съществувала от времето на *Ādem (алеихисселѝм)*. След *Mūsā* и *Īsā (алеихимесселѝм)* тя е достигнала до най-съвършената си форма във времето на Мухаммед (*алеихисселѝм*). Основата на всички религии, предавани от всички пророци – от *Ādem (алеихисселѝм)* до Мухаммед (*алеихисселѝм*), – е **тевхїдът**, т.е., вяра в единствения Аллах. Ако бъдат проучени биографиите на другите пророци и предаваните от тях религии, за които има знания в християнските книги, ще се види, че те отначално се основавали на **тевхїда** (единобожието). Това доказва нашите думи, че “Идеята за Троицата е вмъкната в религията на *Īsā (алеихисселѝм)* от юдеите и римляните”.

Книгата на ислямската религия е **Корѝн-и керїм**, истинското слово на Аллѝху теѝлѝ. Докато другите свещени книги са били променени и в тях са били вкарани допълнителни части от хората, Корѝн-и керїм е останал чист от самото му разкриване до днес. Дори една негова дума не е била променена. Знанията за вярата, донесени от ислямската религия, са същите като тези в религиите на другите пророци. Т.е., те се основават на тевхїда. От друга страна обаче в тези религии са били вкарани митове и нелогични писания, и повечето от техните последователи се превърнали в **мушрици** (съдружаващи).

Днес целият свят говори за ислямската религия с признателност. За разлика от това през средните векове християнските теолози сляпо са атакували исляма, като са го наричали “религия на дявола”, без да имат никакви познания, и – както споменахме по-горе – папите, които са заемали най-високи постове в християнската религия, са организирали кръстоносни походи за унищожаване на мюсюлманите. Едва след 18-и век европейските историци са започнали да изучават ислямската религия и да превеждат Корѝн-и керїм на собствените си езици. Независимо от факта, че някои от тези преводи са били правени от фанатизирани християни и не съответствали на оригинала, сред тях е имало и коректни преводи от безпристрастни историци. Освен това намират се и тефсїри, които са подготвени от мюсюлмани. Хората, които са прочели правилните преводи и тефсїри, и разбрали исляма поне малко, са останали възхитени. Сред тях е имало и знаменити личности, като Гьоте, Карлайл, Ламартин, Тагор и други, които не страняли да изразят това свое удивление. Подробни обяснения на тази тема ще намерите в книгата “**Ислямът и християнството**”. Сега ще ви предадем някои от статиите, които са написали различните държавници, дошли в Турция след 1266 [1850] г., и в които се говори за ислямската религия и нашия пророк Мухаммед (*алеихисселѝм*).

В частта на име “**Ислямската религия**” от книгата “**Turkey in Europe** = Турция в Европа” – издадена през 1900 г. – сър Чарлз, първи секретар на английското посолство в Истанбул между 1311-1316 [1898] г., казва: “Този свят не е притежание на *Īsā (алеихисселѝм)*. Ако християнството беше зависимо от някоя държава или организация то щеше да изчезне. При ис-

ляма обаче положението е точно обратното. Мухаммед (*алейхисселѝм*) е бил не само духовник, но и много велик лидер. Бил е уважаван от своите посетители подобно на папата и кесаря. Той винаги е проявявал изключителна внимателност като държавник, но въпреки всички свои невероятни дела и чудеса е казвал, че е само един скромен човек. В личния си живот не е допускал нито една грешка.”

В друга част от същата книга се казва: “Ако вземем под внимание начина на живот на хората от времето на Йѝсѝ (*алейхисселѝм*), техните грешки и грехове, учудващо е защо тези неща не са забранени в Евангелието. В Евангелието само е препоръчано да не се вършат тези неща, без е споменато какво ще се случи с вършителите. За разлика от това Корѝн-и керѝм ясно показва как ще бъдат наказани онези, които вършат грехове, като например идолопоклонниците или онези, които са погребвали живи новородените си момичета. По този начин той е извършил неоченимо добро на хората, като е изкоренил от Арабия фалшивото идолопоклонничество и традициите, които са били установени там в онези времена.”

Сър Елиът добавя: “Едно от най-красивите неща в исляма е, че той не прави никаква дискриминация между граждани и чужденци. В него няма посредник между Аллѝху теѝлѝ и раба. Посредниците – като свещениците в християнството – са премахнати.

Стойността, която ислямът дава на човека, е много висока. Например, турските войници, които са най-добрите примери за мюсюлмани, са изключително послушни. Те имат частна инициатива [да работиш сам, без да си подпомогнат от някого]. В другите народи почти няма такива бойци. Дисциплината на турските войници, тяхното послушание към ръководителите и храбростта, произлизат от това, че са мюсюлмани. На тези хубави нрави ги учи ислямът. Освен това ислямът, който основава “единството на имота” сред хората с помощта на **зекѝята**, се опитва да заличи разликата между богатите и бедните, което е причина за множество трагедии. Тази великолепна религия е достатъчно ясна, че да може да бъде разбрана от всички. Всеки, който е изучил безпристрастно и подробно живота на Мухаммед (*алейхисселѝм*), започва да изпитва голяма любов и уважение към него.”

Сега нека да разгледаме книгата на друг човек. В книгата “**La Turquie Actuelle** = Днешна Турция”, публикувана в Париж през 1267 [1851] г., френският държавник Хенри А. Убиджин с италиански произход, роден в град Турен, Франция, след като е живял години в Турция, е споделил следните неща за исляма:

“Ислямската религия повелява на хората да бъдат милосърдни и разумни. Горките хора, изгонени от Европа, бивайки обвинявани в неверие, са станали гости на султана и заживели в свобода и сигурност в турския мюсюлмански свят – неща, от които са били лишени в собствените си държави. Всички последователи на различните религии са били третираны със

същите справедливост и състрадание. Европейците, които казват, че турците и мюсюлманите са варвари, са взели урок по гостоприемство и хуманизъм от тях. Един автор от XVI век казва: “Странно е, но аз посетих ислямските страни и не видях нито груба сила, нито убийства в градовете на мюсюлманите, които ние наричаме варвари. Те зачитат правата на всички хора и помагат на бедните. Големите и малките, юдеите и мюсюлманите, а дори и атеистите, са третираны със същата справедливост и милост.” Аз съм на същото мнение с него.”

Убиджин в друга част от същото произведение пише:

“В частта от Истанбул, която е назована “Истанбул”, живеят мюсюлмани. Там за една година се случват само едно или две събития, които се нуждаят от полицейска намеса. В “Пера” [Бейоглу] обаче, населявана от християни, ежедневно се случват стотици кражби, измами и убийства. Тук хората мамят едни други и се убиват. Тази местност се превръща в едно блато, подобно на големите европейски градове. Докато стотиците хиляди мюсюлмани в частта “Истанбул” живеят в мир и спокойствие, около 30 000 християни в Пера се превръщат за света в примери за безчестие и безравие. Италианците са изкомпозирали песен за Пера на име “**Pera, dei sulirati il nido** = Пера, свърталище на скитници”. Тамошните хора са я пеели постоянно.”

Тук искаме да споделим с вас какво е казал един неверник за нашия Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*). В книгата “Мухаммед”, която беше публикувана наскоро и преведена на 25 езика, авторът е променил значението на много свещени айети от Корāн-и керй̄м според собствените си мисли. Писателят на тази книга, неверника Максим Родинсън, който е марксист и комунист от еврейски произход, не признава нито една религия и приема всички пророци (*алейхимуссалевāту веттеслй̄мāt*) за халюциониращи епилептици. Въпреки това той – във въпросната книга – е останал принуден да каже следното за нашия Пророк (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*): “Всъщност ние знаем твърде малко за тази личност, чиито мисли и дела са разтърсили света. Но е възможно да се види, че Мухаммед (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*) свети с лична светлина, която не се среща у никой друг. Ето това е светлината, която сторва да засияят хората, насъбрали се около него. Ние сме длъжни да признаем това. Самият аз се опитах да опиша тази светлина в моята книга, доколкото можах да я видя.”

Вече – както се вижда – дори и европейските публицисти признават съвършенството на ислямската религия, хвалят нашия Пророк (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*) и приемат Корāн-и керй̄м за съвършена книга, но я смятат не за пратена от Аллāху теāлй̄, а за написана от Пророка ни (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*), т.е. не я приемат за вахий (откровение) от Аллāху теāлй̄, а за продукт на неговата мисловна дейност и вярват, че Мухаммед (*алейхисселй̄м*) – който е бил изключително честен човек – наис-

тина е повярвал, че тези неща са му изпратени от Аллāху теāлй. Някои от тези историци твърдят, че Мухаммед (*алейхисселй̄м*) е бил грамотен и че е придобил религиозните си познания от някои свещеници [или равини]. Родинсѣн, комуниста когото споменахме по-горе, се опитва да докаже, че думата уммй (неграмотен), която е разкрита ясно в Корāн-и керй̄м и е използвана от мюсюлманите, не означава “човек, който не е учил да чете и пише”, а нещо съвсем друго. Твърди, че нашият Пророк (*салляллāху теāлй̄ алейхи ве селлем*) е учил знание от монаха Бахйра.

Бахйра е бил християнски монах. В някои източници е споменато, че истинското му име е било Георгиус или Сергиус. На арамейски език името Бахйра [или Бехйра] означава “изтъкнат” и има вероятност това да е било негов псевдоним.

Един ден, когато Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е бил на дванадесет години, видял, че Ебӯ Тāлиб се готви за търговско пътешествие. Когато Пророкът ни (*алейхиссалй̄ту весселй̄м*) е разбрал, че Ебӯ Тāлиб не иска да заведе и него, казал: “На кого ме оставяш в този град и отиваш? Нямам нито баща, нито някой друг, който да ме съжали!” Тези слова са оказали дълбоко влияние върху Ебӯ Тāлиб, който е решил да го вземе със себе си. След дълго пътешествие търговският керван е отседнал за известно време до един християнски манастир в Бусрā, където е живеел монах на име Бахйра. Този монах, който е притежавал много знания, отначало е бил еврейски религиозен учен. Имал е една книга, която е достигнала до него, бивайки предавана от ръка на ръка. Той е отговарял на въпросите като е четял оттам. Бахйра изобщо не се е интересувал от кервана на Курайш, макар че в предишните години той е преминавал многократно отгук. Всяка сутрин се е качвал на покрива на манастира и е гледал към посоката, от която са идвали керваните. С нетърпение е очаквал нещо. Този път обаче монахът е изпаднал в странно състояние, стреснал се е и изскочил от своето място, защото, когато е забелязъл курайшкия керван в далечината, той е видял и едно облаче над тях да ги следва. Този облак е правел сянка на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). След като керванът е спрял за почивка, Бахйра е видял как клоните на дървото, под което е седнал Пророкът ни (*алейхиссалй̄ту весселй̄м*), се навеждат над него. Това още повече е развълнувало монаха и е заповядал да сложат трапезите незабавно. После е изпратил вест и е поканил всеки от курайшитския керван за ядене. Те са приели поканата и – оставяйки Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да пази стоките – отишли при монаха. Бахйра се е загледал внимателно в онези, които са дошли при него и попитал: “О, народе на Курайш, има ли някой от вас, който да не е дошъл за ядене?” Те му казали: “Да, има едно дете.” Монахът е попитал това, защото облакът все още е стоял там (над детето), въпреки че курайшити са били до него. От това монахът е разбрал, че до кервана е останал някой друг и е настоял да доведат и него. Веднага щом Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е

дошъл, Бахйра е започнал да го гледа внимателно, след което е попитал Ебӯ Тāлиб:

- Това дете от твоето потомство ли е?

- Той ми е син.

- В книгите е написано, че бащата на това дете няма да е жив. То не е твое дете.

- Той е синът на моя брат.

- Какво стана с баща му?

- Баща му почина преди той (синът му) да се роди.

- Правилно! Какво стана с майка му?

- И тя почина.

- Правилно!

После монахът се е обърнал към Пророка ни (*алейхиссалѧту весселѧм*) и му казал:

- Закълни се в името на идолите.

- Не искай от мен да се кълна в името на идолите. На света нямам по-големи врагове от тях. Мразя ги!

- Ще се закълнеш ли в името на Аллāху теāлѧ?..

Той е попитал още много неща и е получил отговори, които са съответствали напълно на наученото от книгите. След това, взирайки се в благословените очи на любимия ни Пророк (*саллаллāху алейхи ве селлем*), той е попитал Ебӯ Тāлиб:

- Постоянна ли е тази червенина в благословените му очи?

- Да, не сме виждали да изчезва. – отвърнал Ебӯ Тāлиб.

Когато Бахйра е видял, че и този признак съвпада, поискал да види пророческия белег, за да успокои сърцето си. Въпреки това – заради своето благоприличие – Пророкът ни (*саллаллāху алейхи ве селлем*) не е пожелал да покаже благословения си гръб. Но когато Ебӯ Тāлиб е рекъл: “О, светлина на очите ми! Изпълни и това негово желание.”, той е открил благословения си гръб. Бахйра с голямо удоволствие е видял **пророческия белег** в цялата му прелест. Целунал го е с вълнение и сълзи потекли от очите му.

- Аз засвидетелствам, че ти си Пророкът на Аллāху теāлѧ. – казал той. После, повишавайки тон, рекъл – Ето го Султанът на световите. Ето го Пророкът на Господа на световите. Ето го великият Пророк, когото Аллāху теāлѧ е изпратил като милост за световите.

- Колко ценен е бил Мухаммед (*алейхисселѧм*) за този монах. – си рекли присъстващите курайши.

После Бахйра се е обърнал към Ебӯ Тāлиб и рекъл:

- Този е последният и най-честитият сред пророците. Неговата религия ще се разпространи из цял свят и ще отмени всички стари религии. Не заждай това дете до Шам, защото синовете на Исрāйл (юдеите) са негови врагове. Страхувам се, че ще причинят вреда на благословеното му тяло. Има много клетви и обещания в това отношение.

- В какво се състоят те? – запитал Ебӯ Тāлиб.

- Аллāху теāлā е заповядал на всички пророци – и последно на Йсā (*алейхисселām*) – да предвестят на своите общности за идването на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*) на āхир замāн (времето преди края на света, последното време).

Ебӯ Тāлиб – след тези слова – се е отказал да продължи за Шам. Продад е своите стоки в Бусрā и се е завърнал в Мекка. Тази среща на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с Бахйра е била първа и единствена. Ето защо няма как едно дванадесет годишно дете да е получило знания за всички религии в това кратко време.

Макар някои християнски историци да твърдят, че Пророкът ни (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*) е получил уроци от монах на име Настūrā, нямат никакви доказателства за това [както и те самите признават] и че това не е било нищо повече от една кратка среща.

Как може да се твърди, че е дело на човешка ръка невероятната книга Корāн-и керйм, която е слово на Аллах? След като проучим Корāн-и керйм ние виждаме, че той съдържа природните закони, чиито тайни разкриваме едва тези дни, и знания за развитието на живота [как първите форми на живот се появили във водата и как храната на човечеството се появява единствено благодарение на веществата, които идват от небето, например]. Освен това в него е обяснена социалната система, която се опитваме да развием днес, по най-съвършен и логичен начин, а справедливостта в имуществото е реализирана чрез заповедта за даване на **зекят**. В него се учат най-добрите морални основи и най-съвършените начини на поклонение. Дори да е много умен, тези неща не могат да бъдат написани от човек, който не е чел нито една книга и е живял преди 1400 години. Когато свещените āйети на Корāн-и керйм са били в процес на низпославане, Пророкът ни (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*) ги е разяснявал на своя Есхāб. Имām Суйūtй съобщава, че Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) е научил своя Есхāб на целия тефсйр на Корāн-и керйм. Ако европейците бяха приели, че той е пророк, без съмнение щяха да станат мюсюлмани и да постигнат щастие. Ние се надяваме, че един ден те ще изберат правилната религия и ще постигнат вечно блаженство.

ИМА ЛИ МЯСТО ФИЛОСОФИЯТА В ИСЛЯМА?

Досега ние разгледахме накратко основите на вярата и законите на различните религии. Сега нека да проучим дали в исляма има философия?

Философията е името на съвкупността от резултатите, до които хората достигат след изследвания и проучвания на дадена тема, базирайки се на своите ум и логика. Казано накратко: Това е търсене на същността на всичко и намиране на причината за тяхното съществуване. На гръцки език

се използва думата **философия**, която означава обич към мъдростта и се основава на дълбоко мислене, търсене, сравняване и проучване. От това би трябвало да следва, че философите притежават големи знания и в областта на човешката душа, и в областта на науката. Въпреки това без значение колко знания притежава даден човек, той може да разсъждава грешно и да достигне до грешно заключение след проучванията си. Ето защо философията никога не дава сигурен резултат. Ако човек чуе за този резултат, той наново трябва да го претегли със своите ум и логика. Въпреки това всяка философия си има противоположна. Ето защо човек трябва да проучи и противостоящото мнение и да ги сравни. Не бива да се забрави и факта, че философските мисли претърпяват изменение с времето и следователно философските мисли са лишени от сигурност.

Свещените айети в Корън-и керъм се разделят в две групи. Смисълът на едните е ясен. Те се наричат **мухкем айети**. Значенията на свещените айети от другата група не се разбират лесно и се нуждаят от разяснение. Те се наричат **мутешабих айети**. Хадйсите [словата на нашия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*)], от друга страна, също се делят на мухкем и мутешабих. Необходимостта от тяхното тълкуване е довело до сформиранието на науката **иджтихад**. Пророкът ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) също е вършел иджтихад. Иджтихадите, извършени от него и от неговия Есхāб (*радияллāху теāля анхум еджма'йн*), са основата на ислямските знания. Когато новоприелите исляма народи са питали за отношението на исляма към нещата, които в техните предишни религии са били считани за свещени, ислямските учени е трябвало да отговорят на тях. Отговарянето на въпросите, свързани с вярата, е довело до поява на науката **келям**. За учените по келям е било необходимо да докажат на новоприелите исляма – по логичен начин – защо техните предишни религии са грешни. Тези учени (*рахиме-хумуллāху теāля*) са положили големи усилия за разрешаване на тези въпроси и са изкарали наяве множество ценни истини и науката логика. От друга страна, на новоприелите исляма е трябвало да се обясни, че Аллāху теāля съществува и е един, че е вечен и че не е бил роден и не е родил. Тези неща е трябвало да бъдат казани по такъв начин, че новоприелите исляма да ги разберат и да изгладят съмненията си. Учените по келям (*рахиме-хумуллāху теāля*) са постигнали голям успех в това свое начинание. Във вършенето на това свещено дело ислямските учени са били подпомогнати от мюсюлманските учени в природните науки. Например, Йа'кӯб бин Исхак Ел-Киндй, учен в областта на логиката и астрономията, е работил години наред, за да откаже от грешната вяра идолопоклонниците сабии и весени, които приемали звездите за свещени. Най-накрая той с доказателства е разкрил грешността на техните мисли. За съжаление обаче самият той е бил повлиян от идеите на древногръцките философи и се е присъединил към еретичната група му'тезиле. Починал е в Багдат през 260 [873] г.

По време на Хārūнуррешīд²⁷, петият аббасидски халīф, в Багдат е била основана институция на име **Дār-ул-хикмет**, която е била голям център за преводи. Такива цетрове на науката е имало не само в Багдат, но и в Дамаск, Харран и Антакия. Тук са били превеждани книги от гръцки и латински език. Към тях са били добавяни и индийски и персийски книги. Т.е. истинският **Ренесанс** [възстановяването на ценни древни произведения] е започнал първо в Багдат. Най-напред на арабски са били преведени произведенията на Платон, Порфирий и Аристотел, които ислямските учени (*рахиме-хумуллāху теāлйā*) са проучили внимателно и доказали, че някои от идеите на гръцките и латинските философи са верни ала повечето грешни. Мухкем āйетите и хадīs-и шерīфите са отхвърлили техните ум и логика, което е разкрило, че тези хора са били невежи в повечето научни и религиозни знания, и че в онези неща, които не биха могли да бъдат разбрани с разума, са допуснали много неточности. Истинските ислямски учени, като имām Газālī и имām Раббāнī (*рахиме-хумаллāху теāлйā*), са прозрели, че тези философи не вярват в най-основните знания за вярата и са разкрили пред мюсюлманите грешните им вероубеждения, изкарващи от исляма. Книгата на имām Газālī “**Ел-мункизу анидаллāл**” съдържа просторна информация по този въпрос.

В знанията по келām ислямските учени са следвали единствено иджити-хādите на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Есхāб-и кирām (*радияллāху теāлйā анхум еджма’ийн*), за да обяснят мутешāбих āйетите и хадīsите. Те са отхвърлили идеите на гръцките философи, несъответстващи на тях и опазили ислямската религия от изопачаване, подобно на християнската. За разлика от тях, невежите хора си помислили, че всички думи на философите са верни и им се отдали, което е довело до появата на отклоненото ислямско течение **му’тезиле**. Пророкът ни (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*) е съобщил, че в исляма ще изникнат седемдесет и две еретични течения. Появили се някои философи – вдъхновени от гръцки, индийски, персийски и латински философи – като Ибни Сйнā, Фārāбī, Ибни Туфейл, Ибни Рушд и Ибни Бādже, които в някои знания се отделили от правилния път на Корāн-и керīм. Ибни Халдūн²⁸ е разделил ислямските знания в две части, а именно **улюм-и наклиййе** [тефсīр, кърāет, хадīs, фикх, ферāиз, келām, тасаввуф] и **улюм-и аклиййе** [логика, физика, природознание, химия, математика, геометрия, геодезия, наука за водене на дебат и астрономия]. Тези от първата част се наричат религиозни знания, а тези от втората, които могат да бъдат разбрани с експерименти, се наричат научни.

Имām Газālī (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е научил ромейски (новогръцки) език, проучил е гръцката философия и е отрекъл онова, което е намерил за

²⁷ Хārūн Решīд е починал в Тус през 193 [809] г.

²⁸ Ибни Халдūн е починал през 808 [1406] г.

неправилно. Философията, която е била примесена към ислямските знания във времето на Хārūнуррешīд (*рахиме-хуллāху теāлйā*), е станала пътеводител за философи като Монтеско и Спиноза. Те открито са признали, че са повлияни от Фārāбй, когото нарекли Farabius.

Имām Мухаммед Газālй (*рахиме-хуллāху теāлйā*) се е борил срещу даитите от шиитската секта, която е първото отклонено течение от всички седемдесет и две. Даитите твърдят, че Корāн-и керйм има два аспекта: вътрешен (бāтгн) и външен (зāхир). Тези хора са били наречени **бāтгнити**. Имām Газālй (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е опровергал тяхната философия много лесно. Това поражение на бāтгнитите съвсем ги е отклонило от исляма. Разтълкували са грешно неясните āйети и хадйс-и шерйфи и се превърнали в **мюлхиди**. Освен това – за да постигнат своите политически цели – те се превърнали в голям проблем за **ехли суннитските** (истинските) мюсюлмани.

Шиитите, твърдейки че са привърженици на Али (*радияллāху теāлйā анх*), са разбъркали нова философия в ислямската религия и това е довело до поява на различни техни течения. Хāриджитите първо се представили за привърженици на Али (*радияллāху анх*) ала по-късно се превърнали в негови врагове. Според тяхното вероубеждение мюсюлманин, който върши голям грях, става неверник. Ето защо те твърдят, че Али и Му’āвийе (*радияллāху теāлйā анхумā*) са станали неверници. По-късно се е появила нова вяра, която се е противопоставила на тази. Те във всяко едно нещо се опирали на разума и казвали: “Хората не могат да отсъдят нищо за онзи, който е извършил много голям грях, като убийство на мюсюлманин от друг такъв, например. Аллāху теāлйā ще отсъди за него в отвъдното. Такива хора не са нито вярващи, нито неверници.” Последователите на това ново вероубеждение са били наречени му’тезилити. От шиитското течение е възникнало едно друго на име гāлийе [престъпващите]. Според тяхната вяра Раят и Адът са на земята. Тези хора са пълни неверници и нямат нищо общо с исляма.

Англичаните, които са искали да унищожат исляма отвътре, са основали нови еретични течения под името на исляма. Сред тях известни станали бехāйтите, кадиянните и теблиг джемāт.

1 – БЕХАЙТИТЕ: Техният главатар е бил иранец на име Елбāб Али. Той е казал, че е като огледало, в което се вижда Аллах. Той е бил наследен първо от Бехāуллах, а после от неговия син Аббās. Когато Аббās е починал през 1339 [1921] г., неговият син Шевкъ е заел мястото му. Бехāуллах е казал, че е пророк. Според тях числото деветнадесет е свещено и приемат за чест да вършат всички неморалности. Имат книги на всякакви езици. Научили са се да заблуждават хората от англичаните.

2 – КАДИЯНИТИ: Наричани са още ахмедии. М. Ебӯ Зухре, един от учителите в Джāми’ул-езхер, казва: “Мирзā Ахмед, основателят на кадиянизма, е починал през 1326 [1908] г. и погребан в град Кадан, близо до Ла-

хор. Неговите привърженици казват: “Йсā (*алейхисселѝм*), бягайки от евреите, е дошъл в Кашмир и починал там.” Те приемат Ахмед Кадийнї за пророк и твърдят: “Корāн-и керїм ни съобщава, че юдеите и християните са добри хора и затова обичането на англичаните е вид ибāдет. Заповедта за джихāд е приключила. Ние не може да наречем неверник онзи, който не ни нарича такъв. Не е позволено да даваме нашите момичета за некадиянии, но за нас е позволено да се женим за техни момичета.” Те заклеймяват онези мюсюлмани, които не вярват в тях, наричайки ги неверници без писание.

Аллѝме Хюсеин Мухаммед (*рахметуллāхи алейх*), професор в медресето “Дїр-и зўр”, в своята книга “**Ерреду алел-Кадийнїйе**” е написал подробно за словата на кадияниите, изкарващи ги от исляма. Неверниците, които се крият под подобни имена, се представят за мюсюлмани. Спорят с християните и юдеите, доказват, че ислямът е истинската религия и единственият път, водещ към щастие. Подмамените хора веднага стават мюсюлмани, но бехāитите, кадияниите, шиитите и вахабитите заблуждават тези бедни хора и ги привличат към своите отклонени течения. Физикът Абдусселѝм, който получи нобелова награда, е кадияния. Ахмед Дидат, който привлече християните към исляма през 1980 г. след дебати с тях, също не е ехли суннет. Такива хора пречат на новоприелите исляма да постигнат истинския път на ехли суннет и да се сдобият с вечно щастие.

Тасаввувът е основан от суфиите на **ехли суннитския път**. Те изобщо не са имали нищо общо с философията и са казвали, че за добро разбиране на Корāн-и керїм и за ставане на истински мюсюлманин е нужно не само да се следват заповедите и забраните на нашия Пророк (*саллѝллāху теāлѝ алейхи ве селлем*), но и неговите състояния и нрави.

Пътищата на суфиите се основават на следните неща:

1) Факр, т.е. да се знае, че във всяко дело и във всичко останало човек се нуждае от Аллāху теāлѝ. Никой и нищо не може да твори, но може да стане причина за създаване от страна на Аллāху теāлѝ. Аллāху теāлѝ е Създателят на всичко.

2) Зухд и таквā, т.е. следване на исляма във всяко дело. Това означава да се следват всички заповеди и забрани на исляма, да се върши добро и да се прекарва свободното време в поклонение. Днес думата софу се използва вместо суфия и означава човек, който стриктно следва религията.

3) Съзерцание, мълчание и зикр, т.е. непрекъснато да се мисли за съществуването и благата на Аллāху теāлѝ; да не се говори без нужда; да не се спори с никого; да се говори колкото се може по-малко и постоянно да се споменава името на Аллāху теāлѝ.

4) Състояние и степен, т.е. от идващите в сърцето сияния да се разбира за степента на чистота на сърцето и душата, както и да се спазва благоприличие.

Първият и най-известен суфия е Хасен Басрї (*радияллāху теāлā анх*) [21 [624] - 110 [728]] Той е бил толкова голям ислямски учен, че всички мюсюлмани са го приели за имām [муджтехид]. Станал известен със своя силен и красив характер и дълбоко знание. Давайки наставление се е опитвал да настани в сърцата на всички хора страха към Аллāху теāлā. Той е бил велик учен в областта хадїс и затова е предал множество хадїс-и шерїфи. **Вāсъл бил Атā** – основателят на му’тезилитската философия – е бил негов ученик, но с времето е напуснал уроците му. **Му’тезиле** означава отделящ се. Второто име на му’тезиле е **кадериййе**, защото те отричат съдбата (кадер) и казват: “Човек е създателят на своите дела. Аллах никога не създава зло. Човек притежава воля и сила да твори. Следователно ако той е сторил някакво злодеяние, цялата отговорност ще е негова. Това не може да бъде обяснено със съдбата.” Кадеритската мисъл е била основана от Вāсъл бин Атā, който е бил ученик на Хасен Басрї и който винаги се е намирал в неговите събрания. Поради тази причина, Хасен Басрї, който е вярвал в съдбата, го отдалечил от себе си.

Според ехли тасаввуф, т.е. суфиите, истинското същество е само Аллāху теāлā. Аллāху теāлā е абсолютното същество, абсолютното добро и абсолютната красота. Той, бивайки скрито съкровище, е пожелал да бъде опознат. Това е причината за създаването на земята и на живите същества по него. Аллāху теāлā не е проникнал в никое създание. (Т.е., не е вътре в тях.) Никой човек не може да стане илях (бог). Аллāху теāлā е създал човешките качества подобно на Своите, но това сходство е толкова малко, че ако Неговите качества ги оприличим на море, то човешките качества биха могли да бъдат само негова пяна.

Целта на тасаввуфа е да се постигне **ма’рифет-и илāхиййе**, т.е. да се опознаят качества на Аллāху теāлā. Не е по силите на човека да опознае Неговата същност, т.е. самия Него. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: “**Не мислете за същността на Аллāху теāлā, а за Неговите блага!**” Т.е. не бива да се мисли за същността на Аллāху теāлā, а за Неговите качества и блага, с които дарява хората. Веднъж пък е казал: “**Каквото ти идва в ума, когато мислиш за същността на Аллāху теāлā, то не е Аллах.**” Капацитът на човешкия ум е ограничен. Той не може да разбира онова, което е извън възможностите му. Ако мисли за тях, той ще се заблуди и не ще достигне до истината. Човешкият ум не може да разбере мъдростите в религиозните знания. Ето защо онези, които са примесили философията с религиозните знания, се отделили от правилния път на исляма и станали **ехли бид’ат** (еретици) или **мурдети** (вероотстъпници). Ехли бид’ат не са неверници, те са мюсюлмани, но се отделили от правия път и са станали част от едно от всички седемдесет и две еретични течения. Тези жертви на философията са мюсюлмани, защото грешните вероубеждения, които те са разбрали от Корāн-и керїм [вследствие на грешно тълкуване], не са станали причина за неверие. Ние трябва да кажем: “Ис-

лямска философия не съществува, но е имало хора, които на по-късен етап са примесили философия към исляма.” Според ехли суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāлā*) мярката за ислямските знания са мухкем [ясните] āйети и хадīs-и шерīфи, а не човешкият ум. Целта (основата) на тасаввуфа е да опознаеш себе си (своята слабост, несъстоятелност). Тасаввувът се основава на любовта към Аллах, възвишената любов. Това може да се постигне само чрез следване на Мухаммед (*алейхисселām*). Когато се напредва в тасаввувския път, в сърцето се появяват множество състояния. Едно от тях е състоянието на **вахдет-и вуджūd**, т.е. (Не съществува нищо друго освен Него. Всичко се е появило благодарение на Неговото създаване.) Да, както е разкрито в Корāн-и керīm, Аллāху теāлā се проявява в човешкото сърце, но това проявление е само на качествата Му и няма нищо общо с разума. Хората в тасаввувския път усещат това проявление в сърцата си и ето защо за тях смъртта не е бедствие, а е нещо хубаво и приятно. Тъй като смъртта е връщане обратно към Аллāху теāлā, тя е повод единствено за радост. Големият тасаввувски учен Мевлāнā Джелāледдīн-и Рūмī (*рахиме-хуллāху теāлā*) е нарекъл смъртта **шеб-и арūs** = брачна нощ. В тасаввуфа няма тъга и безнадеждност, а само любов и проявления. Мевлāнā (*куддисе сиррух*) е казал: “Нашият дергях не е дергяхът на безнадеждните.” Неговите слова са както следва: “Бāзā, Бāзā, Хер анче хестī Бāзā” (Ела, ела, който и да си ела. Дори да си съдружаващ, огнепоклонник или идолопоклонник, пак ела! Нашият дергях не е дергяхът на безнадеждното. Дори сто пъти да си престъпил обещанието си, пак ела!) Някои казват, че тези слова са на Баба Ефдал Кяшī, който е живял през тринадесети век. Сред ехли тасаввув има големи евлии (приближени раби на Аллāху теāлā), като имām Раббāнī, Джунейд Багдādī, Абдулкāдир Джейлāнī, Мевлāнā Джелāледдīн-и Рūмī и раби, влюбени в Аллāху теāлā, като Султан Велед, Йūнус Емре и Мевлāнā Хālīд-и Багдади. Гореспоменатото състояние на **вахдет-и вуджūd** не е цел и завършек на тасаввувския път. Това са знания, които се появяват в сърцето по пътя, водещ към целта, и нямат нищо общо с разума, мисълта и материята. Те не се намират в сърцето, а се виждат там. Ето защо вместо вахдет-и вуджūd е по-правилно да се каже вахдет-и шухūd. Когато човешкото сърце се пречисти, то става като огледало. Това, което се вижда там, не е същността на Аллāху теāлā, а са зълловете, т.е. образите на качествата. Аллāху теāлā е дарил човешките същества с образите, подобията на Своите качества, като виждане, слух и знание. Но дарените от Него неща не са като Неговите. Неговото виждане е безначално и безкрайно. Той непрекъснато вижда всичко. Вижда постоянно и без средства. Човешкото виждане не е таково и ето защо Неговото виждане е истинско. Ние казваме, че човешкото (нашето) виждане е образа, сянката на това (истинско) виждане. Както образа на Неговото виждане се проявява в човешкото око, а на слуха в ухото, така и образите на Неговите любов, знание и още много други качества, се проявяват в човешкото

сърце. [Сърцето не е онова парче месо, което се намира в лявата част на гръдния кош. Този мускул се нарича **материално сърце**. **Нематериалното сърце** е сила, която се намира в материалното. Материално сърце притежават и животните, а нематериалното е характерно само за хората.] Както окото не бива да е болно, за да вижда, така и сърцето не бива да е болно, за да може да се сдобие с тези проявления.

Лекарството за спасение на сърцето от болести се изготвя с три неща: придобиване на вяра в съгласие с книгите на ехли суннитските учени, изпълняване на поклонения и отбягване на харāми. Онези, които си нямат на понятие от ислям и тасаввуф, превръщат религията в средство за печелене на земно. Тези измамници – за да придадат мистичен вид на тасаввуфа и дори на ибāдетите – са прибягнали до музика и движения на тялото в съответствие с ритмите на музикалните инструменти, и са ги нарекли обреди [като мевлевитските, например]. Мевлевитите се въртят като слагат на главите си бели конични шапки, наподобяващи надгробни плочи. Дясната ръка я вдигат към небето, а лявата смъкват надолу, с което символизират (ужким), че онова, което получават от небето го пращат на земята. Макар тези обреди да нямат нищо общо с исляма и да не се намират в свещените āйети и хадїси, те биват представяни на хората като тасаввуфски път и ислям. Нито Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*), нито някой от Есхāб-и кирāм (*радияллāху теāлйā анхум еджма'йн*) не са извършили обреди от този род. В тяхно време е имало тасаффув, но е нямало подобни фалшиви церемонии, извършвани под името на тасаввуфа. Днес много хора идват от цял свят, за да наблюдават тези обреди. На чужди езици са налице много тасаввуфските книги и във всяка една от тях се споменава за тези фалшиви пътища. Имām Газālй (*рахиме хуллāху теāлйā*) е бил учен и в областта на вярата, и специалист в истинския тасаввуф. За Ебуссу'уд Ефенди (*рахиме хуллāху теāлйā*) (896 [1490] – 982 [1574]) – големия ислямски учен и шейхулислям на султан Сюлеймāн Законодателя (*рахиме хуллāху теāлйā*) – казват, че е имал крайно остро поведение към ехли тасаввуф и дори е давал фетви за тяхното обесване. Това не е вярно! Ебуссу'уд Ефенди се е държал остро не към ехли тасаввуф, а към фалшивите тарикатчии, които са навлезли сред тях, и към онези, които са казвали: “За онези, които са достигнали до високите степени на тасаввуфа, не е нужно да се подчиняват на религиозните заповеди. За тях няма разлика между халял и харāм.” Той е дал фетва за тяхното обесване, защото са извършили грехове от рода на причиняване на фитне (анархия, безредие, сепаратизъм) и [опити за] унищожаване на исляма.

Лидерът на хората, отхвърлящи онези, които смесват философията с ислямските знания, е нашият Пророк (*саллялāху алейхи ве селлем*). В един известен негов хадїс-и шерїф се казва: **“Моята общност ще се раздели на седемдесет и три течения. Седемдесет и две от тях ще отидат в Ада. Само едно ще се спаси и това са онези, които са по пътя, на който съм**

аз и моят Есхāб.” Този хадīs-и шерїф, предсказващ бъдещето, е голямо чудо. Станало е както Расūлюллах (*саллаллāху алейхи ве селлем*) е казал. **Суннитските учени** са описали подробно тези седемдесет и две течения (които смесвайки ислямските знания с философията се отделили от пътя на Есхāб-и кирāм) и техните философии. Следвайки горепосочения хадīs-и шерїф, те са ги опровергали с доказателства. Един от тези велики ислямски учени е бил Сеййид Шерїф Джурджāнї (*рахиме-хуллāху теāлйā*). Този велик учен – достигнал до степената на евлия в тасаввуфа – е починал през 816 [1413] г. в Шираз. Неговата книга **“Шерх-и Мевāкиф”** е пълна с тези доказателства. Освен това Са’деддїн Тефтāзāнї (*рахиме-хуллāху теāлйā*), който е бил на най-високото равнище в науката келāм, е ликвидирал тотално еретичната философия в своята много ценна книга **“Шерх-и акāид”**. Той е починал в Семерканд през 792 [1389] г. Книгата **“Ел-милел вен-нихал”** на Мухаммед Шихристāнї (*рахиме-хуллāху теāлйā*), починал през 548 [1153] г., също е пълна с подобни опровержения – от самото начало до края. Тази арабска книга и нейният турски превод са били публикувани многократно. Тя е преведена на европейските езици също и е разпространена от ЮНЕСКО. Тази книга разкрива на целия свят, че в исляма всъщност няма философия и че изразът “ислямска философия” е неправилен.

Имāм Мухаммед Газālї (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е проучил и тасаввуфа, и метафизиката. В своите книги **“Ел-мункиз”** и **“Ет-техāфутул-фелйасифе”** той е съобщил, че философите се опират само на разума и грешат много, а тасаввуфските учени следват само свещените āйети и хадīs-и шерїфи, благодарение на което се сдобиват с истинска вяра и безкрайно щастие. Той е разгледал философиите на всички седемдесет и две еретични течения, за които горе уточнихме, че са мюсюлмани, и е видял, че те са останали под влияние на гръцките философи. Ясно се вижда, че вярата на еретичните мюсюлмани не съответства на истината, т.е. на Корāн-и керїм и хадīs-и шерїфите. В двадесет и първи век, онези части, които те са взели от гръцката философия, не намират прием от хората. Ако се сравнят вероубежденията на еретичните мюсюлмани, ще се види, че те са единодушни по отношение на фактите, че Аллāху теāлйā е един; че е Всемогъщ; че всичко идва от Него; че Той е абсолютен владетел; че ислямът е най-истинската и последна религия; че Корāн-и керїм е слово на Аллах и че Мухаммед (*алейхисселām*) е Неговият последен пророк. Всички те съобщават тези неща. Те считат човека за свещено същество, а не за греховно създание, като християните. Ето защо всички седемдесет и две еретични течения са мюсюлмани. Заедно с това обаче те държат на едно равнище разума, религията и философията, и оттук произтичат разликите в техните вярвания. Тъй като са привърженици на различни философии, между тях има безсмислени различия и борби. Коя от тях е права може да проличи

чрез съпоставяне на техните вярвания с науката и хадїс-и шерїфите, а не чрез прибъгване до груба сила, вражда и обвиняване в неверие.

Според ислямските учени в нашата религия има пет неприкосновени неща. Това са; 1) Живот, 2) Имот, 3) Разум, 4) Потомство, 5) Религия. Ето защо ако един еретик, заради това, че вярва единствено и само в истинността на своята философия, напада имота и живота на хората, без да отдава значение на никакви наставления, ще е разкрил ясно с това си действие, че той няма или религия, или разум.

Сега нека да оставим на една страна философията, която еретиците (ехли бид'ат) са разбъркали в знанията за вярата, и още веднъж, посредством избраните от нас свещени айети от Корāн-и керїм, да видим какво Аллāху теāлїя иска от истинския мюсюланин и какво му повелява, защото в същността на исляма няма място за философия. Еретичните седемдесет и две течения са смесили философията с исляма и навредили на религията. От една страна са смесили гръцката философия с религиозните знания, а от друга страна са ги променили според собствените си разбирания. **Суннитската група**, която Мухаммед (*aleyхисселїм*) е благовестил с Дженнет, е взела (записала и предала) религиозните знания така, както е научила от Есхāб-и кирāм (*радияллāху теāлїя анхум еджма'їн*) и изобщо не е примесила гръцката философия и собствените си мисли към тях. Тя е счела тези знания за по-високопоставени от знанията на другите религии, философията и собствения разум, защото ислямът се състои от знания, които ще бъдат приети от здравия разум. Ако един разум се осъмни в истинността на дори едно ислямско знание, от това следва, че той не е здрав, а дефектен. Не е пълен онзи разум, който мисли, че ислямската религия е непълна и се опитва да я допълни с философия. Ако един неверник последва здравия разум, неговите нрави и дела ще съвпадат със заповедите на Аллāху теāлїя. В края на шести джуз от тефсїра **“Рўх-ул-беян”** на Исма'їл Хаккъ Бурсевї²⁹ е написано, че Аллāху теāлїя ще дари такива хора с вяра. Суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāлїя*) са споменали гръцките философи в своите книги, само за да ги опровергават.

В 44-и свещен айет на сўра Йўнус по смисъл се казва: **“Без съмнение Аллах не угнетява хората с нищо, а хората сами себе си угнетяват.”**

В 12-и свещен айет на сўра Ра'д по смисъл: **“Докато един народ не развали сам себе си, Аллах не променя техните състояния.”**

В 108-и свещен айет на сўра Йўнус по смисъл се казва: **“И който се е напътил, единствено за себе си се напътил, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблудил.”**

Следователно какъв трябва да бъде един човек? Ето как Аллāху теāлїя описва в Корāн-и керїм вярващите. От 63-и до 73-и свещен айет на сўра Фуркан по смисъл се казва: **“Рабите на Аллах, Който е Рахїм, ходят по**

²⁹ Исма'їл Хаккъ е починал през 1137 [1725] г.

земята със снизхождение и достойнство. А ако невежите се заканят да им отправят думи, те им казват хубави слова [здрави и спасени бъдете]. [Т.е. проявяват изключителна благодетелност.] Те през нощите правят седжде и стоят в къям [изпълняват намаз]. Казват: “О, Господи! Отдалечи от нас мъчението на Джехеннема! Джехеннемското мъчение е непрекъснато и много силно. Там без съмнение е лошо място и лошо обиталище. И когато дадат нещо, те нито прахосват, нито скъперничат, а са по средата на това. Не престъпват ничие право. Не съдружават с нищо Аллах и не се молят на друг, освен Него. И не отнемат живота, когото Аллах е сторил харām. Не убиват никого по несправедлив начин. [Наказват само виновните.] Не прелюбодействат. А който извърши едно от тези неща, той ще е извършил грях. В Сетния ден мъчението му ще бъде [увеличено] в пъти. В него унижен ще бъде оставен вечно. Само на онези, които се покайват и вярват по правилен начин и вършат полезни дела, Аллах ще превърне злините им в добрини. Аллах е притежателят на прошка и милост. А който се покае и извърши праведни дела, той се връща при Аллаху теāля [с прието покаяние и достигнал Неговото задоволство]. Те не лъжесвидетелстват. Отбягват безполезните и вредни неща. И когато им се прочетат айетите [знаменията], те не остават пред тях слепи и глухи [слушат с внимание. Изпълняват нещата, които им се повеляват чрез тях.]”

В 8-и свещен айет на сӯра Мāиде по смисъл се казва: “О, вярващи! Гнева ви към някой народ да не ви доведе до несправедливост. Бъдете справедливи!”

В 89-и свещен айет на сӯра Мāиде по смисъл се казва: “Аллах ще държи сметка не за клетвите ви, изречени случайно, а за съзнателните такива [изречени с цел лъжа].”

В сӯра Нахл, Бакара и в още много други сӯри по смисъл се казва: “Аллах е заедно с търпеливите. Търпете! Търпи, търпението е за Аллах.”

В 217-и свещен айет на сӯра Бакара по смисъл се казва: “Причиняването на фитне е по-лошо от убийство.”

В 262-и свещен айет на сӯра Бакара по смисъл се казва: “Не натяквай имота, който си дал!”

В 271-и свещен айет на сӯра Бакара по смисъл се казва: “Скритото даване на милостинята е по-добре.”

В 151-и свещен айет на сӯра Ен’ām и 68-и свещен айет на сӯра Фуркāн по смисъл се казва: “Не отнемайте живот.”

В 31-и свещен айет на сӯра А’рāф по смисъл се казва: “Не разхищавайте имотите си.”

В 56-и свещен айет на сӯра А’рāф по смисъл се казва: “Не пораженствайте!”

В 7-и свещен айет на сӯра Тевбе по смисъл се казва: “Аллах обича онези, които странят от разваляне на договорите си.”

В 26-и свещен айет на сӯра Ибрāхїм по смисъл се казва: “[Не изговаряйте грозна дума, причиняваща неверие.] **Грозната дума прилича на грозното дърво, което е изтръгнато от земята от вятъра и няма корени.**”

В 90-и свещен айет на сӯра Нахл по смисъл се казва: “**Аллах повелява справедливостта, вършенето на добро и грижата за роднините. Забранява безсрамието, порочността и престъпването на границата.**” [Думата ихсан в този свещен айет означава тасаввуф. Това е правене на ибāдет на Аллāху теālя от страна на раба, който като че ли Го вижда.]

От 23-и до 24-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: “**Не казвай “Уф!” на майка си и баща си и не ги навиквай! Казвай им сладки думи. Прояви към тях снизхождение, като ги съжеляваш, и направи ду’ā: “Господи мой! Прояви към тях милост, както те ме отгледаха от малък.**”

В 26-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: “**Дай правото на роднината, пътника и бедния! Но не пилей това, което имаш!**”

В 28-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: “[Ако нямаш какво да дадеш на бедните], **поне им кажи сладка дума!**”

В 131-и свещен айет на сӯра Тāхā по смисъл се казва: “**Не гледай неверниците, на които дадохме много препитание, за да ги изпитаме! [Тези земни неща ще ги доведат до мъчение!] Препитанието, което ти даде Господа ти, е по-добро и по-продължително.**”

От 31-и до 32-и свещен айет на сӯра Рӯм по смисъл се казва: “**Не бъдете от онези, които се разделиха на течения в религията, и при които всяко от тях се радва, като смята че е по правия път, [и става враг на другите] и [не бъдете] от съдружаващите!**”

В 13-и свещен айет на сӯра Шӯрā по смисъл се казва: “**Останете привързани към религията! Не изпадайте в разединение в тевхїда и вярата!**”

От 18-и до 19-и свещен айет на сӯра Джāсийе по смисъл се казва: “**Не следвай невежите [които следват своите страсти]! Те не могат да те избавят от мъчението на Аллах. Поради враждата си към исляма, угнетителите са приятели един друг. А Аллах е Приятелят на страхувашите се от Него.**”

В 29-и свещен айет на сӯра Фетх по смисъл се казва: “**Аллах обеща опрощение и велика награда на онези, които вярват и вършат праведни дела.**”

В 9-и свещен айет на сӯра Худжурāt по смисъл се казва: “**И ако две групи от вярващите се сбият, помирете ги!**”

В 40-и свещен айет на сӯра Шӯрā по смисъл се казва: “**Възмездието за злина е злина като нея. А който прощава и се помирява, Аллах му дава голяма награда.**”

В 6-и свещен айет на сӯра Худжурāt по смисъл се казва: “**Ако фāсък ви донесе вест, проучете я [не вземайте решения преди да сте проучили!] В**

противен случай може по незнание да сторите зло на един народ [или някой човек] и да съжелявате за извършеното.”

В 10-и свещен айет на сӯра Худжурат по смисъл се казва: **“О, мюсюлмани, вие сте братя един друг. Помирявайте братята си. Ако се страхувате от Аллах, Той ще прояви милост към вас.”**

В 23-и свещен айет на сӯра Хадйд по смисъл се казва: **“Не престъпвайте с богатата, дадени ви от Аллах. Не страдайте за имота, който сте изгубили! Аллах не обича високомерните хора, който се самохаресват.”**

В 35-и свещен айет на сӯра Исра по смисъл се казва: **“И изпълвайте мярката, когато мерите, претегляйте!”**

В 9-и свещен айет на сӯра Рахман по смисъл се казва: **“Отмервайте правилно! Не ощетявайте в мярката!”**

От 1-и до 5-и свещен айет на сӯра Мутаффифин по смисъл се казва: **“Горко на ощетяващите, които щом взимат от хората, изпълват мярката, а щом им отмерват или им претеглят, причиняват загуба! Не предполагат ли тези, че отново ще бъдат възкресени за големия Ден?”**

Наред с тези значения на свещени айети Аллаху теалй е разкрил, че рабът – колкото и да внимава – пак би могъл да допусне грешка по природа. В Коран-и керим е оповестено, че Аллаху теалй ще се отнесе със справедливост и милост към тях.

В 61-и свещен айет на сӯра Нахл по смисъл се казва: **“Ако Аллах наказваше хората в земния живот заради тяхното неверие и грехове, то по земята нямаше да остане и едно живо същество.”**

В 7-и свещен айет на сӯра Анкебут по смисъл се казва: **“Кълнем се, че ще прикрием лошите постъпки на онези, които вярват и вършат праведни дела, и ще им въздадем според най-хубавото от онова, което са извършили.”**

В 35-и свещен айет на сӯра Зумер по смисъл се казва: **“Аллах прикрива злините на вярващите и въздава тяхната награда според най-добрите им дела.”**

В 25-и и 26-и свещен айет на сӯра Шурā по смисъл се казва: **“Аллах приема покаянието на Своите раби. Прощава им греховете. Приема молитвата на онези, които вярват и вършат праведни дела. Но за отричащите има сурово мъчение.”**

Във 2-и свещен айет на сӯра Мухаммед по смисъл се казва: **“Аллах ще опрости греховете и ще подобри състоянието на онези, които вярват в Аллах и вършат праведни дела, и вярват в Корана, низпослан на Мухаммед (алеихисселлям).”**

В 32-и свещен айет на сӯра Неджм по смисъл се казва: **“Аллах ще даде Своя Дженнет на вършещите праведни дела. Те са онези, които се предпазват от малките грехове и големите грехове, и скверностите. Твоят Господ е Щедър в опрощението.”**

В 40-и свещен айет на сӯра Нā’зиāt по смисъл се казва: **“Който се страхува от величието на Своя Господ и се въздържа от страстите на своя нефс, мястото, където ще отиде, е Дженнетът.”**

В 17-и свещен айет на сӯра Себе по смисъл се казва: **“Нима наказваме други освен неблагодарните?”**

Казано накратко: Изпълняването на тези велики заповеди на Аллāху теāлā, които дават голямо спокойствие на сърцето, пречистват душата и се разбират лесно от хората, са в основата на исляма. Базата на философията обаче е съставена единствено от човешки мисли. Тях ги четем само с цел опровержение. Ние трябва да приемем и изпълним само заповедите на Аллāху теāлā, които са написани в Корāн-и керīm, хадīs-и шерīфите и книгите на ислямските учени. Ето това е истинският ислям. Аллāху теāлā е забранил на мюсюлманите да притежават различни вероубеждения, да се делят на течения и да вярват в несходни неща. Той особено много забранява на мюсюлманите да се срещат тайно, да формират тайни сдружения и да се занимават с харами, като оклеветяване и злословене. По въпроса са налице следните знамения:

В 9-и и 10-и свещен айет на сӯра Муджāделе по смисъл се казва: **“О, вярващи! Когато разговаряте тайно, не си нашепвайте за грях и вражда, и неподчинение на Пророка [и следователно на управниците на мюсюлманите]! А разговаряйте за вършене на добро и отбягване на неподчинение към Аллах. Такива тайни събрания са желаните от сатаната неща, за да наскърбят мюсюлманите.”**

В 17-и свещен айет на сӯра Джāсийе по смисъл се казва: **“По отношение на религията им дадохме ясни знамения. А те изпаднаха в разногласие заради завист след като им дойде знание. В Съдния ден твоят Господ ще отсъди между тях за онова, по което са били в разногласие.”**

В 32-и свещен айет на сӯра Рӯм по смисъл се казва: **“Не бъдете от мушриците, които изпаднаха в разногласие по отношение на религията и се разделиха на групи, и всяка група харесва своята вяра и се радва!”**

В 20-и свещен айет на сӯра Хадīд по смисъл се казва: **“Знайте, че земният живот се състои само от игра, забава, украса, хвалба помежду вас, и увеличаване на имота и децата. Това прилича на дъжд, изкарващ от черната пръст зеленина, която се харесва на сеячите. Тези растения после изсъхват. Виждаш ги пожълтели. После стават на съчки. В отвъдния живот има сурово и безкрайно мъчение [за пристрастените към земното]. [А за онези, които печелят земно, следвайки заповедите на Аллах] там има задоволството и прощката на Аллах. Земният живот е само подмамен, временен период.”**

Има ли друго изречение, по-добро от това, което да обяснява факта, че този свят е средство за печелене на отвъдния? Ние с всички сили трябва да се държим здраво за заповедите на религията, вместо да се подведем от

земни наслади и отклоним от правия път. Мюсюлманин, който има правилна вяра и притежава правилни религиозни знания, и не се заблуждава от еретиците, е един праведен човек; гражданин, подчиняващ се на законите; истински учен и родинолобец. Той е полезен и за себе си, и за своя народ.

Ислямът цени и отдава значение на човека. Аллāху теāля в 4-и свещен āйет на сūra Тйн – където по смисъл казва (меāl): **“Създадох човека по най-прекрасен начин”** – отдава голямо значение на човешкия живот. Той повелява: **“Не убивайте!”** Християните описват човека като едно отвратително създание, което е омърсено от грях, а ислямската религия, от своя страна, силно отхвърля това. Всички хора се раждат податливи към исляма, чисти и неопетнени. Всяка постъпка на човека – от този момент нататък – е за самия него. В 41-и свещен āйет на сūra Зумер и 108-и свещен āйет на сūra Йūнус по смисъл се казва: **“Който върви по правия път, то е за самия него, а който се заблуди, само в свой ущърб се заблуждава.”**, защото Аллāху теāля е изпратил Своите най-любим раб (Мухаммед (*aleyхисселām*)) и най-велика книга (Корāн-и керīm) като техни пътеводители. Онези, които не следват пътя, ясно показан от Корāн-и керīm и Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) – поради факта, че не го харесват – без съмнение ще бъдат наказани.

В 87-и свещен āйет на сūra Сад по смисъл се казва: **“Коранът е само наставление за всички хора.”** В 15-и свещен āйет на сūra Исрā по смисъл се казва: **“Който се е напътил, за себе си се напътил, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблуждава. Никой няма да носи греха на някой друг. Ние не наказваме, докато не пратим пророк.”**

Ние трябва да молим Аллāху теāля да ни води към истинската вяра. Това е постижимо само със стриктно следване на истинската и последна религия и книгите на **ехли суннитските учени**, които предават тази религия по правилен начин.

Аллāху теāля не е длъжен да стори хората мюсюлмани. Както Неговата милост е безкрайна, така и мъчението Му е вечно. Неговата справедливост също е вечна. Когато пожелае, Той дарява Своите раби с истинска вяра, без никаква причина и без да са я поискали. По-горе беше написано, че Той ще дари с харесаната вяра онези, чиито морал и дела са хубави, защото следват здравия разум. Дали човек ще умре с вяра или не става ясно на сетния дъх. Онзи, който е имал вяра цял живот, но я е загубил в последните си дни и умрял така, в Съдния ден ще бъде сред неверниците. Ние трябва да се молим всеки ден за умиране с вяра. Заради безкрайната Си милост, Аллāху теāля е изпратил пророци на Своите раби, за да им съобщат за Своего съществуване и единство, и за нещата, в които трябва да вярват. Вярата е потвърждение на предадените от нашия Пророк (*саллялāху алейхи ве селлем*) неща. Онзи, който не вярва, т.е. отрича Пророка, става неверник) и ще гори вечно в Джехеннема. Човек, който никога не е

чувал за някой пророк (*алейхиссаляту веттеслїмїт*), ако помисли за съществуването и единството на Аллїху теїлїя, и повярва само в това, преди да е чул за пророка (*алейхиссаляту веттеслїмїт*), също ще отиде в Дженнета. Ако не помисли за тези неща и не повярва в тях, той не ще влезе в Дженнета, но тъй като не е отрекъл и някой пророк (*алейхиссаляту веттеслїмїт*), няма да влезе и в Джехеннема. В Съдния ден, след Равносметката, подобни хора ще бъдат унищожени отново. Вечното горене в Джехеннема е наказание за отричане на пророк (*алейхиссаляту веттеслїмїт*), след като е научено за него. Макар някои учени да са казали “Всеки, който не мисли за съществуването на Аллїху теїлїя и не вярва в Него, ще отиде в Джехеннема”, те са имали предвид това “Тези, които не мислят, след като са чули за пророка (*салляллїху алейхи ве селлем*)...” Един разумен човек не би отрекъл никои пророк (*алейхиссаляту веттеслїмїт*) и веднага би повярвал в него. Но ако не последва своя разум и бъде подведен от страстите си или някой друг човек, той ще отрече. Ебї Тїлиб, чичото на Мухаммед (*алейхисселїм*), винаги е казал, че го обича повече от собствените си деца и е произнасял похвални слова за него. Исторически факт е, че когато е бил на смъртен одър, Мухаммед (*алейхисселїм*) е дошїл при него и настойчиво го е помолил да стане мюсюлманин, но – поради своята привързаност към традициите – Ебї Тїлиб е останал лишен от вяра. Следването на традициите и модата е вид болест и капан на нефса. Много хора са попаднали в тази клопка на собствения нефс и са останали лишени от големите щастия и печалби. Ето защо в един хадїс-и кудсї Аллїху теїлїя по смисїл казва: **“Бїди враг на своя нефс, защото той е Мой враг!”** Човек, който се е родил като християнин и получил християнско възпитание [т.е. мозїкїт му е бил промит], не би могїл да се отърве от това влияние лесно. Освен това ако промени своята религия неговите приятели биха могли да го презрат или семейството му би се дистанцирало от него. Разбира се всичко това са причини. Една от най-големите пречки за приемане на исляма от други хора е фактїт, че съвременните мюсюлманите не познават собствената си чиста и логична религия. Освен това налице са и грешни знания, които биват разпространявани в името на исляма от страна невежи и еретици от отклонените седемдесет и две течения, както и техните грешни тефсїри (тїлкувания). Клеветите и отричанята, насаждани на хората под маската на науката от страна на псевдоучените, оказват остро негативно влияние върху немюсюлманите и пораждат в тях антипатия срещу тази истинска религия, която е чиста, светла, логична и хуманна. От друга страна, когато говорим с някой просветен християнин по написаните в тази книга въпроси, ние виждаме как в него се ражда силно чувство на възхищение към исляма. Ако оставим на една страна еретиците от всички седемдесет и две отклонени течения, които са проникнали сред истинските мюсюлмани, допреди един век са израствали множество ехли суннитски учени, като Исхак Ефенди (*рахиме-*

хумуллāху теāлā) от Харпут, които са сравнявали исляма с християнството по напълно обективен начин и са излагали доказателства за това. За съжаление обаче техните произведения не са били преведени на чужди езици и ето защо последователите на другите религии не могли да ги прочетат. [Книгата “Дий-ул кулюб” на Исхак Ефенди от Харпут е преведена на турски и английски език и отпечатана от книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”. В нея се доказва, че днешните Евангелия са изопачени и че християнството е отменено.]

Несунитските ислямските държави имат голяма роля в изграждането на лош образ на исляма. Еретичните духовници в част от ислямските страни – чийто брой днес достига до четиридесет – стават причина за пораждање на грешна информация и представа за нашата религия. В несунитските страни свещеният Коран се тълкува грешно и дори се отричат някои от пророците [като Āдем (*алейхисселāм*)]. Няма съмнение, че с течение на времето управителите на тези държави ще видят истината и – отказвайки се от грешните си постъпки – ще поемат по пътя, показан от милионите ценни книги на ехли суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāлā*). [Елхамдулиллях [хвала на Аллāху теāлā], че публикациите на издателство Хакйкат Китāбеви, които предават правилна информация за исляма, се разпространяват по света чрез **ИНТЕРНЕТ**. Адресът ни е **www.hakikatkitabevi.com**. Когато компютър, от която и да е страна, се свърже с този адрес, всички наши книги ще се покажат на екрана. Съответният човек ще може да избере, която книга пожелае, и да я прочете на екрана.]

Пророкът ни (*саллялāху теāлā алейхи ве селлем*) е съобщил, че всеки, който няма вяра, ще гори в Джехеннема вечно и няма съмнение в истинността на това. Трябва да се повярва в това, и в съществуването и единството на Аллāху теāлā. Какво означава човек да гори вечно в Джехеннема? Онзи, който помисли за трагедията на вечното горене в огъня, би трябвало да загуби своя разсъдък от страх. Той трябва да потърси начин за спасение от тази катастрофа и решението е много лесно: **Да повярва в съществуването и единството на Аллāху теāлā, в това че Мухаммед (*алейхисселāм*) е Негов последен Пророк, и в истинността на всичко, което е съобщено от него.** Това спасява от въпросната беда. Ако някой каже: “Аз не вярвам във вечното горене и затова не се страхувам от това бедствие, и не търся начини за спасение от него”, ние ще му отвърнем: “Имате ли някакво доказателство? Кое знание и коя наука ви възпират да вярвате в това?” Този човек – разбира се – няма да може да изложи никакъв аргумент. Онова твърдение, което не се опира на никакво доказателство, би ли могло да се нарече наука? То може да бъде определено само като предположение и вероятност. Не би ли трябвало да се избяга от това ужасно бедствие – вечно горене в огъня – дори вероятността за него да е една на милион или милиард? Не би ли трябвало дори човек с малко разсъдък да се опази от

подобна гибел? Не би ли трябвало да потърси начин за спасение от вероятността за вечно горене? Следователно – както се вижда и от изложението – всеки разумен човек трябва да има вяра. За постигане на вяра не е нужно да се изтърпи някаква трудност, като да се плати данък, даде имот, носи товар, положи усилие за поклонение и въздържи от сладки и приятни неща. Достатъчно е да се повярва искрено от сърце. Не е нужно да се оповести вярата пред неверниците. Разумно и човешко е за онези, които не вярват в безкрайното горене, да дадат дори и малка вероятност за това. При наличие на такава вероятност от вечно горене не би ли било глупаво и крайно абсурдно да се отбягва **ВЯРАТА**, която е единственото и категорично решение.

Сенāуллах Пāнй-пютй (*рахметуллāхи алейх*) в своята книга “Хукӯк-ул-ислāм” казва: “Съществуването на Аллāху теāлй, Неговите качества, приятите и харесани от Него неща могат да бъдат научени само чрез оповестяване от страна на пророците (*алейхимусселāм*). Те не могат да бъдат открити с разума. Мухаммед (*алейхисселāм*) ни е съобщил тези неща, а Хулефā-и рāшидин са ги разпространили навсякъде със своите усилия. Част от Есхāб-и кирāм са научили специални знания (от Мухаммед (*алейхисселāм*)). Те са събрали на едно място всичката тази информация и затова имат големи права върху нас. Това е причината, поради която ни е повелено да ги обичаме, хвалим и следваме (*ридвāнуллāхи теāлй алейхим еджма'йн*).” Тази книга е на персийски език и е била отпечатана в Лахор, а през 1410 [1990] г. и в Истанбул от издателство “Хакйкат Китāбеви”.

ПОСЛЕСЛОВ

Книгата ни свършва тук. Ние сме на мнение, че онзи човек, който я е прочел с внимание, без колебание ще разбере коя от свещените книги (на исляма или християнството) е слово на Аллах и ще приеме Корāн-и керйм за свещена книга, исляма за истинска религия и Мухаммед (*саллаллāху алейхи ве саллем*) за пророк. Тук в човешкото съзнание се появява следния въпрос: “Щом ислямът е истинската религия, Аллāху теāлй, който е Всемогъщ, не би ли могъл да напъти всички хора (да ги стори мюсюлмани)?” Отговорът на този въпрос е даден пак от Аллāху теāлй в Корāн-и керйм. В 13-и свещен āйет на сӯра Седжде по смисъл се казва: “**Ако бяхме пожелали, щяхме да напътим всички хора. Но обещах, че ще напълня Джехеннема с неверниците от хората и джиновете**”, както и в 48-и свещен āйет на сӯра Мāиде: “**Аллах ако беше поискал, щеше да ви стори една общност, но пожела да отдели подчиняващите се от непокорните.**” С други думи: Аллāху теāлй изпитва хората. Той ги е дарил с разума като най-мощно оръжие, Корāн-и керйм като най-перфектен пътеводител и последния Пророк (*саллаллāху теāлй алейхи ве саллем*) като най-велик водач. Оповестил е на тях Своите заповеди и забрани и ги е да-

рил с воля и избор, с които да могат да ги следват. В 108-и свещен айет на сӯра Йӯнус по смисъл се казва: “Кажете: **“О, хора! При вас дойде истина [Корāн-и керйм] от Господа ви. И който се е напътил [влязъл по правия път], само в своя полза се е напътил, а който се е заблудил, само в свой ущърб се заблуждава. Всеки ще отговаря за своите дела.”**”

Следователно ние сами трябва да изберем нашия път и да адаптираме поведението си към Книгата на Аллāху теāлй и за целта – преди всичко – трябва да храним нашата душа, а храната на душата е религията. Между неверниците, които не хранят своите души, и обикновените животни няма никаква разлика. В подобни хора не остава обич, съжаление, съчувствие, разбиране и милост. Те могат с лекота да бъдат въввлечени в най-лоши начинания. Това е така, защото те нямат велико Същество, в Коего да вярват, да се подчиняват и следват, за да могат да се предпазят от лоши дела. Подобни хора са като ужасни чудовища. Никой не може да знае къде, на кого и по-къкъв начин ще навредят. Най-вредните дела, които унищожават човечеството, се вършат от подобни хора.

За тях е много трудно да бъдат насочени отново по правия път, но това не е невъзможно. На тях трябва – с голямо търпение и постоянство – да се оповестят основите на ислямската религия и това трябва да се изпълни по разбираем за тях начин. Аллāху теāлй е повелил на Своя Пророк (*саллял-лāху теāлй алейхи ве селлем*) да предаде на хората Своята религия. В 125-и свещен айет на сӯра Нахл по смисъл се казва: **“О, Мухаммед! Призовавай към пътя на своя Господ с мъдрост и красиви наставления! Спори с тях по най-хубавия начин! Твоят Господ по-добре знае отклонилите се от Неговия път.”** Не забравяйте, че е фарз (задължение) за всеки от нас да учи по най-добър начин другите хора на добрите и правилни неща, които знае. Това е категорична заповед на Аллāху теāлй. Тази задача се нарича **емр-и ма’рӯф** и е вид ибāдет. Зекятът на знанието се изплаща само чрез учене на незнаещите. Това е много благословено дело. В исляма мастилото на учените е по-ценно от кръвта на шехйдите, а вършенето на добро дело е по-ценно от вършене на нāфиле [допълнителни] поклонения.

Днес мюсюлманските страни изостанаха в тежката индустрия. Християните приемат исляма като религия, която кара хората да изостават, а не да напредват, и виждат причината за изоставане в него. Те твърдят, че прогресът може да бъде постигнат само чрез християнската религия. Не е нужно дори да споменем за безсмислеността на това твърдение. **Цивилизацията** се изразява в развитие на професиите и установяване на справедливостта, които са необходими за спокойното и мирно съществуване на големите градове и хората. Сама по себе си тежката индустрия не е цивилизация.

По-горе бяхме дали за пример японците, които не са християни, но изпревариха християнските страни. Израелците, които са юдеи, превърнаха в богати гори и земеделски земи онези места, в които преди не се срещаше

никакво живо същество, освен пустинна бълха. Те успяха да добият бром от езерото на Лут, както и да втвърдят брома, който в нормално състояние е течен, въпреки възраженията на немците, че това е невъзможно. Те с лекота успяха да продадат бром на другите държави и изпревариха немците в тази търговия.

Както се вижда, цивилизацията няма нищо общо с християнската религия. А напротив, ислямът е тази религия, която повелява развитието. През Средновековието е било станало ясно как фанатизираното християнство е довело хората до тъмнина и как ислямът ги е осветил.

Имало ли е някакви признаци на цивилизация в Средновековието, когато християнството е било най-силно и е властвало над Европа? Континентът е стенел от мръсотия, невежество, мизерия, нищета и болести и е бил подлаган на мъчения от духовниците. Тогавашните европейци не са познавали нито тоалетна, нито баня. В онези времена мюсюлманите – следващи заповедите на исляма – са напреднали в знанието, науката, търговията, изкуството, земеделието, литературата и медицината, и основали най-голямата цивилизация на земята. Халифът Хārūn Решīд е подарил будилник на Шарлман, краля на Франция. Когато будилникът е звъннал, царят и неговите хора са избягали, мислейки че в него има дявол. Причината за днешното изоставане на мюсюлманите е тяхното неподчинение към заповедите на религията. Това го писахме и обяснихме многократно. Но днес ние все още се гордеем с нашата цивилизация отпреди столетия и изобщо не мислим за сегашното си положение! С миналото човек може да се гордее, но да се изтъква само той за пример е вид недостатък. Ние сме длъжни да се развием и днес. През 1255 [1839] г. Турция е обявила, че обръща лице към Европа с Танзймātския фермāн – подготвен от английския масон Решīд паша – и в множество градове са били отворени масонски ложи. Това следване на Европа обаче е станало единствено в областта на удоволствието и насладата, а по отношение на знание, наука и възпитаване на децата в красивия ислямски морал не се е положило усилие като дедите. Пътят, показан от нашата религия, и възвишеният морал на Пророка ни (*саллялāху теāля алейхи ве селлем*) са били наречени “изостаналост”. Японците са обърнали лице към Запада през 1284 [1868] г., т.е. 29 години след нас, но са напреднали много повече, без изобщо да се отделят от фалшивата си религия! Въпреки че бяхме първенци в съзтезанието по цивилизация, хората – след Танзймāта – са загърбили знанието и науката, а последвали нефса и шейтāна. Този английски опиум е зашеметил държавниците. Днес ние сме длъжни отново да положим големи усилия, за да намалим разстоянието между Запада и нас, да ги настигнем и дори да ги изпреварим. Това не може да стане с празни приказки! Ние трябва да се върнем към пътя на нашите предци! Германският историк и турколог д-р Фридрих-Вилхелм Фернау – който през 1979 г. написа важна статия и дори една книга за Турция – казва: “Турците считат себе си за европейци.

Унгарците и българите, които са дошли – подобно на тях – от Азия и са като техни роднини, се установили в Европа, усвоили тукашните усилия в областта на науката и се европеизирали. Турците не са пълни европейци. Те са народ, който не е като останалите. Сегашните турци копират промишлеността на Запада, но още не са вникнали в нея.” А сега да разгледаме какъв е бил пътят на нашите предци.

Цивилизованият човек – преди всичко – има красив морал, той е честен и трудолюбив. Той най-напред е получил религиозно образование и е придобил научни познания. Правдив е. Той върши своята работа с голяма съдредоточеност – от началото до края. Когато е необходимо, той изобщо не страни да се труди повече от работното време. Той чувства удоволствие от това дело и не напуска лесно своята работа дори на старини. Той изключително уважава законите на своята страна и се подчинява на управниците. Не върши нищо, което да е в нарушение на законите. Строго се подчинява на заповедите и забраните на своята религия, и не спира да върши поклонения никога. Той отдава голямо значение на това децата му да израснат като вярващи и да придобият висок морал. Защищава ги от лоши приятели и вредни публикации. Тъй като знае стойността на времето, той върши своята работа на време. Винаги спазва думата си. Той не може да се успокои вътрешно преди да е изпълнил своите религиозни и земни задължения. Да не говорим за отлагане на днешната работа за утре, а напротив, той върши утрешната работа днес. Ако придобием тези добродетели на предците си, ние ще се възвисим материално и духовно, и ще преуспеем във всяко дело. Ще постигнем задоволството на своя Господ.

Може да ни запитате сега: “Нима западниците отговарят на това описание?” Без съмнение техните вяра и морал не са такива. Особено след Втората световна война е налице увеличение в броя на хората с вредни мисли и долни души, които отклоняват и останалите. Но западниците се опитват да бъдат такива, каквито описахме по-горе, и да коригират своите еретични убеждения. А що се отнася до външната чистота – те извършват чистотата, която повелява ислямската религия. По техните улици не може да се види дори едно парче смет, а парковете им са като морета от цветя. Всичко наоколо, всеки магазин и всички хора са крайно чисти. Сега, моля обърнете внимание на нещата, които ни повеляват Корън-и керъм и ислямската религия. Те не ни ли заповядват да поддържаеме чисти нашите нрави, тела и всичко онова, което ползваме? От всичко това следва, че основите на истинската цивилизация са в нашата религия. Ислямската цивилизация от Средновековието, с която не може да се нахвалим, е възникнала единствено по този начин. А какво правим ние сега? Преди всичко сме мързеливи. Не отдаваме значение на заповедите и забраните на Аллāху теълā. Отдадени сме на удоволствия. Губим хъс малко след като сме се захванали за нещо. [Българите казват: “Трябва да започнеш работа като турчин и да я завършиш като българин.”] Бързо се изморяваме и казваме

“Оф, и ти пък!..” Строим сгради, но после ни мързи да ги ремонтираме. Невероятните произведения на изкуството на нашите деди се рушат от липса на поддръжка и ремонт. Искаме да работим малко и да печелим много. Ето това ужасно желание подтиква работниците към стачки и – още по-лошо от това – повлича младежите към лоши пътища. Предателите в чужбина и дегенератите сред нас, попаднали в техни капани, използват тези младежи в саботажи и убийства, като предлагат на тези бедняци пари и материални изгоди, за да могат да постигнат своите коварни цели. Тези жалки хора, които намират лесни пари, предпочитат да станат убийци вместо да работят. Заедно с това, безнужните кръвни вражди и безмезхебните (еретичните) течения ни разединяват.

Между другото, нека отново да напишем, че в исляма има четири правилни мезхеба. Всички те имат една и съща вяра, която се нарича **ехли суннитска**. Няма разлика по отношение на спазване на повелите и забраните, които са ясно оповестени в Корън-и керйм и хадйс-и шерйфите. Имат разлика само в разбиране на неясно съобщените неща. Тази малка разлика е милостта на Аллāху теāлй към мюсюлманите. Тъй като здравословните състояния, местата за работа и начините на живот на хората са различни, те избират онзи мезхеб, който е най-лесен за тях и започват да изпълняват поклоненията си, съобразявайки се с книгите по фикх на избрания мезхеб. Ако имаше само един мезхеб, всеки щеше да е длъжен да го следва, но това щеше да затрудни много хора, а дори да стори невъзможно следването. Мюсюлманин, който следва един от четирите мезхеба, се нарича ехли суннет (сунит). Те приемат едни други за братя. В миналото никога не е имало борба между тях и не се дележали, т.е. последователите на нито един мезхеб не са говорили лошо против другите три мезхеба. Вярвали, че четирите мезхеба са пътищата, водещи към Дженнета.

Не бива да се забравя – на първо място – че всички ехли суннитски мюсюлмани са братя и разликите в техните мезхеби не са пречка за това. Несходствата им с неехлисуннитските мюсюлмани, от друга страна, могат да бъдат разрешени само с научна дискусия, а не с оръжие!

Наше задължение е да се подчиняваме на законите на страната и уважаваме големците. Опитите за тяхното нарушаване биха били най-голямата глупост. Една държава без закони е държава в анархия – тя е обречена на гибел. Следването на комунизма е най-големият абсурд, защото днес самите комунистически страни осъзнаха вредата от ненавистта към религията и насието, и се връщат към условията на свобода. Днес Русия връща на хората правото на наследство, на къща (дори и на лятна такава) и още много други подобни. В Полша беше прието правото на стачки. Дори китайците – най-фанатичните комунисти – се връщат най-накрая към начина на живот на свободните страни и дори си довеждат експерти от Франция, от които да се учат на най-новите стилове в изкуството. Комунистически-

те страни се връщат към смесената икономика, която е налице в демократичните страни. Разрушените месджиди биват ремонтирани.

Както е известно, някои от предприятията в смесената икономика биват управлявани от държавата, а други от частния сектор. Правителствената подкрепа е нужна за някои тежки и скъпи индустрии, като производство на желязо и въглища. Този метод се прилага и в Турция. Сега комунистическите страни постепенно се връщат към този метод и част от търговията и индустрията се отварят за хората. Без съмнение те – в близко бъдеще – ще получат свобода и в областта на мисълта и вярата. Човешките права ще бъдат признати във всички краища на света. Противно на мислите на някои глупаци, социалната справедливост не се изразява в отнемане на имотите на хората, които са работили и забогатели, и даване на лентяите. Никой не би дал пет пари на мързеливеца, който денонощно бездейства. Макар хората в комунистическите страни да работят непрекъснато, те едвам се наяждат. Голяма част от това, което обработват те, се отнема от едно щастливо малцинство. Част от тези онеправдани хора – рискувайки своя живот – се борят за свобода. Както писахме и по-горе, това управление – което се крепи на експлоатация и изтезания – и този нерелигиозен начин на живот ще изчезнат от само себе си. Освен комунистическата пропаганда, в чиято основа е неверието, има и друга пропаганда, която се осъществява от еретиците, отклонили се от сунитското вероубеждение, и която агитация подтиква към сепаратизъм. Хомейни в Иран е пример за вредата, която тези еретични и фанатизирани мюсюлмани нанасят на собствените си държави. Вахабиите (уахабитите) – в допълнение към всички останали – със своите вероубеждения, несъответстващи на знанията на истинските ислямски учени, и с напълно произволните си разбираня за законодателство, стават причина за пораждаване на лоша представа за исляма из цял свят. В нашата религия е налице следният принцип “Законите, чиито доказателства не са от нас [свещените айети и хадиси] и иджмā [единодушието на ислямските учени], се променят с времето.” Един иджитихад отпреди 1000 години, който е изглеждал като най-съвършен за своето време, може да не съвпадне с условията на нашето съвремие. Ето защо – за да може да се направят тези промени – Аллāху теāля е дарил големите учени, т.е. муджтехидите (*рахиме-хумуллāху теāля*), с три важни сили: **акл** (разум), **илм** (знание) и **таквā** (страх от Аллāху теāля). Учените от по-късен етап са разгледали иджитихадите отпреди 1000 години и са избрали онези, които са съответствали на времето, и са ги написали в своите книги.

Първото нещо, което трябва да направим, е да научим истинската вяра, съобщена от ехли суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāля*), и да повярваме съгласно нея. Човек с неправилна вяра не би могъл да постигне доволството (любовта) на Аллāху теāля. Той ще остане лишен от Неговите милост и помощ, и не ще намери спокойствие. След като поправим своята вяра, ние трябва да коригираме и морала! Нека се държим здраво за исля-

ма, т.е. да следваме заповедите и забраните на Аллāху теāлйā и нашия Пророк (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*). Нека да изчистим сърцата си чрез изпълняване на повеленията от Него неща и поклоненията, съобщени от Пророка ни (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*), и нека да подобрим нашите нефс и здраве чрез отбягване на харāмите и мекрūхите. Сърцата на онези хора, които вършат тези неща, винаги желаят да вършат добро. Те дори не се сещат за причиняване на зло. Ако душата и сърцето са чисти, и тялото е силно, осъществяването на колективна и честна работа – като братя – е много лесно. Нека да не се подвеждаме от словата и пропагандите на ислямските врагове, мунāфиците (лицемерите) и безмезхебниците. Ако станем истински мюсюлмани – както се иска от нас – и вършим ПОЛЕЗНИ ДЕЛА, Аллāху теāлйā ще бъде доволен от нас и ще ни помогне, както е съобщено в сūра Тйн от Корāн-и керйм. Ако не коригираме своята вяра и не последваме религията на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), и не извършим праведни дела, и се борим в името на еретични убеждения или се отклоним към забранени (от исляма) пътища, следвайки лични интереси, и не покрием авретите на нашите жени и момичета, Аллāху теāлйā ще ни стори НАЙ-ДОЛНИ СРЕД ДОЛНИТЕ. И ако това стане – горко ни!

КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН?

Ислямската религия се основава на три неща: Илм (знание), амел (дела) и ихлāс (искреност). Знанието се състои от знания за вярата, фъкха и морала. Те се придобиват от книгите на ехли суннитските учени. Амел е вършене на дела в съгласие с това знание. Ихлāс е придобиване на знание и вършене на деяния за печелене на доволството, любовта на Аллāху теāлйā. Мюсюлманин, който притежава тези три основи, се нарича **ислямски учен** и **истински мюсюлманин**. Ако в един човек липсва едно от тези основи и публикува знания и говори неща, несъответстващи на книгите на ислямските учени, като се представя за ислямски учен, той се нарича **фалшив ислямски учен** и **зъндък**. Например, той може да има много религиозни знания и да върши всички дела, но да няма ихлāс, т.е. да върши въпросните неща за печелене на земно, като материални облаги, позиция и слава. Тези хора не са истински мюсюлмани.

Първото наставление – сред всички такива – е да се коригира вярата в съгласие със знанията от книгите на ехли суннитските учени, защото това е единствената група, която ще се спаси от Джехеннема. Нека Аллāху теāлйā да даде много награди за труда на тези велики хора! Учените от четирите мезхеба, достигнали до степента на иджитхāд, и големите учени, превъзпитани от тях, се наричат **ехли суннитски учени**. След коригиране на вярата трябва да се извършат поклоненията, на които ни учи науката фикх, т.е. да се вършат заповедите на религията и отбягват забранените от

нея неща. Човек трябва да изпълнява ежедневен петкратен намаз – без проява на мързел и отпуснатост – чрез съблюдаване на условията и та’дил-и еркяна. Това се прави с цел да се коригира вярата и породи обич между мюсюлманите. Мюсюлманин, чиито имот и пари са достигнали до границата нисаб, трябва да даде зекят. Имам а’зам е казал: “Трябва да се даде също и зекята на златото и среброто, които жените ползват за украса.”

Човек, за да бъде полезен за себе си и за обществото, трябва да стане истински мюсюлманин, а това не се постига единствено с приказки. За да стане такъв, той не бива да харчи своя ценен живот дори за безполезни мубахи. Няма съмнение, че не бива да се вършат харāми. Не бива да се прекарва време с теганнй, музика и музикални инструменти. Човек не бива да се заблуждава от подмамната наслада, която нефсът ще почувства от тях. Това са отрови, които са примесени с мед и покрити със захар.

Не бива да се прави гъйбет (да се злослови). Гъйбетът е харām. [Гъйбет е да се изтъква скрит недостатък на мюсюлманин или зиммйя [гражданин немюсюлманин, живеещ в ислямска страна] зад гърба му. Но – наред с това – наше задължение е да предупреждаваме всички хора за греховете на харбиите [гражданите, живеещи в немюсюлманските страни, които са във война с ислямска държава], ехли бид’ат [еретиците], безмезхебниците [хората, които не следват един от четирите суннитски мезхеба] и на онези, които вършат грехове открито, и за злините на угнетителите и на онези, които мамят хората в търговията. С това си дело ще сме помогнали на мюсюлманите да се опазят от техните вреди. Клеветите на онези, които говорят и пишат некоректни неща за исляма, също трябва да бъдат разкриване на хората. Това не е гъйбет. (Редд-ул мухтār: 5-263)]

Мюсюлманите не бива да доносничат помежду си. Ислямът е оповестил, че онези, които вършат тези два греха, ще бъдат подложени на различни мъчения. Лъжата и клеветата са харāми също и трябва да бъдат отбягвани. Тези две злини са били забранени във всички религии. Техните наказания са много тежки. Голям севāб е да се прикриват недостатъците на мюсюлманите, да не се разпространяват техните скрити грехове и да се прощават техните слабости. Човек трябва да оказва състрадание към малките, подчинените [съпругата, децата, учениците, войниците, работниците] и безимотните. Те не бива да бъдат укорявани за допуснатите грешки. Тези бедни хора не бива да се обиждат, бият или навикват поради небивали причини. Човек не бива да посяга на религията, имота, живота, честта и целомъдрието на никого. Трябва да изплаща своите дългове към всички хора и правителството. Даването и вземането на подкуп е харām. Не се брои за подкуп ако се даде нещо с цел спасение от гнет или избягване на заплахата, но за отсрещния е харām да го вземе. Всеки трябва да глада собствените си недостатъци и да мисли за грешките си спрямо Аллāху теāлй. Трябва да знае, че Аллāху теāлй не бърза да го накаже, нито пък прекъсва

препитанието му. Заповедите на родителите и правителството, които са съвместими с религията, трябва да бъдат изпълнявани, а на онези, които не отговарят, не бива да се противопоставя и да се предизвиква фитне (безредие, анархия). Ето такъв трябва да бъде един истински мюсюлманин. [Вижте 123-о писмо от втория том на **“Мектубат-и Ма’сумиййе”**.]

След коригиране на вярата и изпълняване на заповедите на фикха, човек трябва да прекара цялото си време в споменаване на Аллāху теāлā. За изчистване на сърцето е нужно да се прави зикир (да се споменава Аллāху теāлā) по начин, показан от големците. Всичко, което е пречка за зикир, т.е. за сещане за Аллāху теāлā, трябва да се приеме за враг. Колкото по-стриктно се следва исляма, толкова по-голяма е насладата от Неговото споменаване. При нарастване на мързела в следване на исляма, насладата намалява също. Тя изчезва и сърцето почернява, т.е. намалява неговата чистота. Има много видове зикир. Най-полезният сред тях е казването на **“Аллāху екбер, Аллāху екбер. Ля иляхе илляллāху Валлāху екбер. Аллāху екбер ве лиллāхил хамд.”** Това се нарича **“Текбйр-и тешрйк”** и трябва да се повтаря много, за да се изчисти сърцето.

За вярващите мъже и жени е харām да излизат по улиците, да играят футбол и да плуват с открити аврети [места от тялото, които ислямът повелява да бъдат покрити]. Харām е да се гледат и авретите на други хора. Онези места, в които има хора с открити аврети, се наричат фъск меджлиси (събрания на греха). Местата, в които мъжете и жените се събират заедно, са фиск меджлиси. Посещението на подобни места е харām. [“Ислям ахляк” (Ислямската нравственост) стр. 311 и 330.] Ако – вършейки грях – бъдат изпуснати времената за намāз, това ще се превърне в отделен грях или може да причини куфр (неверие). Свиренето на всякакви музикални инструменти и четенето на Корāн-и керйм, мевлид и езāн с теганнй е харām. Забранено е да се изпълняват изредените неща с музикални инструменти, като кавал и високоговорител. Теганнй е да се удължават местата, които не бива, т.е. промяна на думите. Уахабитите казват, че Пророкът ни е мъртъв и не чува, и че е ширк (форма на съдружаване) да се хвали друг, освен Аллāху теāлā. Те забраняват четенето на мевлид. Тази тяхна вяра ги изкарва от исляма. Да се ползва високоговорител е като да се ползва телефон. Онова, което е харām за казване, е харām и за слушане, когато се предава по високоговорител. Употребата на този уред е джāиз за предаване на знания за наука, изкуство, търговия, религия, красив морал и военно дело. Разпространяването на вредни публикации, развалящи религия и морал, и изпълняването на езāн и намāз с високоговорител не е джāиз. Звукът, който високоговорителят издава от минарето, не е самият глас на муеззина, а е друг такъв, който наподобява човешки глас, и бива възпроизвеждан от този инструмент. Когато се чуе такъв звук не бива да се каже “Чете се езāн”, а “Настъпи време за намāз”. Защото звукът от високоговорителя не е истински езāн, а подобие на езāна.

В хадїс-и шерїфи се казва:

“Когато наближи края на света (Къямета), Коранът ще бъде четен през мизмър.”

“Ще дойде време, когато Коранът ще бъде четен през мизмари. Ще бъде четен не за Аллах, а за удоволствие.”

“Има много хора, които четат Коран-и керїм, но той ги проклина.”

“Ще дойде време, когато муеззините ще бъдат най-долните сред мюсюлманите.”

“Ще дойде време, когато Коранът ще бъде четен през мизмари. Аллāху теāлї ще ги проклина.”

Мизмърът е наименованието на свирката и на всички други музикални инструменти. Високоговорителят също е мизмър. Муеззините трябва да се изплашат от тези хадїс-и шерїфи и да не четат езāн през високоговорител. Някои невежи хора твърдят, че мизмърът е полезен и че звукът се чува отдалеко. Нашият Пророк е казал: **“Изпълнявайте ибāдетите, както ги виждате от мен и моя Есхāб! Ехли бид’ат (еретици) се наричат онези, които правят промени в ибāдетите. Онези, които вършат бид’ати, без съмнение ще отидат в Джехеннема. Нито едно тяхно поклонение не се приема.”** Не е правилно да се казва **“Ние добавяме полезни неща към поклоненията”** – това са лъжи на ислямските врагове. Дали промяната в дадено поклонение ще бъде полезна или не може да бъде разбрано само от ислямските учени. Тези големи учени се наричат **муджтехиди**. Те не правят никакви промени от само себе си, а разбират дали дадена промяна е бид’ат или не. Учените единодушно са казали, че четенето на езāн с мизмър е бид’ат. Човешкото сърце е пътят, който води към доволството, любовта на Аллāху теāлї. По сътворение сърцето е като чисто огледало. Поклоненията увеличават неговата чистота и го полират, а греховете го почерняват, с което то не може да получава фейзовете, т.е. сиянията, идващи по пътя на любовта. Праведните раби чувстват това състояние и страдат. Те желаят да вършат много поклонения и да кланят намāзи в повече от петкратните. Вършенето на грехове е сладко и полезно за нефса. Всички бид’ати и грехове хранят и подсилват нефса – врага на Аллāху теāлї. Същото се отнася и за четенето на езāн с високоговорител.

Ако ценното време на децата, в което трябва да бъдат научени на знание, бъде пропиляно, те ще останат невежи и ще се появи поколение от младежи неверници. Ако хората на религията не направят нищо – при условие, че виждат това положение – техните грехове ще бъдат многократно по-големи. Човек, който не се учи на халїл и харām или не им отдава значение, след като вече е научил за тях, става неверник (напуска исляма). Той няма никаква разлика от неверниците, които отиват на църква и се покланят на идоли и статуи. Най-големият враг на човека е собственият му нефс, който винаги иска да върши вредни за него дела. Желанията на нефса се наричат страсти и той изпитва удоволствие от тяхното вършене. Тези

желания могат да бъдат изпълнени само толкова, колкото е нужно и това няма да се брой за грях. Прекаляването в тях е вредно и носи грях. Ислямските врагове, за да възпрат мюсюлманските деца от придобиване на религиозни знания, са измислили (измамни) имена за ритането на топка, като “спорт” и “физическа култура”. Тъй като показването на аврет частите и тяхното гледане е сладко (носи удоволствие) за нефса, футболът се разпространява сред децата с голяма скорост. Родителите мюсюлмани веднага трябва да оженят своите деца още като млади; да не ги пращат на екскурзии, където момичетата и момчетата се намират заедно; да не ги пращат да играят футбол с открити аврет части, както и да гледат футболни мачове; а да ги пращат при праведни ходжи (учители), от които да се учат на религия и вяра. [Прочетете нашата книга “**Не можа да отговори**”, за да научите за жестокостите и ужасните мъчения, които християните са причинили едни към други, както и към юдеите и мюсюлманите, и техните долни лъжи и клевети за Корāн-и керй̄м.]

Бисмилляхиррахмāниррахй̄м.

Много са книгите, даващи информация за исляма. Тритомната книга на имām Раббāнй̄ – “Мектубāt” – е най-ценната сред тях, следвана от тритомната едноименна книга на Мухаммед Ма’сūм (неговия син), в чието 16-о писмо се казва: “Да се повярва означава да се приемат и двете части на келиме-и тевхй̄да, т.е. в “Ля̄ иля̀хе илля̀ллāх” и “Мухаммедун расūлюллах”. Тридесет и три от неговите писма са поместени в турската книга “**Нак Sözǖn Vesīkaları**”, започвайки от 322-а страница. С други думи, човек, за да стане мюсюлманин, трябва да повярва, че Мухаммед (*алейхисселй̄м*) е пророкът на Аллах. Аллāху теāля̀, посредством мелй̄ике на име Джебрайл, му е низпослал книгата **Корāн-и керй̄м**. Тя е слово на Аллах, а не плод на лични мисли на Мухаммед (*алейхисселй̄м*) или сбор от думи на философи и историци. Мухаммед (*алейхисселй̄м*) е разяснил (тефсй̄р) Корāн-и керй̄м. Тези разяснения се наричат **хадй̄с-и шерй̄фи**. Ислямът се състои от **Корāн-и керй̄м** и **хадй̄с-и шерй̄фите**, а милионите ислямски книги из цял свят са техни разяснения. Слово, което не е казано от Мухаммед (*алейхисселй̄м*), не може да има място в една ислямска книга. Когато се каже “Вяра и ислям” се има в предвид вяра в **Корāн-и керй̄м** и **хадй̄с-и шерй̄фите**. Неверието в словата на Пророка ни (*салля̀ллāху алейхи ве селлем*) е равносилно на неверие в словото на Аллах. Мухаммед (*алейхисселй̄м*) е предал на своя Есхāб всичко онова, което му е било съобщено (низпослано) от Аллāху теāля̀. А те, от своя страна, са ги предали на своите ученици, които са написали тези знания в книги. Тези учени – написали въпросните книги – се наричат **ехли суннитски**. Човек, който повярва в ехли суннитските книги, ще е повярвал и в словото на Аллах. Т.е. ще стане мюсюлманин. Елхамдулиллях (хвала на Аллах) ние учим своята религия от книгите на ехли

суннитските учени, а не от книгите на реформаторите в религията и масоните.

Расулюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Когато развалата се разпространи сред моята общност, онзи, който последва моя суннет, ще получи сто шехїдски севāба.”** Следването на суннета (исляма) става с научаване на книгите на сунитските учени и тяхното изпълнение. Учените, от които и да е мезхеб на мюсюлманите (четирите правилни мезхеба), се наричат **ехли суннитски** (или сунитски, накратко). Техният водач е имām а’зам Ебӯ Ханїфе Ну’мāн бин Сāбит. Англичаните са положили усилия векове наред, но не са успели да християнизират дори един мюсюлманин. Накрая – за да сполучат в това дело – те са потърсили нов начин и са основали масонството. Масоните не вярват в думите на Мухаммед (*алейхисселām*), религиите, съживяването след смъртта и в съществуването на Рая и Ада.

Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Аллāху теāлй много обича онзи, който учи своята религия и я учи на другите. Научете своята религия от устите на ислямските учени!”**

Човек, който не може да намери истински учен, трябва да се учи от книгите на ехли суннитските учени и да се опита да ги разпространи. Мюсюлманин, притежаващ илм, амел и ихлāс (вършене на всичко в името на доволството на Аллах), се нарича **ислямски учен**. Фалшив учен е онзи, у когото липсва едно от тези три неща и се представя за улема. Ислямският учен става средство за постигнене на причините, които отварят врати към щастие: Той е пазачът на релията. Фалшивият учен, от друга страна, довежда до причините, завършващи с гибел: Той е помощникът на шейтāна [Онова знание, което не се учи, за да се практикува с ихлāс, не носи полза]. Четенето на истигфār довежда до причините, които предпазват от неприятности и беди. Да се чете истигфār означава да се каже **“Естагфируллах мин кулли мā керихаллах”** или накратко **“Естагфируллах”**.

Аллāху теāлй е сътворил хората и съобщил, че за тях желае живот в щастие. **Да се постигне щастие** означава да се живее спокоен и безпроблемен живот. Наред с това, всички хора също искат да са щастливи. Въпреки че и Създателят, и създанията искат едно и също нещо, щастливите хора са изключително малко на брой, защото Аллāху теāлй има навика да създава с определи причини. Да се иска от Аллāху теāлй става или с думи, или с дела. Да се иска с думи означава да се прави ду’ā, а да се иска с дела означава да се прибягва до причината за желаното нещо. Под “прибягване до причината” се има предвид “работене, полагане на усилие”. Онзи, който не работи и мързелува, не ще е прибягнал до причината. Аллāху теāлй не дава нищо на безделниците. Свещеният āйет **“Ве ен лейсе лил инсāни иллй мā**

сеа: Човек ще получи само това, за което е работил” е доказателство за нашите думи. Неверниците – тъй като не вярват в Аллāху теāля – не искат от Него с думи, т.е. не правят ду’ā (не се молят), но виждат действието на причините и искат само с дела, т.е. прибегват до причините, и Аллāху теāля – приемайки исканите от тях неща – им ги дава.

Причината за щастие се нарича **ни’мет** (благо). Аллāху теāля обещава, че ще даде блага на всеки, който ги иска, независимо дали е приятел (мюсюлманин) или враг (неверник). За да бъде постигнато благо, то трябва да бъде поискано по начин, който Собственикът на благата харесва. От това следва, че трябва да се изяви желание за благо, т.е. да се прави ду’ā и да се **вярва**, че то ще бъде дадено без съмнение. То не се дава на онзи, който не вярва и още повече на онзи, който отрича. Отхвърлящият остава лишен. Наличието на тази вяра е задължително по време на молитвата, с която се иска причината за щастие. Т.е., за да се постигне благо, човек трябва да повярва, с други думи, да стане мюсюлманин, и после да прибегне до причината за щастие. Аллāху теāля – Притежателят на всички блага – е проявил милост и е съобщил начина на изпълнение на молитвата. За да бъде приета тя, човек – след като повярва (приеме исляма) – трябва да кланя ежедневен петкратен намаз и да не престъпва човешки права: Това са първите условия. От всички тези обяснения следва, че онези, които казват “Ду’ите ни не се приемат”, не са изпълнили изредените условия.